

Yttranden vid Stockholms kommunfullmäktiges sammanträde den 20 februari 2012*§ 3 Interpellation om tidproblem inom hemtjänsten (nr 2011:31)*

Anförande nr 1

Borgarrådet L a r s s o n (M): Fru ordförande! Jag ber att få hänvisa till det utdelade svaret.

Anförande nr 2

E i v o r K a r l s s o n (MP): Tack för svaret! Den här interpellationen skrevs den 23 maj 2011, ungefär ett halvår innan Caremaskandalerna vid äldreboenden på allvar blev kända och kom upp på dagordningen. Den här interpellationen handlar om hemtjänstföretaget Carema, men det är ju samma företag. Nu kommer förhoppningsvis förändringar att ske, men jag vill ändå ta upp varför jag skrev interpellationen, varifrån jag fick uppslaget och vad jag fått för svar.

Det var efter det att anhöriga och personal hört av sig till TV4 som TV4 bestämde sig för att göra ett reportage om de snäva tiderna inom hemtjänsten. Det var mycket tack vare denna granskning och förmodligen också på grund av att flera interpellationer har skrivits här i fullmäktige som majoriteten tog tag i problemet även om ersättningssystemet skulle ses över. TV4 gjorde ett gediget arbete. De gjorde två granskningar av arbetsscheman för hemtjänstföretaget Carema i Farsta, en i mitten av april och en i mitten av maj 2011. Därefter räknade man ut hur mycket tid företaget hade tillbringat hos sju olika pensionärer. Det blev sammanlagt drygt 430 timmar i månaden, men enligt TV4:s källor hade de sju rätt till över 610 timmars hemtjänst. 180 timmars hjälp saknades alltså.

Nu har majoriteten tagit tag i kritiken, och det är bra. Men utifrån svaret på min interpellation vill jag ändå ta upp några frågeställningar som kan vara aktuella även framöver.

I den första frågan i interpellationen handlade det om det klassiska exemplet med städning av en tvårummare. Av svaret framgår att städning, liksom alla andra insatser inom hemtjänsten, är något som provas individuellt från fall till fall, men det finns också, som framgår av svaret, en schablontid när det gäller städning av en tvårummare, och den är på 75 minuter. Vad jag minns ansågs tidsåtgången för städning av en tvårummare för några år sedan ligga på närmare en och en halv timme. Det är alltså en sänkning med 15 minuter. Det handlar om att inte stressa personalen och försämra arbetsmiljön eftersom personalen upplever en försämrad arbetsmiljö om de inte hinner utföra det de ska. Jag hoppas att detta blir bättre nu.

Under svaret på fråga två står att under senare tid har de privata utförarna framfört synpunkter på hur ersättningen är utformad inom kundvalssystemet. De har också varit kritiska till ersättningsnivåerna som anses vara för låga för att man ska kunna bedriva verksamhet av god kvalitet. I synnerhet nattetid uppges kostnaderna vara

betydligt högre än vad ersättningen förväntas täcka. Men om ersättningsnivån nu anses vara för låg måste den justeras, annars drabbas personalen och de äldre när tidsproblem uppstår. Jag hoppas att det är justerat i det nya ersättningssystemet.

Vidare står det i svaret att det också fanns synpunkter från Carema på vilka arbetsuppgifter som ersättningen förväntades täcka. Det bör mycket tydligt framgå av avtalet vad som ska utföras. Det handlar om hur upphandling sker, hur avtal skrivs och inte minst om att den fortlöpande kontrollen måste skärpas. Nu måste det bli betydligt tydligare vad som ingår i avtalet.

TV4:s resultat visar att de äldre fick betydligt mindre hemtjänsttid än vad de hade fått beviljat, men nu ska det alltså bli bättre genom att man byter ersättningssystem. Personalen ska registrera sig digitalt när de kommer och går så att hemtjänstföretaget bara tar betalt för den tid de faktiskt är där. Men jag undrar om hemtjänstföretaget Carema efter granskningen klarade att ge de timmar de äldre hade rätt till, detta eftersom Carema ansåg att ersättningsnivåerna var för låga, som det står i interpellationssvaret, för att bedriva verksamhet av god kvalitet. Fick de äldre vårdtagarna ersättning i pengar eller utökad vård efter TV4:s granskning.

Anförande nr 3

K a r i n R å g s j ö (V): Fru ordförande! Jag ser att du svarade ganska rappt på det här, Joakim. Det var väl jättebra, men nu har den dock legat i åtta månader. Alla de här interpellationerna och motionerna man skriver dyker upp när de har legat och gottat till sig några år.

Det är uppenbart att det har förekommit fusk i det här fallet. Någonting måste ha hänt. Jag är lite nyfiken på vad som hände efteråt och vad ni gjorde med Carema i det här fallet. Att man får 50 procent av sina tjänster utförda är en ganska häpnadsväckande siffra. Det handlar ändå om våra skattepengar. De här pengarna ska göra nytta. Vardera timme ska användas. Det är väl självklart. Jag är lite nyfiken på vad som har hänt i det här fallet.

Om det här är utbrett innebär det att vi betalar väldigt mycket till de här stora företagen som de kan casha ut på sidan om utan att det händer så mycket. Det är mycket olyckligt. Ni har varit mer ivriga när det gäller att undersöka personer som anmäler sina försörjningsstöd fel, vilket också är bra, men det här är större företag som kanske ska undersökas systematiskt. Samtidigt blir det väldigt dyrt. Det finns ju 120 utförare i staden nu, både stora och lite mindre. Kontrollen av dem kommer att kosta ganska mycket pengar. Vi får se vad som händer.

När det gäller schablontiden på 75 minuter måste man ha väldigt snabba golvmoppar hemma och kanske en dammsugare som rullar på av sig själv. Vad vet jag? Jag har inte något sådant, men det kanske alla äldre har skaffat sig. Eller också är städarna extremt duktiga och river av lägenheterna så snabbt. Jag är som sagt lite nyfiken på vad som har hänt. Detta handlar också om att man som hemtjänstpersonal blir väldigt stressad.

Med 120 utförare får personalen rusa som små bin runt om i staden. Det har de vittnat om. Man får springa mellan familjerna om man jobbar på Svenssonföretaget

AB. Man kanske har några på Södermalm och några någon annanstans. Det är mycket spring i alla fall. Hur tänker ni följa upp det här, Joakim?

Anförande nr 4

Borgarrådet L a r s s o n (M): Fru ordförande! Tack för interpellationen och för den fråga jag nu också fick från Karin Rågsjö! Till att börja med vill jag säga att redan i januari förra året, alltså 2011, gav vi äldreförvaltningen i uppdrag att se över ersättningssystemet till hemtjänsten. Det hade signalerats från företag som driver hemtjänst, från enskilda som arbetar i hemtjänsten och från äldre att det fanns en rad problem med det dåvarande systemet. Det var för det första svårt att urskilja vilken tid man i praktiken hade till förfogande. Det var också svårt för personalen att hinna med. Man upplevde stora problem med just det som Karin Rågsjö beskrev, nämligen att ta sig mellan de olika äldre. Man hade inte möjlighet att få ersättning för den tiden.

Det ledde till att förvaltningen ganska skyndsamt tillsatte ett råd som skulle resonera om de olika förändringar som behövde göras. I det rådet fanns det representanter från den privata marknaden och från kommunen och enskilda personer. Där börjar man nu landa. Ett ersättningssystem kommer att införas, och det är väl förankrat. Kombinerat med det nya systemet, där man mer fokuserar på tiden och tar hänsyn till den så kallade ställtiden när man går mellan de olika äldre, har vi också höjt ersättningen med 5 procent. Vi tror att den kombinationen kommer att ge bra resultat. Det kommer framför allt att ge äldre större möjligheter att få hemtjänst och bli lättare följa den tid som man har blivit erbjuden.

Problemet i det enskilda fallet som tas upp här var just att man hade ett tidsspann mellan 37,5 timmar och 54,5 timmar i många av de beslut som är fattade. Av naturliga skäl räknade ofta biståndsbedömaren och stadsdelen med att man skulle använda 54,5 timmar medan företag och kommunala enheter som använde sig av tidsspannet i stället låg på 37,5 för att hinna med att springa mellan de olika uppdrag man hade. Detta var inte ett bra system. Det ledde till en hel del oreda.

Det är inte så att äldreförvaltningen inte följer upp. Det är inte 120 företag, utan det är faktiskt drygt 230. En del av dem har förlorat sina tillstånd under året eftersom man under uppföljningen har sett att de inte har levererat. Jag ser att tiden är ute, men jag kan konstatera att uppföljningen av detta naturligtvis också kommer att kunna bli ytterligare bättre när den nya granskningsenheten, som äldrenämnden fattar beslut om i morgon, är på plats.

§ 4 Interpellation om anställningsvillkoren på Stockholms stadsteater (nr 2011:32)

Anförande nr 5

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Jag hänvisar till det utdelade svaret.

Anförande nr 6

M a t s B e r g l u n d (MP): Jag tackar borgarrådet för det svar som har sänds ut. Jag konstaterar dock att jag kanske inte direkt har fått svar på de frågor jag ställde i interpellationen. Jag ställde alltså två frågor, dels om Madeleine Sjöstedt anser att kravet på ökad andel rörliga resurser såsom ägardirektivet till teatern är formulerat i er budget är förenligt med att staden ska vara en god arbetsgivare, dels om det är rimligt att Stockholm stadsteater systematiskt använder anställningskontrakt på 11,5 månader för teknisk och administrativ personal och därigenom kringgår LAS.

Interpellationen handlar alltså om att det är en dålig arbetssituation på Stadsteatern för den tekniska och administrativa personalen. Det beror på att teaterledningen har satt i system att använda kontrakt på 11,5 månader och därigenom LAS:at ut folk, det vill säga bytt ut personal innan de hinner få en fast anställning. Det här förfarandet styrs genom ett ägardirektiv som säger att teatern ska försäkra sig om en ökande andel rörliga resurser, såsom det står i budgeten. Det verkställer man genom att minska andelen fast personal, och det är den tekniska och administrativa personalen som drabbas. Det står också ”ökande”, det vill säga en kontinuerlig ökning av andelen icke fast anställd personal. Det här upplevs på arbetsplatsen och av facket som ett problem. Det är alltså den borgerliga majoritetens uttalade intention att det här problemet inte ska åtgärdas, utan det är eftersträvanvärt. Problemet ska fortsätta att växa enligt direktiven om att det ska vara ”ökande”.

Facket, som är Teaterförbundet, reagerar på det här. De skrev en skrivelse riktad till teaterstyrelsen och påpekade missförhållandena. De menar bland annat att det här systemet är dåligt för personalen eftersom de inte har någon anställningstrygghet. Det bidrar till en dålig arbetsmiljö och så vidare. Det är dessutom dåligt för teatern eftersom det blir ett kontinuerligt kompetenstapp. Man byter ut en stor andel medarbetare nästan så fort de har blivit varma i kläderna och anställer nya som måste läras upp. Det kostar också pengar och är därför dåligt för skattebetalarna.

I skrivelsen från Teaterförbundet står det så här: Det är ekonomiskt oförsvarbart att slösa på skattebetalarnas pengar och varje år utbilda nya personer som ska utföra samma arbete som de som redan är inne i systemet och kan huset.

Det säger alltså Teaterförbundet, och det skriver jag också i min interpellation till borgarrådet. I svaret som jag har fått, och som jag inte tycker är något svar, finns ett par felaktigheter som jag ska påpeka. Det framhålls att det här problemet gäller en mycket liten del av personalen. Det står att 90 procent av den tekniska personalen är tillsvidareanställd och inte berörs. Det stämmer inte. Jag har varit i kontakt med både personalen och facket. Den verkliga andelen är 80 procent för den administrativa personalen och 77 procent för den tekniska. Andelen visstidsanställda är 20

respektive 23 procent i de här personalgrupperna. Antalet personer som berördes vid det tillfälle då jag frågade i höstas var 47. 47 personer är ganska många.

I nästa stycke i svaret påstås att det finns ett behov av den flexibilitet som uppstår med osäkra anställningsvillkor. Det är inte heller sant. Det kan finnas ett sådant behov när det gäller den kreativa personalen, det vill säga skådespelarna, beroende på repertoar och så vidare, men det här gäller inte dem. Skådespelarna omfattas inte av LAS. Den tekniska och administrativa personalstyrkan är, vilket jag har fått lära mig nu, i princip konstant över året. Det finns alltså inget behov av en sådan här personalpolitik. Och, något som är viktigt, det påverkar inte heller den konstnärliga kvaliteten eftersom det bara berör den tekniska och administrativa personalstyrkan som alltså är konstant. Det är alltså fel även i den delen av svaret där du påstår att det är den dåliga personalpolitiken som har gjort teatern så framgångsrik. Det handlar bara om ett avancerat sätt att kringgå LAS. Du får hel enkelt söka andra orsaker till varför vår stadsteater har varit så framgångsrik och fantastisk.

Svara på gärna på mina frågor! Hur är en dålig personalpolitik som facket reagerar starkt på förenlig med att staden ska vara en god arbetsgivare? Är det rimligt att kommunen systematiskt kringgår central lagstiftning om arbetsrätten?

Anförande nr 7

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Det är alltid intressant när folk anlägger ett sådant tonläge och säger att man inte förstått någonting och ingenting begriper, framför allt i en fråga som jag har engagerat mig i i 15 år.

Stockholms stadsteater är en fantastisk institution som har lyckats göra någonting som är helt unikt. Man har under tio år lyckats bli Nordens största arbetsgivare för skådespelare. Hur har man lyckats med det? Jag hoppas att Mats Berglund ägnar åtminstone några minuter åt att fundera över hur det här gick till egentligen. Det har man gjort genom att ha ett mycket medvetet repertoarval. Man har också en mycket snabbfotad repertoarinställning, det vill säga att man tar ned föreställningar som inte lyckas och sätter upp nya. Hur lyckas man med det? Jo, det gör man om man har en stor personal, människor, anställda som man kan använda i de olika produktionerna.

Den här politiken har lett till att man under senare år har ökat antalet tekniker på Stockholms stadsteater, som Mats Berglund verkar värna så extremt mycket. Man kan också lyssna på någon annan än facket, det vill säga teaterledningen. Hur många har de anställda? Jo, 84 procent av all teknisk personal på Stadsteatern är fast anställd. Det inte så att man använder LAS för att skapa missförhållanden. Hur kan du säga om en institution i Stockholm att man medvetet skapar missförhållanden för personalen? Den här politiken har lett till att antalet fast anställda tekniker på Stadsteatern ökar. Förra året ökade det med sex personer som tillsvidareanställdes som teknisk personal. Däremot kan det ibland tänkas, nu är det inte så eftersom även procentandelen teknisk personal har ökat, att andelen kan minska därför att man anställer så fruktansvärt mycket personal för att man är så lyckosam. Varje inspelad krona i Stockholms stadsteater går till att anställa en ny person. Fattar du vad som händer då? Det är klart att man får fler anställda, och då ser det ut som om andelen tillsvidareanställda just i den sekunden minskar.

Jag skulle önska att Mats Berglund, när han lyssnar på facket, ägnade lite av sin energi åt att fundera över vad det är som har hänt och ser över hur det de facto ser ut. Antalet anställda på Stockholms stadsteater ökar dramatiskt. Det gäller både tillsvidareanställd och korttidsanställd personal. Andelen tillsvidareanställd personal ökar även den när det gäller både tekniker och skådespelare. Jag tycker att detta är fantastiskt. Samtidigt har man blivit den största arbetsgivaren för konstnärlig personal i hela Norden. Man har fördubblat sin repertoar, spelar dubbelt så många föreställningar och har en dubbelt så stor publik. Dramaten går motsatt väg. Man brukar anförda dem som ett gott exempel, och de når bara en hälften så stor publik. För oss som tycker att stockholmarna har rätt att kräva något av sin teater är detta mycket viktigt. Det ger många arbetstillfällen för skådespelare och personal och mycket att se för publiken. Det är fantastiskt.

Anförande nr 8

A n n M a r i E n g e l (V): Visst är Stadsteatern fantastisk! Ni från Alliansen brukar skryta med det, men jag vet inte precis om det är er förtjänst. Jag tycker att det är tråkigt att majoriteten ger direktiv till teatern som inte möjliggör full utveckling. Du vet mycket väl, Madeleine, att de kommer att behöva minska verksamheten i år. Det beror på att ni säger åt dem i direktiven att de ska minska koncernbidraget, ha fler rörliga resurser och minska de administrativa kostnaderna. Dessutom ska de öka biljettintäkterna. Då kan man undra hur det ska gå till. De administrativa kostnaderna är ju centrala. De går inte alls att påverka. De har tvärtom blivit mycket högre för teatern. It är en jätte som äter sig in budgeten. De åläggs det ena direktivet efter det andra när det gäller administrationen. Det kan de inte påverka.

Ni säger att de ska spela för barn och ungdomar, och då går det inte att öka biljettintäkterna. De har inte möjligheter att anställa fler rörliga resurser heller. Det är tråkigt. Om budgeten minskar och de får färre möjligheter kan de varken anställa fasta eller rörliga resurser, utan de måste minska verksamheten. I vår budget vill vi successivt öka koncernbidraget därför att vi har en ökande befolkning. Man måste ta emot nya publikgrupper och hålla priserna nere. Det har vi anslagit pengar till i vår budget. Vi tycker inte att koncernledningen ska tala om om man ska fasta anställningar eller om man ska ha rörliga tjänster. Jag tycker att det är teaterledningens sak att bestämma. De har, som du säger, arbetat på ett alldeles utmärkt sätt. Då kan jag inte förstå varför ni inte låter dem på teatern själva bestämma hur deras anställningar ska se ut. Det måste de göra av konstnärliga skäl, men de måste ha möjligheter och resurser för att fortsätta den här utvecklingen. Det har inte de i dag. Det är faktiskt sanningen, Madeleine. Varför fortsätter ni att ge dem direktiv som inte går att uppfylla?

Anförande nr 9

M a t s B e r g l u n d (MP): Fru ordförande! Det är intressant att du mästrar mig, Madeleine, för att jag mästrar dig. Detta är en intressant debatt. Det som hände för ett bra tag sedan när hela fackklubbstyrelsen avgick på grund av den här frågan är ändå ganska anmärkningsvärt. Det kan du inte förklara bort på det sättet. Det är

ägardirektiven som är grunden till problemet. De upplevs som klåfingriga. Jag har fått flera reaktioner på det från anställda och fackligt ansvariga.

På Teaterförbundets hemsida säger förbundsdirektören Jaan Kolk så här: Ägardirektiven är orsaken till de spänningar som präglar teatern under en längre tid. Kulturborgarrådet skulle kunna medverka till att lösa upp de här spänningarna genom att i ägardirektiven ta bort pekpinarna om hur teatern ska hantera sina anställningsformer.

I Teaterförbundets tidskrift Akt säger en av de anställda i den tekniska personalen så här: Sjöstedt förstår inte problemen som uppstår i och med detta. Teatern lär upp personal som sedan måste sluta efter 11,5 månader. Det är som att kasta ut barnet med badvattnet och dessutom slöseri med skattebetalarnas pengar.

Det är fortfarande oklart varför ni envisas med den här dåliga pekpinnepolitiken. Förhandlingschefen på Teaterförbundet skrev så här i ett mejl till mig där han kommenterar ditt svar på interpellationen: Att omsätta personal på det här sättet innebär en ökad kostnad för teatern. Det enda egentliga skälet till det här beteendet är, enligt honom, att man vill kringgå LAS. Varför är svårt att förstå, skriver han. Verksamheten skulle må bättre av att behålla duktiga medarbetare. Det skulle bli en kostnadsbesparing.

Det är tre röster om er politik, Madeleine. Vill du ha en mer objektiv sammanställning av hur personalen på Stadsteatern mår kan du gå till den medarbetarundersökning som vi har här. Jag har en utskrift här. Där ligger Stadsteatern längst ned på listan. Stadsteatern har stadens mest missnöjda medarbetare. Är det inte dags att ta personalen på allvar, lyssna på dem och ändra i ägardirektiven så att staden kan stå rakryggad och agera som en god arbetsgivare, Madeleine?

Anförande nr 10

Borgarrådet Sjöstedt (FP): Att säga om en av våra institutioner i Stockholms stad, som har skapat allra mest jobb inom en sektor där arbetslösheten är monumental, att man missköter sitt jobb och har missförhållanden när det gäller arbetsförhållandena tycker jag inte bara är nyspråk utan alldeles fantastiskt konstigt från Miljöpartiets sida.

Jag förstår att Miljöpartiet är särskilt engagerad i den tekniska personalen. De röner en alldeles särskild uppmärksamhet. Jag för min del hade förstått om ni hade varit väldigt upphetsade över den konstnärliga personalen. Där har vi en fast ensemble, och det ska vi fortsätta att ha. Den har blivit lite större, vilket jag tycker är bra. Den största andelen människor är faktiskt de som kommer och går på teatern. Det tycker de flesta skådespelare är fruktansvärt bra. Det skapar nya skådespelararbeten i Stockholm, en stad som faktiskt behöver nya konstnärliga arbeten.

Jag vill också påminna om att den budget som det har fattats beslut om i Stadsteaterns styrelse är Stadsteaterns styrelse fullkomligt enig om. Man är helt enig om hur det ska vara på Stockholms stadsteater, hur den ska skötas och hur arbetet

ska utföras. Det finns över huvud taget inte en reservation om detta. Då blir man lite förvånad över den ton som anläggs i den här salen.

Jag för min del tycker att det är otroligt viktigt att man anställer de personer som man behöver på Stockholms stadsteater. Jag noterar att man har 117 tekniker anställda. Man hade 111 året innan. Man har ökat med sex. Man har 37 skådespelare, och man hade 36 året innan. Jag känner inte att den tekniska personalen är förbisedd och inte förstådd. Det här handlar om en mycket aktiv politik där man anställer dem som man faktiskt måste ha på teatern. I min värld är det så att om man får pengar över gör man nya produktioner, anställer nya skådespelare och ser till att man träffar ny publik. Det är det viktiga. Jag tillåter mig att tvivla på att det enorma missnöje som beskrivs från din sida ska finnas på en institution som har ett sådant tryck när det gäller att få jobba där. Jag vet att det arbetas jättemycket med detta på teatern.

Jag vill bara säga att 85 procent av alla tekniker, om nu tekniker är det absolut mest viktiga vi behöver på en teater, är fast anställda och 26 procent av skådespelarna. Det tycker jag är mer bekymmersamt i så fall.

Anförande nr 11

Mats Berglund (MP): Nu pratar vi om teknikerna och den administrativa personalen och inte om skådespelarna. De berörs inte av den här frågan. Jag vet inte varför du lade in dem i ditt svar. Det är inte dem vi pratar om. Frågan handlade inte om dem. Du svarar inte på frågorna.

Om det vore så som du skriver i svaret och som du säger, att den här personalpolitiken, som medför spänningar och får stora delar av personalen att må dåligt, har lett till att frigöra resurser, som du menar, som kan omsättas i konstnärlig kvalitet, bred repertoar och skapa arbetstillfällen, skulle inte teaterfacket ha reagerat på det sätt som de har gjort.

Nu handlar inte den här frågan om det. Den handlar om att kringgå lagstiftningen. Du har fortfarande inte svarat på varför ni gör så. Det är bara du, och möjligen teaterledningen, som har svaret på frågan varför det ska vara på det här sättet. Det blir en till fråga för dig att svara på. Du har fortfarande inte svarat på de tidigare. Är dålig personalpolitik förenligt med att vara en god arbetsgivare? Är det rimligt att staden kringgår lagar? Vad är egentligen syftet med allt detta? Varför tar ni inte bara bort den här punkten ur ägardirektiven och förser er med en bättre personalpolitik? Det tycker jag att Stadsteatern är värd.

Anförande nr 12

Borgarrådet Moger (S): Ordförande, fullmäktige! Jag tycker att det är lite märkligt att kulturborgarrådet förnekar själva situationen och förnekar de problem som har funnits på teatern. Det har varit en jobbig konflikt. Det trodde jag var allmänt känt. Det är ingenting som Mats eller någon annan i Miljöpartiet har hittat på. Det står att läsa i medarbetarenkäten. Det är tämligen allmänt känt att Teaterförbundet har legat på och haft synpunkter på detta. Jag har också blivit uppringd av förbundsdirektören och haft en dialog. Det är lite konstigt att frågan ska handla om huruvida det som har hänt har hänt. Det blir väldigt märkligt när man

förnekar problemet. Vi kan ju vara överens om att det har varit ett problem. Frågan måste vara: I vilken grad är det ett politiskt problem?

Jag delar Mats uppfattning. Det handlar inte om vad som står i teaterns egen, interna budget. Men om det finns en politisk inriktning att dessa icke fasta tjänster ska finnas blir det ett politiskt problem. Då är det faktiskt rimligt att kulturborgarrådet engagerar sig, annars håller jag med om grundprincipen att detta är en ledningsfråga. Det är saker som vi inte ska lägga oss i, men nu har vi en gång lagt oss i. Nu är det rimligt att ta ett steg tillbaka och säga att detta är en ledningsfråga och inte en politisk fråga.

Anförande nr 13

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Det är många frågor man vill svara på här. Det här är absolut en politisk fråga. Den handlar om Stockholms stadsteater och vilken inriktning den ska ha. Vi skriver i ägardirektiven att de rörliga resurserna ska öka samt att vi är överens om budgeten, och jag vill påminna om att även Socialdemokraterna, Miljöpartiet och Vänsterpartiet gjorde detta på sin tid. De ser likadana ut. Det handlar framför allt om den kreativa verksamheten och skådespelarpersonalen. Jag vidhåller att det är kärnan i en stadsteater. Det är verkligheten.

Om man ska bereda och skapa väldigt många arbetstillfällen för väldigt många skådespelare krävs det att man har ett repertoarval och en snabbfotad attityd på teatern som gör att man kan producera mycket teater, ta ned föreställningar, sätta upp föreställningar och få en stor publik. Så skapas många arbetstillfällen för såväl skådespelare som tekniker. Det måste man förstå. Då kan man inte säga att skådespelarna inte berörs av detta, för fokuset ligger på skådespelarna när det gäller att andelen rörlig personal ska vara stor. Man ska ha många skådespelare som går in och ut. Det handlar inte så mycket om den tekniska personalen. Det bevisas också i siffrorna.

Roger säger att man måste se problemet och sådana saker. Ja, naturligtvis, men om de som säger att problemet finns faktiskt har fel, vilket de har i det här fallet, måste man säga det. Om teknikerna säger att de rörliga resurserna ökar på bekostnad av deras arbetstillfällen då säger jag att det är fel. Det blir fler tillsvidareanställda tekniker och fler korttidsanställda tekniker. De blir generellt sett fler. Det blir de tack vare en väldigt snabbfotad politik där man sätter upp föreställningar, tar ned dem, anställer många skådespelare och får en väldig snurr på teatern med en mycket stor publik. En stor publik skapar mycket pengar och många arbetstillfällen, både tillsvidareanställningar och visstidsanställningar. Antalet tekniker på Stadsteatern ökar, och det gäller också de fast anställda. Det är en personalgrupp som ökar mest när det gäller fast anställda.

Anförande nr 14

A n n M a r i E n g e l (V): Nu vill jag säga att där har du fel, Madeleine. I vår budget har det aldrig stått att man ska minska den fasta personalen och öka de rörliga resurserna. Det har aldrig stått i Vänsterpartiets budget. Vi tycker inte att det åligger koncernstyrelsen att bestämma hur teatern ska organisera sin personal. Vi tycker

dessutom att det är en mycket dålig pekpinne att tala om att man ska minska antalet fasta anställningar. Vi har aldrig skrivit det, och vi skriver det naturligtvis inte i år heller. Vi skriver i stället att man ska öka resurserna för att möjliggöra mer produktion och mer publik.

Inte heller de rörliga kan ju bli fler om man minskar resurserna. Resurserna minskar bland annat på grund av att de administrativa kostnaderna ökar och ökar. Jag förstår inte hur du kan säga att teatern ska minska sina administrativa kostnader när allting är centraliserat. De kan inte längre bestämma över sitt lönekontor, sin it och så vidare. De kostnaderna har bevisligen ökat mycket sedan det här centraliserades. Samtidigt säger ni att det ska minska. Det går inte ihop.

Jag tycker att man måste ta det på väldigt stort allvar om det har framförts klagomål. Man kan fundera på vad det beror på. Det beror naturligtvis på ägardirektiven. Jag tycker inte att det åligger politiken att bestämma fördelningen mellan fast anställda och rörliga resurser. Det beror inte på majoritetens direktiv om Stadsteatern är framgångsrik eller inte. Det är den konstnärliga ledningen som bestämmer det. De har att rätta sig efter den budget som finns. Därför finns det naturligtvis inga reservationer i styrelsen, men det finns säkert många synpunkter i styrelsen på budgetens storlek. Det avspeglas ju här i salen när vi lägger budgeten. Kom inte och påstå att det skulle finnas en enighet här om att man ska ha fler rörliga resurser och färre fasta resurser. Det har vi aldrig tyckt. Vi har aldrig tyckt att man härifrån ska ålägga teatern detta.

Du säger att det är mycket bra att man går ut och in på teatern. Det är tyvärr fler som går ut just nu och färre som går in eftersom resurserna minskar. Det kommer vi tyvärr att få känna av framöver eftersom ni har lagt fram en budget som inte möjliggör utveckling. Det kan vi alla beklaga eftersom vi alla vill att teatern ska utvecklas ännu mer.

Anförande nr 15

Borgarrådet M o g e r t (S): Fru ordförande! Jag ska avhålla mig från att ställa frågor och bara komma med påståenden i stället. Jag måste börja med att ge dig rätt, Madeleine. Det är min uppfattning att det var riktigt att försöka öka andelen rörliga resurser för tio år sedan. Det tycker jag har varit bra för teatern. Men i dag talar vi om den tekniska personalen.

Om jag har förstått detta rätt finns det ingen politisk avsikt att öka andelen rörliga resurser, utan du var nöjd med att andelen fasta resurser faktiskt har ökat. Detta var inte en fråga utan ett påstående. Om det inte är ett politiskt mål att öka den rörliga andelen tekniska resurser finns det inget problem. Då kan vi i enighet ändra detta till nästa budget och låta personalledningen vara en ledningsfråga.

§ 5 Interpellation om finansiering av Strindbergsåret 2012 (nr 2011:33)

Anförande nr 16

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Jag hänvisar till det utdelade svaret.

Anförande nr 17

M a t s B e r g l u n d (MP): Fru ordförande! Tack för det utdelade svaret, Madeleine, som den här gången faktiskt svarar på mina frågor till skillnad mot det förra.

Interpellationen om finansiering av Strindbergsåret skrevs för rätt länge sedan, innan budgeten lades i höstas. Den föranleddes av en viss irritation från oss i oppositionen över att det dröjde väldigt länge med besked om Strindbergsjubileet, både när det gäller programverksamheten och när det gäller den ekonomiska ambitionen. Vi var oroliga för att till exempel Strindbergsstiftelsen med Strindbergsmuseet och Intima Teatern skulle hamna i en situation med stora underskott. Det var då.

Nu är budgeten lagd. Nu vet vi. Vi har ett gediget program, som du också nämner i svaret, på Stadsteatern, Liljevalchs, Strindbergsmuseet, Intima Teatern och så vidare. Från stadens sida ligger finansieringen på ungefär 2,5 miljoner kronor i budgeten. Strindbergsmuseet har fått ytterligare 250 000 kronor, och det räcker i alla fall en bit. Staten finansierar en webbsida för en dryg miljon. I övrigt sker det mesta inom ramen för respektive institutions budget.

Det offentliga går alltså in med i storleksordningen 4–5 miljoner kronor. Är det tillräckligt? Vi kan göra jämförelser. Det har gjorts jämförelser med hundraårsjubileet av OS i Stockholms 1912. Staden har budgeterat 9 miljoner kronor för 2012. Det är mer än tre gånger så mycket som till Strindbergsjubileet. Dessutom har de fått planeringsbidrag och sådant tidigare år också. Linnéjubileet häromåret finansierades med 27 miljoner från det offentliga. Går vi utomlands kan vi jämföra med Ibsenåret i Norge som fick över 40 miljoner kronor. H.C. Andersen-jubileet i Danmark hade också en mycket stor budget. Man kan inte komma undan det faktum att den borgerliga regeringen och den borgliga majoriteten här i Stadshuset har väldigt små ambition vad gäller finansieringen av Strindbergsåret.

Det är naturligtvis också oroväckande att jubileet finansieras inom ramen för ordinarie anslag. Det gör att den kulturbudget som har gröpts ur och blivit allt magrare år för år under borgerligt styre nu får ytterligare en börda. Strindbergsåret riskerar att bli en rejäl belastning för Stockholms kulturliv.

Jag skrev den här interpellationen i våras. Vi i oppositionen hade då ställt frågan i nämnden tidigare. Svaret kom sent, egentligen inte förrän i samband med budgeten i oktober. Då är det lite sent för kulturlivet att planera aktiviteter, föreställningar och så vidare.

Strindbergsmuseet har en ny basutställning. Strindbergsteatern har självfallet också ett program. Jag var och såg en fantastisk föreställning av Lyckopers resa. Med mer

resurser och bättre framförhållning skulle de ha kunnat göra så mycket mer. Beskeden kom sent. De 250 000 kronorna som Strindbergsstiftelsen fick kom väl dessutom så sent som i december även om de kanske fick ett förhandsbesked någon månad tidigare.

På Strindbergsteatern är de också mycket oroliga för att dessa 250 000 kronor som de har fått bara blir en engångsutbetalning. De har använt de här pengarna till föreställningar men också till att vidga sin kostym. De vill gärna ha ett positivt besked från kulturborgarrådet om att det här påslaget på deras stöd blir bestående även framöver så att de kan fortsätta att bygga på den positiva utveckling som Strindbergsåret förhoppningsvis ger med ett ökat intresse för Strindberg och hans verk. Jag tänker på nya målgrupper, ungdomar och nya läsare. Det vore bra om det intresset kan hållas vid liv även framöver. Strindberg är vår största författare. Han är en ikon, unik i sitt slag och en stockholmsförfattare som verkligen har bidragit till världslitteraturen. Jag tycker att vi borde ha satsat lite till på det här jubileet.

Anförande nr 18

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Kära fullmäktige och åhörare! Strindbergsåret firas i år. Det sker med ett väldigt stort engagemang från Stockholms stad. Vi i ledningen i Stadshuset har sedan fler åt tillbaka sagt att det är en mycket prioriterad sak i Stockholm att fira vår största dramatiker och författare. Man kan säga att det är alldeles för lite om man mäter i pengar och att det inte är rätt saker som görs. Det kan man naturligtvis alltid tvista om. Men i en stad som har en kulturbudget på över 1,1 miljard skattekrönor är det klart att man har råd att fokusera på vår största författare ett år som i år. Man kan naturligtvis göra lite mer på marginalen med lite ytterligare resurser och så vidare, men jag tycker inte att vi i Stockholms stad behöver skämmas över de resurser som staden lägger ned på Strindberg.

Jag är övertygad om att de kommer att uppgå till hundratals miljoner under det här året om man räknar samman allt vad våra institutioner gör. Aldrig någonsin i historien har man enats så kring en enskild författares verk och gjort saker tillsammans i Stockholms stad. Det gäller alla våra institutioner, biblioteken, konsthallarna, Stadsmuseet, Stadsbiblioteket och Stadsteatern. Om man räknar samman detta är det en massiv insats. Man kan söka fel. Det kan man alltid göra, men jag skulle vilja säga att detta är någonting som vi bör vara väldigt stolta och glada över. Jag hoppas att många går på de här olika aktiviteterna.

Strindbergs Intima Teater och Strindbergsmuseet har fått de anslagsökningar de ville ha därför att vi har velat se till att de har möjlighet att möta det här året på ett vettigt och bra sätt. Jag skulle vilja säga att Stockholms stad inte har besparat sig någonting när det gäller insatsen för att fira August Strindberg. Däremot har vi redan så mycket pengar i botten att det inte behövs så otroligt ökade anslag för att göra detta möjligt. Jag vill också påminna Mats Berglund, som säger att det är sjunkande anslag, om att det tillfördes nya pengar inte bara till kulturbudgeten i dess helhet, vilket sker varje år som du säkert vet, utan även till kulturstödet, vilket har kommit Strindberg till del, och till Stadsbiblioteket, vilket också har kommit Strindberg till del. Dessutom har vi de extra anslagen som anslogs förra året.

Anförande nr 19

A n n M a r i E n g e l (V): Vad är samhället? En samlevnadsform som utvecklat sig under inverkan av överklassens syfte att hålla underklassen under sig. Vad är överklass? De tärande och de styrande. Vad är underklass? De närande och de styrda. Vilka medel behandlar överklassen för att hålla underklassen under sig? Religion, politik, lagar, vetenskaper, konster och moral.

Det var Strindbergs lilla katekes för underklassen. Strindberg har alltid varit kontroversiell, och jag tror att han fortfarande är det hundra år efter sin död. Vi ska självfallet uppmärksamma Strindberg i staden och i landet på olika sätt. Alla har sin egen bild av Strindberg, men det är en författare som vi självfallet ska hylla. Jag tror att vi här i staden har varit överens om att vi tycker att staten är otroligt snål. Ett par hundratusen kronor har man gett till Strindbergsmuseet för att uppmärksamma den författare som är mest känd av alla utanför Sveriges gränser. Det tycker vi är bedrövligt. Jag tror att Madeleine håller med.

I kulturnämnden har vi också tyckt att beskedet om hur staden ska fira Strindberg kom väldigt sent. Vi tycker att det är jättebra att det händer saker nu, men fullt så nöjd som Madeleine är tror jag inte att våra institutioner är som måste göra det här inom sina ordinarie budgetar. Jag tror inte att de är så glada på Strindbergsteatern. Ännu i höstas hade de ingen aning om i fall de skulle kunna bjuda in några internationella föreställningar av Strindbergspjäser eftersom de inte visste om de hade några pengar. Det fanns inga pengar för planering förra året. Det är bra att det finns pengar nu även om det är lite och de kom sent. Jag tror säkert att Strindberg kommer att uppmärksammas, men det finns all anledning att ifrågasätta hur nationen Sverige ser på Strindberg och hur han kommer att uppmärksammas på andra håll i landet.

Jag tror faktiskt att Stockholm skulle ha kunnat ge Strindberg åtminstone så mycket pengar som man ger till att uppmärksamma att det är 100 år sedan vi hade OS i Stockholm. Det tror jag inte är en lika stor världssensation som vår författare Strindberg.

Anförande nr 20

M a t s B e r g l u n d (MP): Jag kan nog hålla med dig, Madeleine. Vi ska absolut vara stolta över Strindberg och över jubileet i år. Staden har bidragit. Interpellationen skrevs innan det beskedet kom. Men precis som Ann Mari sade har egentligen staten gett allt för lite. Vi får hoppas att jubileet blir fortsatt bra. Beskeden kom också sent, som jag sade. Det var ett problem. Det var därför jag skrev interpellationen. Jag hoppas att man kan lära sig någonting av detta framöver. Att få ut pengar i god tid är oerhört viktigt för kulturlivet så att man kan planera för de föreställningar som man ska ha.

Du säger att kulturbudgeten har ökat. Ja, det har den, men staden har också växt. Priser och löner kostar mer. Ser man kulturbudgeten, inklusive Stadsteatern, i relation till hela den kommunala budgeten har den andelen minskat år för år under hela den borgerliga majoritetens tid vid makten. Det är ett problem. Det är där man kan se det. Det är där som farhågorna för kulturlivet verkligen finns.

Anförande nr 21

Borgarrådet M o g e r t (S): Ordförande, fullmäktige! Även jag kan hålla med om att den främsta måltavlan kanske borde vara staten som snålat på det mesta. Men när kulturborgarrådet säger att staden inte har snålat på något frestas jag att tillägga: utom på pengar. Där har vi inte lagt många kronor. Så ser det ut om vi jämför med motsvarande jubileer. Det är naturligtvis sant att det ligger en stor peng i botten i form av en kulturbudget. Men för att knyta an till den förra debatten kan man se att det är ganska många fasta kostnader och inte särskilt många rörliga resurser. Det gör att det finns väldigt lite till att marknadsföra ett sådant här jubileumsår. Det märks ganska tydligt om man jämför med vad som har hänt i andra städer, till exempel Oslo, med motsvarande jubileer. Här läggs det väldigt lite resurser på detta, och det märks väldigt lite. Vi hade kunnat göra så mycket mer som hade varit bra både för Stockholms kulturliv och för Stockholm som besöksstad. Jag tycker att det är lite tråkigt med den förhållandevis låga ambitionsnivå vi har haft.

§ 6 Interpellation om Stockholms bottenplacering i Lärarförbundets undersökning av landets musik- och kulturskolor (2011:34)

Anförande nr 22

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Jag hänvisar till det utdelade svaret.

Anförande nr 23

A n n M a r i E n g e l (V): Ordförande! Jag vill förstås tacka för svaret. Jag tycker att det är lite tråkigt att kulturborgarrådet förklarar sig så nöjd med en kulturskola som hamnar bland de sämsta i landet i Lärarförbundets undersökning. Du säger att ni prioriterar kvalitet framför kvantitet. Har du tänkt på att en verksamhet faktiskt kan ha båda delarna som mål, särskilt en skola? Tydligt prioriterar ni att minska antalet elever, vilket vi verkligen beklagar. Om man ska öka kvaliteten och åtminstone behålla kvantiteten måste man faktiskt öka budgeten.

I Stockholms stad har nedskärningarna i Kulturskolan varit brutala. Kulturskolan har måst spara varje år sedan 2006. År 2010 var den det område inom kulturnämnden som skulle spara allra mest. Man hade ett sparbeting på 5 ½ miljoner. Samtidigt ålades de att öka intäkterna trots att en av de första saker ni gjorde inom kulturpolitiken i Stockholm var att öka avgifterna för barnen i Kulturskolan. I vissa fall har avgiften fördubblats. Det har uteslutit många elever i fattiga områden. Det trodde vi då, och det har vi fått se nu. Avgifterna för Kulturskolan varierar väldigt mycket i landet. Det är nolltaxa i Luleå och Sundsvall. Det kostar 2 000 kronor per termin på Lidingö. I Göteborg betalar barnen 200 kronor. I Stockholm betalar de uppemot 1 000 kronor.

Vi i Vänsterpartiet tycker att Kulturskolan på sikt ska vara avgiftsfri, precis som grundskolan. Ett steg skulle vara att införa en maxtaxa, vilket vi föreslår i vår nationella budget. Vi vill också skriva in rätten till kulturskola i skollagen. Vi vill att staten ska ha ett övergripande ansvar. Vi vet att många barn har en hög tröskel till kultur, och Kulturskolan måste ha en bred och uppsökande verksamhet.

Du är väldigt tydlig, Madeleine, när du säger att Kulturskolan inte ska vara någon rolig fritidsverksamhet utan att den ska vara till för att utveckla konstnärliga talanger. Då blir jag lite rädd. Menar du verkligen att alla barn som går i Kulturskolan i Stockholm ska utvecklas till proffs? I och för sig har jag redan läst den rapport som Folkpartiet gjorde 2009. Där säger ni så här: I Stockholm vill vi ha en kulturskola som möter en kulturvan och kulturutövande generations behov.

Det tycker vi är skrämmande. För många barn är Kulturskolan det första och ibland enda mötet med kultur. Vi tycker att alla barn har rätt att få ta del av ett sådant möte. De måste få uttrycka sig konstnärligt utan att de är kulturvana och utan att sträva efter något annat än personlig utveckling.

Målsättningen för Lärarförbundets undersökning är att få till stånd en diskussion och en ökad förståelse för den viktiga roll som kultur- och musikskolorna spelar. Det kan finnas enstaka osäkra faktorer, men den som har gjort undersökningen säger att de

har justerat de felkällor som kan uppstå. De kriterier som beaktas här är resurser till kultur- och musikskolan, avgiftsnivå och antalet barn som deltar i den frivilliga verksamheten.

Vi tycker att det generellt behövs en bättre uppföljning av kultur- och musikskolornas verksamhet. Det behövs riktlinjer för hur redovisningarna ska ske. Det kan vi nog vara överens om. Vi tycker att Lärarförbundets mätningar är en mycket god start på en sådan utveckling. Det resultat som vi har fått där bör ge anledning till omprövning av nedskärningspolitiken i Stockholms kulturskola. Jag beklagar att du inte tycker det, utan att du i stället väljer att skjuta på budbäraren och säger att det finns problem i den här undersökningen. Läs vilka kriterier det är, se var Stockholm hamnar och delta i en diskussion om hur Kulturskolan ska kunna utvecklas till en rättighet för alla barn!

Anförande nr 24

M a t s B e r g l u n d (MP): Jag vill börja med att säga att jag inte är så mycket för det här med världsklasstämpling och kanske inte heller jämförelser med övriga Sverige. Jag vill att alla kulturskolor i Sverige ska hålla hög klass.

Den undersökning som Ann Mari Engel hänvisar till i sin interpellation visar ändå väldigt tydligt det vi har påpekat under flera år. Det finns stora brister i hur den borgerliga majoriteten driver Stockholms kulturskola. Föräldrar, elever och lärare har demonstrerat här utanför Stadshuset. De har skickat mejl och brev. Det kan knappast ha undgått kulturborgarrådet att det sätt som ni driver Kulturskolan på har lett till mängder med klagomål.

Vi har gått från årets kulturskola 2007 till en bottenplacering 2011. Under de borgerliga åren har antalet elever minskat minst sagt kraftigt och antalet lärare och bredden i kursutbudet likaså. Det har lett till en segregation där vissa områden har gynnats och andra har förlorat. Det är en segregation som också överensstämmer rätt väl med Stockholms väljarmönster. Borgerliga politiker i Stadshuset har helt enkelt gynnat borgerliga väljares ungar.

Det här försöker nu borgarrådet förklara bort. I det utskickade svaret ser man hur djup klyftan är mellan en blå kulturpolitik och en grön kulturpolitik. Jag läser det här utskickade svaret som en programförklaring av en extremt elitistisk kulturpolitik där du, Madeleine, upprepar att du vill ha kvalitet i stället för kvantitet i politiken för barns kultur. Det låter som om det inte finns något värde i kvantitet, som om det inte finns något värde i alla barn ska ha rätt att ägna sig åt kultur och få vara med i Kulturskolan. Det är bara de som bor i vissa områden och har föräldrar som röstar borgerligt och som har råd som ska få vara med, eller som du väljer att formulera det längst bak i svaret: de som har talang. Du skriver: Det som är viktigt är att Stockholms barn och ungdomar med talang ska ha tillgång till professionell undervisning.

Miljöpartiet vill, och nu läser jag ur vår budget, att alla barn och ungdomar ska ha möjlighet att ägna sig åt någon kulturell aktivitet på fritiden oberoende av familjens ekonomi. Det är vår politik, och den är långt bort från den politik för barnkultur som

den borgerliga majoriteten har drivit och uppenbarligen också avser att fortsätta driva.

Anförande nr 25

Borgarrådet R u d i n (S): Fru ordförande, fullmäktigeledamöter och åhörare! Det här är en mycket viktig frågeställning som Ann Mari Engel lyfter upp om hur Stockholm kunde falla från en topplacering bland Sveriges alla mätta kulturskolor till en bottenplacering på bara några år. Som grund för frågeställningen används här Lärarförbundets undersökning, men det finns även andra som har gjorts som pekar på samma sak. Det har framför allt kommit många larmrapporter från dem som är verksamma inom kultursektorn om att Kulturskolan inte mår så bra i Stockholm.

Det gäller framför allt när man tittar på bredden. Hur många får ta del av det här utbudet som vi har byggt upp? Det är tyvärr så att man också kan vara orolig för framtiden. Mycket av det musikunder som man ofta lyfter fram som en av Stockholms nya näringar, med en framväxande musikgeneration som i dag lämnar helt nya exportprodukter på den internationella marknaden, kommer från den musikskola i Stockholm som en gång i tiden var världens bästa. Numera ingår den i en kulturskola där den är reducerad till ett minimum. Den har dessutom rasat från plats ett till botten. Allt detta är sammantaget ett fiasko. Man kan inte förklara bort det med att undersökningen skulle vara gjord på ett visst sätt eller något annat, utan man kan bara konstatera att det är färre barn inskrivna i Kulturskolan och det är mycket färre utövare.

För ungefär tio år sedan startades en kör som hette Vi som inte kan sjunga-kören. Det var en kör som byggde på idén att vända sig till alla dem som i skolan hade fått höra att de inte kunde sjunga. Den här kören finns fortfarande kvar. Den har fått flera priser därför att man har lyckats visa att det inte finns någonting som heter att man inte kan sjunga, utan allting handlar om att man får rätt möjligheter att utöva musik och pröva sina vingar utan att drabbas av just frågor som: Har du talang? Är du musikalisk eller inte?

Vi hade en gång i tiden här i Stockholm en musikskola som i flera skolor vände sig till alla barn. Vi hade en kulturskola som var uppdelad i flera olika distrikt. Där hade man som idé att sprida sin kulturella kunskap till så många barn som möjligt. Nu är det allt färre för varje år som går i Kulturskolan, utbudet som erbjuds blir mindre och mindre och avgifterna blir högre och högre. Sammantaget är detta ingenting annat än ett kulturellt fiasko. Jag tycker inte att kulturborgarrådet klarar sig särskilt väl när hon försöker förklara detta i sitt svar på interpellationen med att det skulle vara fel på Lärarförbundets undersökning.

Anförande nr 26

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Tack, kära fullmäktige, för att jag får ta diskussionen om kulturskolan en gång till. Kulturskolan för mig är på allvar. Det är en av de absolut viktigaste verksamheter vi har. Därför är jag otroligt engagerad i den. Jag ska säga till er att om jag inte hade gått den kommunala musikskolan hade jag varken varit den första i min släkt som hade gått gymnasiet eller varit borgarråd i dag. Så allvarlig är kulturskolan för mig.

Varför har jag så starka synpunkter på den kulturskola som ni inrättade under era år när ni hade makten? Jo, därför att Socialdemokraterna avgav ett löfte om att dubblera antalet barn, inte elever, barn i kulturskolan. Man anslog nya pengar, det var bra. Sedan började man bedriva en bred uppsökande verksamhet som inte hade undervisning som sin funktion utan en prova-på-verksamhet för barn som sedan inte kunde beredas någon plats i kulturskolan för undervisning.

Detta är för mig inte en kulturskola. Den har inte de mål som en kulturskola ska ha. Det första jag gjorde när jag blev borgarråd var att ställa frågan till SKL: Hur kom det sig att Stockholms stads kulturskola blev bäst i Sverige? De hade inget svar. De hade tillsatt en utredning för att se över hur man mäter kvalitet i kulturskolor, och jag deltar som väldigt aktiv i SKL:s beredning för kultur och fritid därför att detta är på allvar.

Jag tillsåg också att det blev ett mål för Stockholms stads kulturskola. Det fanns inte ens en målbeskrivning för Stockholms stads kulturskola när jag blev borgarråd. Jag sade att det ska handla om undervisning i elevernas kulturella färdigheter på deras fritid. Det var fyra kriterier. Det tycker man är fullkomligt självklart, men det fanns inte ens en beskrivning när jag blev borgarråd.

Vad jag gjorde var att se till att man skulle återgå till de som Tomas Rudin refererar till och som skapade det musikunder vi har upplevt, det vill säga någonting som heter undervisning. Man kan under en kort tid lära sig lite, man tycker att det är roligt, man stannar bara för att man tycker att det är skojigt att vara där, eller man kan också bli duktig om man vill, som jag tror mig veta att du själv har gjort, Tomas. Man ska ha den möjligheten, och man ska fokusera på att det ska vara möjligt även för dem som inte kommer från en högutbildad familj eller kulturellt bildade familjer, möjlighet för dem att bli duktiga på någonting, inte att de ska vara hänvisade till någon B-verksamhet där man bara får pröva på och sedan inte komma in i kulturskolan. Så viktig är kulturskolan för mig. I kulturskolan ska även de barn som inte har det med sig hemifrån kunna bli riktigt duktiga. Om det är elitism är jag gärna elitist.

Anförande nr 27

A n n M a r i E n g e l (V): Som vanligt, Madeleine, blandar du bort korten här. Du pratar gärna om hur viktig kulturskolan är i dina högtidstal, men du tittar inte på hur det ser ut i Stockholm i dag. Där kan man inte avläsa att du skulle tycka att det var någonting viktigt. För det första kommer du inte från att ni har minskat budgeten varje år för kulturskolan, vilket har lett till en uppsägning av ett antal lärare, det har lett till sammanslagning av verksamheter som gör att barnen har för långt att åka, och så vidare.

Du kan titta på statistiken över kulturskolans verksamhet som vi fick i kulturnämnden förra gången. Där står hur många procent av varje stadsdels barn som deltar i kulturskolan. I Rinkeby-Kista är det 1 procent. Det har fallit från 3 procent 2010 till 1 procent 2011. Jag förstår inte hur du kan säga du är stolt över en sådan kulturskola och över att du tycker att alla elever ska delta.

Du hånar prova-på-verksamheten. Dock kunde jag se i budgeten igen att det står att kulturskolan gärna vill pröva det. Jag undrar hur du ska få de barn som inte har en

kulturvana hemifrån, som inte självklart vill lägga ned 900 kronor för att gå på en kulturkurs och som inte vet vad det är att söka sig till kulturskolan om de aldrig får vara i skolan, aldrig delta i prova-på-verksamhet. Din idé om att den bara ska vara på fritid tycker jag är helt barock. Självklart ska kulturskolan kunna ha en del i den vanliga skolan. Man ska kunna komma dit så att elever som aldrig tidigare har mött eget skapande på det sättet får en möjlighet att pröva på.

Sedan håller jag med om att det ska finnas plats när de ska delta i under visning. Det har varit köer och så vidare, men det viktiga är ju att du ska ge alla möjlighet till det här mötet, men det gör du inte om elitiserar kulturskolan och fördubblar avgifterna. Det första du gjorde, sade du, var att fråga varför kulturskolan var så bra. Det var inte så, det första du gjorde var att höja avgifterna. Du dubblade avgifterna. Jag kommer fortfarande ihåg alla de gråtande barn som vi mötte när vi var ute i kulturskolan, föräldrar som förklarade att de tyvärr måste välja bort det. Det är för mycket pengar för att låta barnen gå där. De fick avsluta just påbörjade kurser, särskilt i våra förorter där många faktiskt måste fundera på om det finns pengar till det.

Det är obegripligt för mig hur barnen i Göteborg ska betala 200 kronor för att gå i kulturskolan, men det ska kosta 900 kronor för Stockholms barn. Resultatet kan du själv avläsa i statistiken från kulturskolan. Det är de barn som har det sämst, som bor i låginkomstområden och som kanske har det längst till kulturupplevelse som inte deltar i Stockholms kulturskola.

Jag tycker att det är skamligt, jag tycker att du borde skämmas i stället för att slå dig för bröstet för att ha skapat en så bra kulturskola när det är så att du utestänger många av de barn som borde gå där. Men du har talat om i svaret hur du vill ha det med kulturskolan. Du vill ha en elitistisk kulturskola som vänder sig till kulturvana barn, och dem hittar du i de mer välbärgade områdena i Stockholm. De söker sig till kulturskolan.

Anförande nr 28

Borgarrådet M o g e r t (S): Ordförande, fullmäktige! Jag måste säga att det här är en av de saker som provocerar mig mest i majoritetens politik. Jag tycker att det som har hänt med kulturskolan är oerhört provocerande när det gäller det jag ser som en allvarlig ambitionssänkning, en konservativ inriktning på vad verksamheten ska vara och de avgiftshöjningar som har gjorts. Därför blir jag ännu mer provocerad, fruktansvärt provocerad, när jag får höra att vi inte skulle ha drivit den här verksamheten på allvar.

Kulturborgarrådet får motivera sina nedskärningar hur hon vill, men inte genom historieförfälskning. Jag var ansvarig för Stockholms kulturskola i två år synnerligen på allvar, synnerligen på allvar. Det var en verksamhet med det uttalade uppdraget att nå fler barn i Stockholm, med det uttalade syftet att utjämna skillnaderna i kulturellt kapital, som är en av de absolut största klasskillnader vi fortfarande har i vår stad. Det är på allvar, riktigt på allvar.

Sedan har du fel i sak, borgarrådet, till råga på allt. Det var inte i första hand prova-på-verksamhet vi sysslade med. Tvärtom är det en av de saker som blev kvar när vi

gick igenom och strök de verksamheter som var till för att ändra om kulturskolan för att vi skulle nå alla barn för att möta barnen där de fanns, just för att det var på allvar.

Anförande nr 29

Borgarrådet R u d i n (S): Ordförande, fullmäktigeledamöter, åhörare! Det har blivit en diskussion här om vad som är pröva-på-verksamhet, vad som är kvalitet. Jag vänder mig starkt emot den indelningen. En stor del av detta att utöva kultur är just att pröva på, att vara nyfiken på det nya och våga utveckla sig till att göra någonting som man kanske inte trodde att man kunde göra. Det är en väldigt viktig del av kulturell utveckling.

När vi styrde i Stockholms kommun hade vi flera projekt ihop med musikskolan och kulturskolan som samarbetade med skolorna om att låta alla barn få möjligheten att prova på. När jag växte upp började det med att vi fick möjlighet att prova blockflöjt. Men så sent som i början av 2000-talet var det möjligt i flera av Stockholms skolor att pröva på att spela ett stråkinstrument, och väldigt många av dessa elever blev sedan elever med egen lärare i kulturskolan. Det var ingen låtsasverksamhet.

Jag var själv omåttligt stolt när min dotter började spela viol i Sköndalsskolan i en verksamhet som drevs av de mycket engagerade lärarna Ole Hjorth och Olle Sahlin som hade varit länge anställda i Stockholms stads musikskola och som efter pensionen hjälpte till i Stockholms skolor med att se till att alla barn fick pröva på att spela fiol. När jag fick gå på konsert och lyssna på mina barn när de stod på scenen och efter ett års violundervisning spelade flerstämmigt inför stor publik var jag omåttligt stolt. Än i dag är mina barns upplevelse av det där uppträdandet en av de starkaste sakerna de bär med sig från sin grundskoleperiod. En av dem har faktiskt till och med fortsatt att spela kontrabas.

Det där med att prova på är inte någonting som är fel eller som skulle vara dåligt. Tvärtom är en väldigt viktig del i kulturskolans uppgifter att se till att barn och unga som annars inte trodde sig kunna få möjlighet att pröva på och se om man själv kan.

Jag är barn av musikskolan, liksom Madeleine Sjöstedt, och jag har prövat många instrument. Tyvärr berodde det delvis på att jag inte riktigt kunde hantera dem. Som sex år gammal drabbades jag av mina föräldrars vilja att jag skulle spela cello. Att gå med en sådan i tunnelbana var inte så lätt, och några stycken gick sönder på vägen. Men på den tiden hade Stockholms kommun stora instrumentlager som man fick låna instrument ifrån. De instrumenten som ersattes under den perioden fick mina föräldrar betala en liten försäkringsavgift för. Men trots att jag var en slarver i tunnelbanan och trots att det gick en och annan cello fick jag fortsätta. Än i dag kan jag spela cello, men i dag finns inte instrumentlagren kvar som fanns på den tiden.

Det är det som handlar om kulturskolans nedmontering, och det kallar jag för ett kulturellt borgerligt fiasko.

Anförande nr 30

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Jag vill gärna prata om kulturskolan en vända till. Det handlar om huvuduppgiften. Det är klart att kulturskolan ska ha en pröva-på-

verksamhet. Det är fullkomligt självklart. Men pröva-på-verksamheten ska inte vara huvudverksamheten. Det är inte det som är huvudfokuset. Det var vad som hände. Man anslog nya resurser, man ökade på pengarna, och huvudfokuset i kulturskolan gick ut på att uppfylla Socialdemokraternas löfte att dubblera antalet barn i kulturskolan. Så började man plötsligt räkna barn som elever som aldrig någonsin tidigare hade varit elever i kulturskolan, det vill säga att de hade deltagit på samma sätt och träffat kulturskolan, men vi hade aldrig drömt om att använda dem som ett partipolitiskt slagträ. Det var ni som gjorde det, och det var då det hände någonting väldigt allvarligt med kvaliteten.

Vad vi gjorde var att minska uppdraget och säga att man skulle bedriva undervisning. Om man går ett år i kulturskolan är man inte, Tomas Rudin, i en prova-på-verksamhet, då är man i undervisning, precis som du sade, och då är man en elev. Då ska man ha stöd för det.

Det vi sade var att ni får behålla alla era pengar som ni har fått för att hyfsa Socialdemokraternas vallöfte och börja bedriva en helt annan verksamhet. Ni får behålla dem, men ni ska återgå till att fokusera på att få in barn i verksamheten, och sedan ska man undervisa. I min värld är detta väldigt okontroversiellt. Det är fullkomligt självklart att de barn man träffar på i prova-på-verksamheten faktiskt ska ha en chans att komma in och få undervisning. Det hade de inte då.

Att vi når få barn i flera av våra utsatta förorter är ett gigantiskt misslyckande som både kulturförvaltningen och kulturskolan jobbar hårt med. Kulturförvaltningen har fått många extra miljoner för att jobba med detta. Jag hoppas verkligen att de ska lyckas. Då ska de barnen, precis som alla andra barn på Östermalm, i Vasastan och på Södermalm, få undervisning i ett instrument, i att dansa, i teater, som gör att de känner att de lär sig någonting och att deras självkänsla växer. Det är det kulturskolan ska göra.

Anförande nr 31

A n n M a r i E n g e l (V): Här var det många felaktiga påståenden på en gång, skall jag vilja säga. Först säger du att det är självklart att det ska finna prova-på-verksamhet. Såvitt jag vet står det i er order att det inte ska finnas någon prova-på-verksamhet.

Sedan säger du att det bara var barn som räknades under förra mandatperioden. Så var det inte. Det är bara att läsa Kulturrapport Stockholm bakåt i tiden för att se att det var även flera barn i den ordinarie verksamheten än vad det är nu. Sedan tillkom dessutom ett antal tusen barn i prova-på-verksamhet, som vi tycker är positivt. Ni tycker tydligen att det var dåligt att det var fler barn som nåddes. Men det var även fler barn i den ordinarie verksamheten.

Vidare säger du att kulturskolan har fått höra att de får behålla sina pengar men att de ska ändra verksamheten. Vi i kulturnämnden vet att de inte alls har fått behålla sina pengar, inte något år. Redan första året skars det ned ett par miljoner. Varje år är det faktiskt kulturskolan som har fått de största nedskärningarna i kulturbudgeten. Det är obegripligt för oss i oppositionen. Vi tycker att det är den allra mest demokratiska och viktigaste formen av kulturspridning. Förra året fick de skära ned 5 ½ miljon.

Madeleine Sjöstedt säger att de har fått många extra miljoner i år. Dem skulle jag gärna vilja se. Ni har lagt pengar i en satsning som vi inte riktigt vet vad det är nu, men när vi läser kulturskolans budget ser vi att det inte finns många extra miljoner där, tyvärr.

Jag tycker att det är tråkigt att du tydligen tycker att det här är helt okontroversiellt. Det som är utgångspunkten för min interpellation är att Stockholm nu står på 222:a plats av 278 i landet. Från att 2006 ha utnämnts till årets bästa kulturskola är vi nu på 222:a plats. Jag vill återvända till kostnaderna, för den första kulturpolitiska reform ni gjorde var att dubblera avgifterna till kulturskolan. DN har gjort en granskning och pekar på att det skiljer 1 350 kronor i Stockholms kulturskolor. Täby toppar med 1 700, Botkyrka har nu halverat sin avgift till 350 kronor, de har gjort en aktiv politisk insats och halverat.

En tolvåring säger så här: Jag tycker att det är jättebra att avgiften sänks, för då kan min lillasyster också börja. Musiken är hela mitt liv.

Tänk om Stockholms kulturpolitiker kunde ha insikten att halvera avgiften i stället för att dubblera den. Då skulle vi få en annan kulturpolitik!

Anförande nr 32

Borgarrådet M o g e r t (S): Jag ska förhålla mig till historien igen. Jag tycker att borgarrådets kritik mot kulturförvaltningen är orättfärdig. De sysslade inte med politik då, de sysslar rimligen inte med politik nu heller. Jag ska säga som borgarrådet själv brukar säga: Kritisera politiken, kritisera inte förvaltningen.

Det är som Ann Mari Engel sade: Det första som hände var att ni slopade 10 miljoner kronor på kulturskolans budget. De sista 10 miljoner som var lagda 2006 försvann omedelbart 2007, med hårda konsekvenser i verksamheten. De 17 000 barn som försvann från verksamheten fanns inte i framför allt i pröva-på-verksamheten. Det är åter som Ann Mari Engel sade: Läs rapporteringen bakåt så kan du se var de kommer in och var de åker ut.

Till sist kan jag inte låta bli att notera en liten komisk formulering. Du säger att det var barn som vi tidigare inte hade kunnat tänka oss att räkna. Precis så är det. Det är de barn som vi ville nå, de som stod långt ifrån kulturen, de som man tidigare inte hade kunnat tänka sig att räkna med, genom att möta dem där de fanns. Det var framför allt i skolan. Det är där den stora skillnaden ligger i detta. Det är där den stora skillnaden är, att du inte längre möter barn där de finns, att kulturskolan inte längre får vara med på skoltid. Det är där den stora skillnaden faktiskt är.

Anförande nr 33

Borgarrådet R u d i n (S): Ordförande, fullmäktige, åhörare! Den här debatten är lite märklig. Den redovisar stora skillnader i begreppsapparaten också. Borgarrådet Madeleine Sjöstedt säger att på den tiden mina barn gick på pröva-på-verksamhet skulle det ha varit vanlig undervisning. Men det var det inte, utan det var just en undervisning som skedde i en skola där ett par pensionerade mycket kända musiker, Ole Hjorth och Olle Sahlin, tog hand om en hel skola och ordnade det så att alla barn

hade tillgång till ett musikinstrument i årskurs ett till och med tre. Sedan utvidgades det till årskurs sex. Alla fick pröva på, inte så att man spelade var och en lite då och då, utan under ett helt år fick man musicera med sitt instrument i grupp. Så småningom blev det några individuellt intresserade som gick i egna klasser.

Det här var fantastiskt, och det har gjort att många barn i den där skolan så småningom blev musikintresserade på ett helt annat sätt än de annars skulle ha blivit, men alla barn fick möjlighet att pröva detta. Det är en del av den verksamhet som nu är bortplockad. Den finns inte kvar, det finns inga resurser, den kapades bort ganska snart efter det att vi fick maktskifte i Stockholm.

Jag tycker att det verkar som att Madeleine Sjöstedt är mer upprörd över att det fanns en socialdemokratisk politik för kulturskolan än själva effekten av den politik som ni infört, den borgerliga politiken. Det kan jag förstå mot bakgrund av hur den här interpellationen är uppställd. Effekten är förödande. Vi har fallit ifrån att vara Sveriges bästa kulturskola till att hamna i botten enligt den redovisning som sker. Det har skett under några få år då du har varit kulturborgarråd i Stockholm. Att försöka förklara bort det är inte lätt, men du är oerhört skicklig på det, måste jag säga, genom att säga att det är fel på undersökningen, det är fel på den socialdemokratiska politiken, det är fel på barnen därför att de inte är tillräckligt begåvade, kulturskolan är för begåvade barn. Du hittar på olika sätt att tala om skillnaden mellan pröva-på-verksamhet och vanlig kulturskoleverksamhet som skulle vara något slags bättre kulturskoleverksamhet.

Jag menar att själva idén med kulturskolan är bredden. Själva idén är att möta så många barn som möjligt och ge dem så stora chanser som möjligt i livet och att vi använder vår gemensamma rikedom med våra resurser som finns i kulturskolan till att stärka de barn som annars inte skulle känna sig att ha möjligheten att utvecklas till att bli någonting som rör sig inom musiken. Det är det som är det klassbrytande uppdrag som man har möjlighet att genomföra i kulturskolan, inte att vända det till en borgerlig kultursyn där man uttrycker sig som du gör i ditt svar, att man ska satsa särskilt på de begåvade barnen med talang.

Anförande nr 34

Borgarrådet Sjöstedt (FP): Det står inte i mitt svar att man ska satsa särskilt på barn med talang, vill jag bara säga, Tomas Rudin. Håll dig till sanningen.

Tomas Rudin ställer frågan angående att man har varit i toppen och går till botten enligt två olika undersökningar som inte är gjorda av samma, det vill säga: Vem har gjort dem, och vad använder man för parametrar? Då måste man titta på själva undersökningen, där vi ju ligger långt ned i rankningen. Om man till exempel har avgifter som parameter blir det naturligtvis sådant resultat. Då måste man avgöra: Är det så att 900 kronor i terminen är en oerhört hög avgift för att få en fantastiskt fin verksamhet? Jag tror inte det, särskilt som vi har hängslen och livremmar till dem som inte har råd till 900 kronor, som det är max det kan kosta när man har musikundervisning. När vi tittar runt om i Sverige hur det är ser vi att detta inte är en vansinnigt hög avgift. I Stockholms län ligger vi långt under genomsnittet. Det är bra, för det ska vi göra.

Sedan vill jag återgå till att prata om skoltid och inte skoltid. Skolan har ungefär 14 – 15 miljarder av stadens budget. Kulturskolan omfattar ungefär 120 miljoner. Det är en ganska stor skillnad. Därför tycker jag inte att kulturskolan ska överta skolans uppgift att bedriva kulturell verksamhet och musikverksamhet inom skoltid. Jag tycker inte att de fattiga kulturpengarna ska gå åt till att kompensera skolans musikverksamhet, det ska skolan sköta.

Vi pratar om en verksamhet där varje barn har med sig i handen ungefär 7 500 kronor per år i snitt från skattekollektivet. Det är jättebra. Men jag tycker att det inte går att säga att en verksamhet med en så stor skattefinansiering är så miserabel som oppositionen säger. Det är inte möjligt!

Vi har all anledning att vara stolta över vårt stora stöd för kulturskolan, men med ett så starkt stöd från varje enskild individ är jag helt övertygad om att fler barn skulle kunna få plats, och det tänker jag fortsätta att arbeta för. Om man slår ut på de barn som har enskild musikundervisning kan man med ett enkelt överslag förstå att varje enskilt barn har långt över 10 000 kronor i stöd från det offentliga för sin undervisning. Det är bra, men då måste man se till att många barn kommer i åtnjutande av den verksamheten.

Anförande nr 35

Borgarrådet M o g e r t (S): Fru ordförande! Jag bara noterar att borgarrådet förklarar vår låga rankning bland runt 280 delvis med att vi har höga avgifter och att det är det som slår igenom, för att i nästa andetag säga att avgifterna ligger någonstans i mitten av vad landet i övrigt har. Det var en matematik som var ganska knepig.

*§ 8 Muntlig frågestund**Fråga nr 1. Återbetalning till exploatörer vid Hagastaden*

Anförande nr 36

Borgarrådet R u d i n (S): Herr ordförande, fullmäktigeledamöter, åhörare! När vi markanvisade området kring Hagastaden var en väldigt viktig parameter att få ut så mycket kapital som möjligt för att möjliggöra den stora investering som det är att överdäcka detta område. Det är en fantastisk prestation vi gör för att läka det enorma sår som har varit vid Norra länken. Det kommer att bli oerhört fint när det blir klart, men det kommer också att bli oerhört dyrt. De här intäkterna har varit viktiga, och man har lagt in en massa olika parametrar i försäljningsvärdena, och en var att det skulle byggas en tunnelbana till Karolinska Sjukhuset. Nu har landstinget beslutat sig för att inte bygga tunnelbana där, eller är på väg att besluta att inte bygga en tunnelbana till Karolinska Sjukhuset.

Min fråga är: Har det tillbakabetalats några pengar till de entreprenörer som har betalat markanvisningsavgifter där? Eller kommer det att göras det som kompensation för att det inte blir någon tunnelbana till Karolinska Sjukhuset?

Anförande nr 37

Borgarrådet L a r s s o n (M): Herr ordförande! Det förvånar mig något att Tomas Rudin inte känner till hur markanvisningar går till. Det är en option till ett antal byggherrar som har givits. Det innebär inte att man betalar för den markanvisning, utan det är sådant som kommer till stånd senare i ett exploateringsavtal. En tredjedel av alla bygggrätter som vi ser möjliga i Hagastaden är i dag markanvisade. Det innebär inte att man har skrivit exploateringsavtal med dessa, det är mig veterligen bara ett företag man har skrivit ett regelrätt exploateringsavtal med och därmed har det juridiskt bindande momentet.

Dock är det så att när vi hade markanvisningstävlingen för ett antal år sedan fanns det med frågan om tunnelbana. Det var med i en del av beskrivningen av Hagastaden såsom ett möjligt transportsätt i området. För att vara på den säkra sidan från exploateringskontoret när det gäller just vilka byggherrar som vann tävlingen och för att veta att byggherrarna genomför sina tänkta byggprojekt, har man förhandlat om i själva markanvisningsdiskussionen den prislapp som sedermera skulle betalas om ett exploateringsavtal skrivs, vilket ju är tanken. Det gör alltså att man har förhandlat om, men det är inte juridiskt bindande förrän den dag exploateringsavtal har skrivits. Man har tagit höjd för det faktum att det blir samspårväg i området i stället. Det är först när man skriver ett exploateringsavtal som man direkt vet vad det är för transportslag som de facto gäller. Ifall det är någonting annat som har förändrats justeras det i exploateringsavtalet.

Anförande nr 38

Borgarrådet R u d i n (S): Det var väl en lektion i terminologi. Min avsikt var inte att förvirra någon med denna fråga, utan för mig är det helt enkelt så här: Vi får en intäkt när vi planerar ett område, och sedan blir det ett netto i utfallet. Då blir det en skillnad mellan det som görs upp i läge 1 och det som blir resultatet i läge 2 om man tvingas omförhandla avtalet, som du uttrycker det, med tänkta exploatörer även om det inte har skrivits ett juridiskt bindande dokument.

Jag har då en följdfråga till Joakim, för du har bekräftat att en omförhandling har skett på grund av att tunnelbanan inte blir av. Hur stor proportionellt sett är denna omförhandling i pris i förhållande till utgångsläget beroende på att det inte blir någon tunnelbana? Hur mycket mindre intäkter får vi i procentandel av de tänkta intäkterna på grund av att det inte blir någon tunnelbana till Karolinska? Det kan vara intressant för Stockholm kommunfullmäktige att ta del av det.

Anförande nr 39

Borgarrådet L a r s s o n (M): I själva verket är det väldigt svårt för exploateringskontoret att i dagsläget redovisa vad det skulle vara för skillnad på om det fanns en tunnelbana tillgänglig i området och om det var en snabbspårväg. När man har gått in och ställt frågan till dem som har fått markanvisningar har man haft väldigt svårt att värdera vad det blir för skillnad just för att man räknar med att transportmöjligheten ska vara tillgodosedd med snabbspårväg. Men i detaljen i varje enskild förhandling i markanvisningar måste du gå tillbaka och fråga kontoret för att du ska få en korrekt siffra. Dock ska man veta att det inte är gratis att bygga tunnelbana heller, inte ens för staden. Man brukar prata om en miljard per kilometer eller någonting sådant. Det är inte ett kostnadsfritt projekt, men det har sin påverkan.

Som sagt har man frågat samtliga byggherrar som har fått markanvisningar.

Anförande nr 40

Borgarrådet R u d i n (S): Bra, jag tackar för de mycket sakliga upplysningarna. Det innebär summa summarum att Stockholm hade en kalkyl för en förväntad intäkt från Hagastaden. Vi har omförhandlat avtalen med exploatörerna som ska gå in. De har kompenserats för att det inte ska bli någon tunnelbana dit. Vi måste gå in från fall till fall och ta reda på hur stor priskompensationen har blivit. Då får vi göra det.

Jag lovar att jag kommer att återkomma för att titta på detta från fall till fall, inte därför att jag är ute efter ditt nackskinn, Joakim, för jag tycker att du har skött det här bra. Men jag tycker att det är otroligt alarmerande att vi inte får en tunnelbana till Karolinska Sjukhuset. Det är alldeles uppenbart att det här drabbar oss alla stockholmare. Vi planerar ett av världens största medicinska centrum med befolkning som kommer att öka. Vi bygger bostäder för dem och arbetsplatser men inte en tunnelbana till Karolinska. Det här har naturligtvis påverkat prislappen på det exploaterade området. Det får nu stockholmarna stå för, indirekt. Vi måste göra någonting åt detta.

Anförande nr 41

Borgarrådet L a r s s o n (M): Herr ordförande! När man markanvisningstävlingen var klar i steg ett var det all time high när det gäller pris per kvadratmeter. Det var en enorm ökning av intäkterna för staden i samband med detta. Exploateringskontoret menar på att det verkligen är på marginalen när vi talar om ifall vi förlorar någonting i fråga om tunnelbana därför att det är så pass stora kostnader som följer av en etablering av ett sådant trafikslag, som i för sig är någonting som jag också gärna ser i stor utsträckning. Men det är inte det som avgör de höga priserna. Det är en oerhört attraktiv stadsdel som håller på att byggas upp. Det var väldigt många som var beredda att betala väldigt mycket för att ha sina bostadsfastigheter där. Vi kommer naturligtvis att följa detta ännu noggrannare när vi går till nästa steg. En tredjedel bara är som sagt markanvisad i dagsläget.

Fråga nr 2. Hemtjänstföretagens hemsidor

Anförande nr 42

C h r i s t o p h e r Ö d m a n n (MP): Ordförande! När det gäller hemtjänstföretagens hemsidor är det självklart ett sätt att marknadsföra sig och sitt företag. Men om det som står på hemtjänstföretagens hemsidor skulle stämma skulle vi över huvud taget inte ha några problem inom hemtjänsten i Stockholms stad. Man kan naturligtvis inte begära att ett företag berättar att man är speciellt dålig på det eller det andra. Men när man säger att det här kan vi erbjuda och det här har vi speciell kunskap om, då tycker jag att det är extra problematiskt när man inte kan erbjuda det.

Min fråga till borgarrådet är om han också ser en problematik i att hemtjänstföretagens hemsidor inte stämmer överens med verkligheten.

Anförande nr 43

Borgarrådet L a r s s o n (M): Herr ordförande! Vi får ibland rubriken på frågan i förväg, och jag var väldigt nyfiken när jag fick frågan om hemtjänstföretagens hemsidor. Jag har inte hunnit, även om det blev lite fördröjt här på grund av interpellationsdebatten, gå in på särskilt många hemtjänstföretags hemsidor, och jag har inte tittat på dem tidigare heller, och kan inte riktigt förstå frågeställningen av det skälet.

Låt oss konstatera att det är väldigt viktigt för den som ska välja en utförare att ha ett bra och enkelt jämförelseinstrument. Staden har byggt upp genom sin jämförservice ett sätt för, i det här fallet, de äldre att gå in och jämföra de olika utförarna. Det här tycker jag att man ska finjustera och se till att se över det framöver. Här finns ibland olika bedömningar och olika frågor mellan de olika områdena som gör att man får lite svårt att bedöma utifrån de olika områdenas hantering. Det gäller inte bara hemtjänst, utan det gäller att kunna ställa rätt och tillräckligt lika frågor på samtliga ställen. Men jämförservicen måste utvecklas ytterligare.

När ett företag och kommunen beskriver vad man faktiskt kan göra såsom hemtjänstutförare är det viktigt att det stämmer överens med verkligheten, självklart,

det utgår jag ifrån. Om det är något företag som beskriver någonting som inte går att utföra är det uppenbarligen någonting som inte stämmer. Det kan vara fråga om att de hänvisar till ersättningsnivåer och annat. Nu har vi höjt ersättningsnivåerna och ser över ersättningssystemen inom hemtjänsten, så jag ser inte riktigt att det problemet torde kvarstå.

Anförande nr 44

C h r i s t o p h e r Ö d m a n n (MP): För Miljöpartiet är det viktigt med en valfrihet, och vi har i alla 173 olika bolag inom hemtjänst i Stockholms stad. Det är oerhört viktigt för den som ska välja att få korrekt information för att kunna göra rätt val för sig själv och välja det som passar en själv.

Jag tänkte ändå läsa ur ett företags hemsida, bara för att tydliggöra problematiken. Det står nämligen så här: Vi som arbetar har många års erfarenhet av att arbeta med vård och omsorg. All personal har utbildning och erfarenhet inom äldreomsorgen.

Men de som jobbar där säger att det är väldigt långt från verkligheten att all personal har utbildning.

De säger vidare på hemsidan: Vi har speciell kunskap inom demens och stora omvårdnadsinsatser.

Där är det samma sak där, personalen känner inte riktigt igen det där.

Det är allvarligt om man inte kan lita på informationen på hemsidan. Jag tycker att det här är ett problem, inte minst ur valfrihetssynpunkt. Jag tror att det är oerhört viktigt att man i alla fall har skuggan av en chans att kunna välja den vård och omsorg som passar en själv. Men då vill det till att det finns möjlighet att få korrekt information för att det ska bli möjligt.

Anförande nr 45

Borgarrådet L a r s s o n (M): Nu tycker jag att det blir lite klarare. Det är självklart så att det måste vara mycket enkelt att se om kravspecifikationen stämmer överens med verkligheten. I stadens budget har vi sett till att det finns utrymme i upphandlingen av hemtjänstföretagen att kräva undersköterskeutbildning, åtminstone hos en stor andel av personalen. Vi har tagit utrymme för det i ersättningssystemet så att man också kan klara av den löneskillnad som det då kommer att innebära.

Vidare har staden möjlighet att erbjuda vidareutbildning för alla företag och för personal både i kommunal och i privat regi. Man har möjlighet att få grundutbildning, vilket är undersköterskeutbildning i det här fallet. Dessutom har vi särskilda avsatta medel just för att öka demenskompetens hos våra hemtjänstföretag. Det finns all anledning att följa upp om företag som saknar detta i dag går på den utbildning och de insatser som vi erbjuder från stadens sida.

Anförande nr 46

C h r i s t o p h e r Ö d m a n n (MP): Då fattar jag att borgarrådet egentligen instämmer i att det är ett problem och att man i dag inte kan få den information man behöver för att kunna välja rätt hemtjänst. Men jag hoppas att det tillförs resurser och att man får förbättrade kunskaper för att hemtjänstföretagen i det långa loppet ska kunna förbättra verksamheten.

Jag vill ändå trycka på att det är den korrekta informationen som är det som saknas, att man inte kan lita på hemsidorna i Stockholms stad.

Jag efterlyser att man får någon typ av uppföljning för att se att man får till det som jag hoppas på när det gäller just utbildningen. Jag återkommer om utbildning i nästa fullmäktige med nya frågor till borgarrådet.

Anförande nr 47

Borgarrådet L a r s s o n (M): Herr ordförande! Vi har avsatt medel för att se till att stärka inte bara grundutbildningen utan också specialistkompetensen i demensfrågor till exempel. Det är otroligt viktigt att vi inom hemtjänsten och annan omsorg har mer av kompetens i demensfrågor. Det gäller inte bara äldre utan även yngre personer som har drabbats och är beroende av någon form av omsorg.

Har man inte den kompetensen hjälper det inte att man skriver på en hemsida att man har det och kan hantera det. Det är vida skillnad på personal som vet hur man ska befatta sig människor som har demenssjukdomar och dem som inte har den typen av kompetens. Är det så att man beskriver något sådant i en upphandling och säger att man har den kompetensen måste det också efterlevas. Annars fungerar det inte.

Fråga nr 3. Högdalshallen, tjänstekoncession

Anförande nr 48

M e h d i O g u z s o y (V): Ordförande, fullmäktige! På förra idrottsnämndsmötet fattade den styrande högeralliansmajoriteten beslut om att man ska tilldela driften av Högdalens sim- och idrottshall till ett privat företag, trots att det är en jättedålig affär på alla sätt och vis, inte minst ekonomiskt. Man beräknar att det under de år som företaget kommer att stå för driften kommer att kosta skattebetalarna minst 10 miljoner kronor extra, utöver andra försämringar som riskerar att inträffa.

Jag tänkte med anledning av detta fråga Regina Kevius: Hur ska du finansiera dessa 10 miljoner i en redan ansträngd idrottsnämndsbudget?

Anförande nr 49

Borgarrådet K e v i u s (M): Innan jag svarar på din fråga funderar jag ganska mycket på Vänsterpartiets inställning till upphandlingar. Vänsterpartiet i Stockholms stad har 7,44 procents stöd. Men Vänsterpartiet i Fagersta har 55,6 procent. De har alltså egen majoritet i Fagersta. Jag var inne på Fagersta kommuns hemsida och såg

att där är Vänsterpartiet för upphandlingar. Man skriver bland annat om att ageranden som begränsar konkurrensen ska undanröjas. Skillnaden mellan Vänsterpartiet i Stockholm, 7,44 procent, och Vänsterpartiet i Fagersta 55,6 procent, är att ni inte tror på konkurrens.

Nu ska jag svara på din fråga. I dag driver Stockholms stad 14 simhallar. I en av dessa simhallar kommer driften att läggas ut på entreprenad. Kommunen kommer att få pengar. Vi får alltså ungefär 15,9 miljoner kronor från en entreprenör som tar över driften. Den här upphandlingen har skett på så sätt att vi har ställt väldigt höga krav. Det är alltså så att kommunen inte förlorar några pengar, kommunen får 15,9 miljoner.

Anförande nr 50

M e h d i O g u z s o y (V): Vad jag minns försökte ni under förra mandatperioden privatisera driften i Västertorp, Forsgrenska, Högdalen. Då kom ni fram till att det skulle bli en förlustaffär, och det hela avbröts – alldeles korrekt. Då gjorde man upphandlingen enligt lagen om offentlig upphandling. Nu gör man det enligt tjänstekoncession. Det innebär att man egentligen tillmötesgår anbudsgivarens krav. Det är inte tvärtom, att beställaren ställer krav på de företag som vill stå för driften.

Det här med pengar: Ni momskompenserar företaget som ska ta över driften. Det är minst 10 miljoner billigare att driva det här i egen regi än att låta ett privat företag stå för driften. Det får stora konsekvenser, inte minst för folkhälsan.

Du svarar inte på min fråga: Hur ska du finansiera det här och täcka förlusterna i en redan ansträngd idrottsnämndsbudget?

Anförande nr 51

Borgarrådet K e v i u s (M): Det du säger stämmer inte. Jag blir upprörd över att du far med osanning inför stockholmarna. Det du säger stämmer verkligen inte. Jag satt inte i idrottsnämnden förra mandatperioden, men när jag blev idrottsborgarråd frågade jag idrottsförvaltningen: Vad kan vi lära oss av de upphandlingar som har varit? Jag frågade också: Hur kommer det sig att de upphandlingar som har varit inte har fungerat?

Jag träffade experter, jurister, andra kommuners representanter som hade gjort upphandlingar. Man träffade kommuner som har socialdemokratiskt styre. Ni ska veta att det sker upphandlingar av simanläggningar av styren där Vänsterpartiet ingår.

Jag tror att vi har gjort en väldigt bra upphandling, och jag vill förtydliga det för stockholmarna. Ni kan läsa om den på www.stockholm.se/upphandling/hogdalenssimhall. Där finns alla dokument som påvisar att Mehdi Oguzsoy far med osanning.

Anförande nr 52

M e h d i O g u z s o y (V): Det är synd att du inte kan bemöta och svara på den fråga som jag ställer till dig. Det blir de facto intäktsförluster.

Hur Socialdemokraterna och Vänsterpartiet i andra kommuner agerar kan jag inte stå för, men min fråga gäller fortfarande. Förutom Högdalens simhall finns det en del andra simhallar som ni försöker privatisera, bland annat flaggskeppet Eriksdalsbadet. Den är i jämförelse med Högdalens mycket stor, välskött och går ekonomiskt väldigt bra i förhållande till andra hallar som inte bär sina egna kostnader.

Vad får det för konsekvenser om du fortsätter att privatisera trots att det blir sämre ekonomiskt utfall för skattebetalarna? Hur ska du täcka inkomstbortfallen när du privatiserar anläggningarna?

Anförande nr 53

Borgarrådet K e v i u s (M): Än en gång vill jag påpeka för stockholmarna att Mehdi Oguzsoy far med osanning.

Jag vill vara tydlig och säga att när vi upphandlade driften, det betyder alltså att någon annan står för driften, ställde idrottsnämnden mycket höga kvalitetskrav. Det kom in anbud, och vi valde en aktör som kommer att ge kommunen 15,9 miljoner kronor på sex år. Man kan inte riktigt jämföra det här med andra upphandlingar eftersom här handlar det om att kommunen erhåller pengar.

Vi kommer att hålla koll på detta så klart. Man skriver ett väldigt vasst avtal där aktören helt enkelt i avtalet lovar att uppfylla de kvalitetskrav som vi som beställare ställer. Vi kommer själva att bada där, göra brukarundersökningar för att se om allt som har lovats uppfylls. Vi kommer att erhålla pengar. Kommunen gör inga förluster på detta.

Fråga nr 4. Högdalens sim- och idrottshall

Anförande nr 54

E m i l i a B j u g g r e n (S): Jag twittrade till dig, för jag blev så upprörd när du sade att Mehdi far med osanning.

Jag tänkte egentligen inte fråga om de minskade intäkterna, även om jag verkligen anser att det är helt oansvarigt. Vi har just på grund av de minskade intäkterna svårt att förstå syftet. Sedan läste jag i informationsbladet om upphandlingen av simhallen under rubriken: Hur berörs jag som kund och besökare? Där står vad som är målet med upphandlingen. Det inleds med: Idrottsnämndens huvuduppdrag är att öka den fysiska aktiviteten bland stockholmarna, inte minst bland barn och ungdomar och personer med funktionsnedsättning.

Min mycket enkla fråga till borgarrådet är: Hur kommer upphandlingen av Högdalens sim- och idrottshall att leda till ökad fysisk aktivitet bland personer med funktionsnedsättning, och hur ska ni mäta för att se om det målet uppfylls?

Anförande nr 55

Borgarrådet K e v i u s (M): Det är kul att du twittrar, och jag ska absolut svara på det också.

Då kan jag nämna att du har tillgång till det anbud som den här aktören lämnade in. Det är ett tjockt dokument där man har lovat att man ska nå de målgrupper som vi har problem med att nå. Vi har problem att nå människor med funktionsnedsättning, problem att nå till exempel dem som i dag inte är fysiskt aktiva. Jag har inte hela dokumentet i huvudet, jag tror inte att du heller har det, men vi kan sätta oss ned och bläddra fram vilka löften som har getts. Det handlar, enligt vad jag har i huvudet, om att man har en satsning speciellt för ungdomar på glid för att nå dem. Det handlar också om att vi tror på att det finns andra aktörer än kommunen.

Den aktör som har fått driften för Högdalens sim- och idrottshall har 94 andra anläggningar i Sverige, varav 8 simhallar. Denna aktör har erfarenhet, men det gäller som sagt att vi följer upp det som har lovats i anbudet. Vi kan absolut sätta oss ned och kolla vilka löften det finns när det gäller att nå funktionsnedsatta människor.

Anförande nr 56

E m i l i a B j u g g r e n (S): Jag läste det innantill, och det var fyra ambitioner i anbudet. De ska ha ett stort utbud av träningsutrustning, av träningsformer, ha tillgång till instruktör med anpassade träningsprogram och ovanstående ska ske i samband med habilitering eller rehabilitering. Det är det som skrivs om funktionsnedsatta.

Det är fint, men faktum är att det är precis samma ambitioner som man har på ganska många andra områden. På de flesta andra områden har man betydligt fler sådana ambitioner specificerade. Då ska man veta i sammanhanget att det är tio gånger vanligare att personen med funktionsnedsättning upplever dålig hälsa än andra. Det krävs väldigt mycket, både ekonomiska förutsättningar och social delaktighet, för att de här människorna faktiskt som är fysiskt inaktiva ska få en chans till rörelse.

Min fråga är fortfarande: Hur ska vi mäta att det här målet faktiskt uppnås? Hur ska det gå till?

Anförande nr 57

Borgarrådet K e v i u s (M): Genom att vi för en dialog med dem som tar över driften, genom att vi ställer frågor om hur de uppnår det som har lovats i anbudet, genom att vi skriver ett väldigt vasst avtal. Du hade själv svar på de frågor som du ställde till mig, det vill säga de fyra löfterna. Vi skriver in dem i avtalet och verkligen mäter och kollar. Jag skulle gärna ta hjälp av de organisationer, till exempel när funktionsnedsatta träffas, tala med dem och fråga: Hur upplever ni ett besök i Högdalens idrotts- och simhall? Vi tar hjälp av dem i funktionsnedsättningsfrågor, människor som jobbar och är mer experter än vad du och jag är och hör med dem hur de upplever att Högdalens sim- och idrottshall har blivit efter övertagandet.

Jag vill också påpeka att jag tror att vi i kommunen har att lära oss av andra som driver simhallar. Centralbadet i Uppsala drivs av en firma, Sydpoolen i Södertälje

drivs av en firma. Det handlar om att vi ska lära oss. Ibland tror jag att Socialdemokraterna oh Vänsterpartiet snarare vill köpa in simhallar som drivs av andra.

Anförande nr 58

E m i l i a B j u g g r e n (S): De här ambitionerna vad jag kan se är inte någonting annat än vad som redan görs i simhallar. Till exempel i Högdalens simhall har man anpassad simskola i dag. Jag håller med dig att det är med de människor som det berör som man ska samtala med för att hitta förbättringar. Det är just det som inte är gjort. De här människorna som det berör, de som använder Högdalens sim- och idrottshall, är upprörda och besvikna över att de inte har fått vara med i det här beslutet.

Jag tror trots allt att intäkterna hade kunnat användas effektivare för att se till att egentligen alla människor, framför allt de som är inaktiva, hade fått större möjligheter till fysisk aktivitet i stället för som i dag, att man helt enkelt är ganska vårdslös och justerar ned en budget så att det ser ut som att vi har mindre intäkter. Jag kan säga att det är möjligt att det är osanning, men vi vet båda två att hade vi inte målcentraliserat budgeten hade referensbudgeten sett ut att vara större än i det dokument som du hänvisar till.

Anförande nr 59

Borgarrådet K e v i u s (M): Det finns mycket att diskutera här. Vad gäller momsneutraliseringen tycker vi att man ska kunna konkurrera på lika villkor, att det ska vara rättvist. Det handlar om att när kommunen driver något behöver man inte betala moms, medan när någon annan driver något måste man betala moms. Vi valde att göra en momsneutralisering därför att vi tycker att man ska kunna konkurrera på lika villkor och rättvisa villkor. Det kan man läsa mer om i idrottsförvaltningens hemsida.

Vad gäller att nå funktionsnedsatta kommer vi i idrottsnämnden, det vill jag berätta för alla, att arbeta med att ta fram ett idrottspolitiskt program. Ett av målen där kommer att vara – och jag vet att jag, Socialdemokraterna, Miljöpartiet, Vänsterpartiet, ja, alla partier är överens – att nå människor med funktionsnedsättning.

*§ 17 Reviderade riktlinjer för handläggning av insatser enligt LSS och bistånd enligt SoL till barn, ungdomar och vuxna med funktionsnedsättning
Förslag från socialtjänst- och arbetsmarknadsnämnden (utl. 2012:9)*

Anförande nr 60

Borgarrådet K ö n i g J e r l m y r (M): Fru ordförande! Lagen om särskilt stöd, LSS, är på många sätt en unik lag i Sverige. Det är en rättighetslagstiftning som ska gälla lika för alla över hela landet. Trots att lagen utgår från likställighet behöver vi ändå ha riktlinjer för att medarbetare ska veta hur de ska agera. Bistånd enligt socialtjänstlagen, SoL, är någonting annat. Det bygger på en bedömning av vilket stöd en person behöver för att kunna klara av att hantera vardagen.

Gemensamt för båda lagarna är att det finns riktlinjer och en tydlig arbetsbeskrivning som stämmer överens med rådande lagstiftning. Medarbetare inom socialtjänsten har påtalat att de gamla riktlinjerna inte har gett en tydlig vägledning i hur man ska agera. Genom de nya riktlinjerna ges nu en tydligare vägledning, vilket många också har uttryckt sin uppskattning för.

Jag välkomnar att kvalitetsfrågorna tas på större allvar. I de nya riktlinjerna finns ett helt nytt kapitel som tydligt sätter fokus på kvaliteten i våra verksamheter. Nu har en välbehövlig revidering av riktlinjerna genomförts av främst tre skäl.

För det första: Riktlinjerna ska vara uppdaterade så att det inte uppstår stora skillnader mellan vad lagstiftaren säger ska gälla och hur vi faktiskt bedömer i Stockholms stad.

För det andra: Med de nya riktlinjerna får medarbetare inom socialtjänsten stöd och vägledning i hur bedömningar ska genomföras. Man kan säga att riktlinjerna med fördel kan användas som en arbetshandbok.

Riktlinjerna har också, för det tredje, ett tydligt barnperspektiv. Barn och ungdomar med funktionsnedsättning är en grupp som vi måste ge så goda förutsättningar och så goda uppväxtvillkor i livet som möjligt. De kommer att med stor sannolikhet leva med en eller flera funktionsnedsättningar, och då är det särskilt viktigt att de får ett så bra och så tidigt stöd som möjligt i livet. Därför välkomnar jag de föreslagna förändringarna med att FN:s barnkonvention och kravet på ett barnperspektiv vid bedömningar ska bli regel. Med barnperspektivet avses även när en funktionsnedsatt person har barn och att biståndshandläggaren ska ta hänsyn till detta.

Avslutningsvis vill jag trycka på vikten av en väl fungerande daglig verksamhet. Jag har under 2011 besökt flera dagliga verksamheter och imponerats av det goda arbete som görs, men det är viktigt att fortsätta att utveckla verksamheterna och skapa möjligheter för fler att kunna gå från daglig verksamhet till arbete och sysselsättning. Det är också ett tydligt uppdrag som ligger i årets budget som vi har lagt.

Med dessa ord vill jag yrka bifall till kommunstyrelsens förslag.

Anförande nr 61

J a c k i e N y l a n d e r (V): Ordförande och fullmäktige! Jag är här igen och tjarar om tillgängligheten när det gäller barn och ungdomar som ska gå i skolan. Det är fortfarande så att friskolorna inte behöver vara tillgängliga för de här barnen, utan de är faktiskt utestängda från dessa skolor. Jag tycker att det är lite märkligt att man fortfarande får öppna och starta sådana verksamheter i dagens samhälle, speciellt här i Stockholm. När vi pratar om tillgängligheten som Stockholms stad skulle ha år 2010 har vi inte lyckats med det.

De här ungdomarnas och barnens valfrihet när det gäller skola är väldigt, väldigt smal. Det tycker jag är tråkigt. Har majoriteten några funderingar på att lagstifta eller ha någon praxis för hur det ska se ut i framtiden med skolor för barnen i den gruppen?

Anförande nr 62

K a j N o r d q u i s t (S): Ordförande, ledamöter, åhörare här och hemma vid webben! Jag ska börja med att säga att jag tycker att det här på det hela taget är ett bra ärende. De reviderade riktlinjerna är på det hela taget ganska bra. Jag vill bara göra några påpekanden.

Naturligtvis instämmer jag i alla socialdemokratiska reservationer från kommunstyrelsen och bakåt, tidigare i processen.

Vi har haft några borgerliga regeringar, och vi har en just nu. I slutet av 70- och början av 80-talet hade vi en Fälldinregering. Jag minns det som att det var två saker som man gjorde bra. En var att man införde sommartiden. Det krävdes mycket civilkurage till det från Fälldins sida, för bönderna sade att korna inte skulle acceptera det. Sedan gjorde de visst någonting annat som också var bra, men det har jag tyvärr glömt.

Bildtregeringen gjorde en sak som var riktigt bra. Egentligen var det Bengt Westerberg som gjorde det. Man införde LSS och fick igenom det i riksdagen. Förarbetet var visserligen gjort av Bengt Lindqvist, socialdemokrat, men heder åt Bengt Westerberg som fick igenom lagen. LSS är en fantastisk frihetsreform som har ökat friheten och sett till att många människor med funktionsnedsättning fått ett mycket bättre liv än de hade innan. Det är någonting som vi socialdemokrater tänker fortsätta att slå vakt om. En del i att slå vakt om det är att se till att missbruk och sådant ska beivras. Vi ska inte acceptera missbruk.

Sedan omfattar LSS inte alla. En del människor tror jag har fördomar om att den omfattar betydligt fler än den i verkligheten gör. Så är inte fallet, utan det finns ganska många människor med funktionsnedsättning som inte har LSS. I vissa fall täcks det upp av SoL.

Det finns en problematik som på ett ganska bra sätt täcks av riktlinjerna. Där är det lite problematiskt med den borgerliga politiken. Jag tycker att det som står om bemötande, om uppsökande och sådant är helt okej. De är viktiga aspekter av den här politiken. Men sedan finns det även andra begrepp såsom tillgänglighet, mångfald, aktiviteter. Det betyder för er del, för det blå gänget här, att man ska se till att saker

och ting drivs privat. Det är det absolut viktigaste innehållet i de begreppen. Det finns kanske andra avsikter, och det står i riktlinjerna någonting annat, men det är viktigt att tänka på detta. En del människor kan bli lite lurade när man använder de där begreppen och egentligen menar att man ska sälja ut till privata företag.

Diskriminering är också någonting som man diskuterar fram och tillbaka och på olika sätt. Vad är diskriminering? Ja, det skulle väl ske medvetet och ibland omedvetet. Framför allt finns den som medveten negativ särbehandling. Det sker till exempel när man inte ser upp och faktiskt iakttar det som står i plan- och bygglagen. Det är en viktig aspekt.

Nu blev det som det blev. Vi var inte världsbäst 2010. Det tycker jag är synd, och nu har ni flyttat fram ambitionerna till 2030. Jag tycker att man ska utvärdera de här riktlinjerna utifrån att vi ska vara världens bästa huvudstad. Sedan hoppas jag kunna återkomma till de andra punkterna ifall socialborgarrådet är öppen för repliker.

Anförande nr 63

Patrik Silverudd (FP): Fru ordförande! All heder åt Kaj Nordquist som lyfte upp Bengt Westerbergs roll i att fler människor numera har rätt till ett stöd som kommer utöver rätten att bara finnas till och leva.

Fru ordförande och ledamöter! Jag anser inte att det finns så stora skillnader mellan de olika partierna i den här frågan. I huvudsak är det som Kaj säger, att grundförslaget är bra, och sedan finns det en del skiljelinjer. Borgarrådet har redan på ett föredömligt sätt redogjort för huvuddragen i ärendet. Jag ska inte ge mig in på dem, men jag vill ändå från min och Folkpartiets sida helt kort understryka några saker.

Jag tycker att det är mycket bra att de nya riktlinjerna är bättre anpassade efter gällande lagstiftning, rådande praxis och, inte minst, att de bättre kan uppfylla den viktiga likabehandlingsprincipen inom staden. Det är mycket, mycket bra, tycker jag.

Anförande nr 64

Karin Rågsjö (V): Fru ordförande! De här riktlinjerna är i grunden bra, för de handlar verkligen om rättssäkerhet och likabehandling över staden. Det är väldigt många vackra ord. Det finns dock några saker som vi undrar över. Vi vill se lite mer resurser till den här gruppen, för där har ni ju skurit ned en del genom åren. Jag ska inte lägga sordin på stämningen genom att närmare gå in på det eftersom vi är hyfsat eniga.

Ni har lyft in barnperspektivet lite tydligare, att det måste finnas en kontinuitet när det gäller barn. Det får inte vara fram och tillbaka, för barn i behov av stöd behöver kontinuitet. Vi skulle vilja att det stärktes lite mer.

Detta med ledsagningen har kommit loss. Vi gillar att man nu får handla mat och besöka banken. Så var det inte tidigare. Nu får man faktiskt lite grann själv bestämma vad ledsagningen ska vara till för. Ni kan tänka er själva hur det skulle

vara att det kommer hem någon som bestämmer vad man ska kunna göra. Det är mycket bra att man öppnar dörren för mer flexibilitet. Det tycker vi är jättebra.

Sedan finns det också ett allvarligt problem. I dag är det ungefär 50 procent av alla funktionshindrade i Sverige, och även här i Stockholm, som står helt utanför arbetsmarknaden. Det är verkligen ett gemensamt ansvar, också för Stockholms stad, att anställa fler med funktionshinder. Det spelar ingen roll vilken utbildning eller vilka kvalifikationer personerna har. Det är ändå mycket svårt för funktionshindrade. Det handlar om våra egna fördomar genom att vi hellre anställer sådana som så att säga är precis som vi. Här måste vi bli bättre i Stockholm.

Det är en fråga som vi är lite bekymrade över. Det handlar om merkostnader på grund av funktionsnedsättning, exempelvis för boende. Nu får man betala extra hyra för kök och vardagsrum när det gäller LSS-bostäder. Vi bedömer att gemensamhetsutrymmena ska vara en del när man söker bistånd så att det inte slår så hårt mot den enskilda.

Ni har skurit ned en del, och det är lite synd. Ni föreslår en minskning av vård av närstående under alla tider på dygnet. Det ska skäras ned en aning, med fyra timmar i veckan tror jag att det är. Det vore besvärligt. Vi tycker att riktlinjerna är väldigt bra, men se till att inte skära ned på resurserna för i så fall spelar det ingen roll vilka riktlinjer vi har.

Jag yrkar bifall till Vänsterpartiets reservation.

Anförande nr 65

Borgarrådet K ö n i g J e r l m y r (M): Fru ordförande! Jag kan bara konstatera att den överväldigande majoriteten av remissinstanserna är väldigt positiv till de förändringar som sker. Det här är ju ett levande dokument. Riktlinjer förändras över tid, och det är möjligt att vi behöver se över dem i framtiden.

När det handlar om hyresnivåer är det inte en fråga som rör riktlinjerna, utan det får regleras mellan fastighetsbolag och Hyresgästföreningen. Det finns också möjlighet till kommunalt bostadsbidrag vid sidan av andra bidrag som möjliggörs för den här gruppen.

Jag tror att det står i riktlinjerna, beträffande fyra timmar, att det ska vara minst fyra timmar. Det visar att man i riktlinjerna utgår från individens behov, och det finns flexibilitet för att kunna göra olika insatser alltefter behov. Det står minst fyra timmar, inte att det är krav på att det ska vara fyra timmar.

Anförande nr 66

K a r i n R å g s j ö (V): Jag pratar om helheten från det här hållet. Det vore intressant om man också kunde se lite fler utvärderingar av brukarna av den här typen av reformer, alltså vad som händer, vad man tycker och så vidare. Då får man verkligen reda på hur det ser ut i verkligheten.

Anförande nr 67

A w a d H e r s i (MP): Ordförande! Något som vi tycker är väldigt viktigt, och som föregående talare har påpekat, gäller skillnaderna som kan uppstå i de olika stadsdelarna när det gäller merkostnaderna för personer med funktionsnedsättning. Vi tycker absolut att man i de nya, reviderade riktlinjerna borde ha skrivit tydligare om skillnaderna, bland annat om de så kallade LSS-bostäderna. I dag ser situationen ut så att man åsidosätter likabehandlingsprinciperna. Därför är det viktigt att slå vakt om att det inte blir så. Just detta med likabehandlingsprincipen är någonting som intresseorganisationerna framför. Man borde ha lyssnat mer och gått ännu längre, som vi ser det.

Det gäller också rätten till avlösning när anhöriga vårdar enskilda under alla tider på dygnet. Man bör förstärka det. I dag är det lite si och så.

En annan viktig sak är insatserna när det gäller kontaktperson. Där uppfattar vi att resurserna inte räcker till. Man bör lära upp fler personer så att det, när man får insatsen, också finns personer att tillgå.

§ 18 Detaljplan för ny restaurang på Biskopsudden (del av Djurgården 1:1) i stadsdelen Djurgården, Dp 2010-08530-54 (utl. 2012:15)

Anförande nr 68

M a r i a H a n n ä s (V): Fru ordförande! Jag vill säga att det är roligt att alla partier är helt överens i ett ärende. Vi har ganska många sådana i stadsbyggnadsnämnden, och det tycker jag är bra. Här i fullmäktige kommer det ofta upp sådana ärenden som vi inte är överens om.

När det gäller det här ärendet, som handlar om en ny restaurang i stället för den nedbrunna på Biskopsudden på Djurgården, tänkte jag bara säga att jag hoppas att det blir en bra restaurang. Jag hoppas också att det inte blir en svindyr restaurang, utan att alla ska ha råd att gå och fika där, inte bara de som har jättemycket pengar.

Anförande nr 69

Borgarrådet K e v i u s (M): Jag ska inte förlänga debatten utan bara säga att det är himla kul att det äntligen, äntligen, äntligen blir av. Jag var där ute för någon vecka sedan, och det är verkligen ett nedbränt ruckel som nu finns där. Så kan vi inte ha det. Vi måste också dra lärdomar av detta. Vi kan inte låta något som har brunnit ned stå så länge.

Äntligen finns detaljplanen. Alla partier är överens. Nu ser vi till att det verkligen blir riktigt bra och att vi även kan få fler restauranger i närheten, för konkurrens sänker priserna.

*§ 20 Strategisk plan för bibliotek i Stockholms stad 2011–2015
Förslag från kulturnämnden (utl. 2012:17)*

Anförande nr 70

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Fullmäktige! Kära vänner! Det är alltid roligt när man får anta en ny biblioteksplan. Det går fem år mellan varje vända, och det gör att man har ett väldigt gediget arbete kring biblioteken, i biblioteken, vad man är till för, vart man är på väg och vad som kommer härnäst.

I Stockholm är vi extremt stolta över våra bibliotek. Vi har över 40 stycken och det är väldigt högt i Sverige. De ligger på mycket spridda platser. De är väl spridda över staden. Under senare år har vi sett över och anslagit mycket nya pengar till biblioteken. Det är en särskild insats som jag är väldigt stolt över att Alliansen har gjort, nämligen sett till att biblioteksutgifterna och det vi ger stockholmarna i form av biblioteksutbud dramatiskt ökat under de senaste åren. Det innebär att nya bibliotek har öppnats, bibliotek har renoverats, bibliotek har fått nytt innehåll och bibliotek har flyttats till ställen där fler människor bor. Svaret på det har blivit en ökad besöksverksamhet och ökad utlåning, vilket vi ska vara väldigt glada över.

Nya bibliotek har uppstått. Till exempel i Högdalen, Bredäng och Östermalm har vi öppnat något som vi kallar tunnelbanebibliotek, vilket har visat sig vara ett väldigt intressant koncept för människor som behöver komma till biblioteket när de är på väg någon annanstans eller helt enkelt för att de tycker att det är lite bökligt – de har barn, de har kassar och så vidare – och vill ha biblioteket nära kollektivtrafiken. Det är ett sätt att lägga biblioteken nära människorna var människorna än finns. Öppettiderna har också generellt sett ökat på biblioteken.

Nu vill biblioteksväsendet i Stockholm gå ett steg längre. Det är det man lägger plattformen för i den biblioteksplan som sedan kommer att följas av en strukturplan för biblioteken och som kommer att komma upp i kulturnämnden under våren. Där är man mycket mer konkret och talar om var alla nya bibliotek ska ligga, vad de ska innehålla och helt enkelt hur man går vidare.

I detta kan man tydligt se att biblioteken går mot en tid med mycket bredare upplägg än tidigare. De har fler funktioner i dag än att vara boklador. De har också den funktionen att de erbjuder människor ett stort stöd i form av datakunskap, informationssökning och så vidare, något som i nuläget är väldigt, väldigt viktigt. Biblioteken vill även vara en mötesplats och ett ställe för studier dit människor kan komma och förkovra sig.

Bibliotekens roll är ständigt aktuell. Den är lika aktuell nu som för hundra år sedan när biblioteken skapades, nämligen att vara en plattform och en grund för att människor ska kunna ta ansvar för sitt eget liv och se till att de med bildning och förkovran kan flytta på sig i samhället och inte behöver stanna kvar där de föddes. Bibliotekens uppgift är en grundläggande uppgift i en demokrati. Därför ska vi vara mycket stolta över dem, och det är vi. Den biblioteksplan som vi kommer att lägga fram lägger grunden för fem år till av väldigt lyckad biblioteksverksamhet i Stockholms stad.

Anförande nr 71

A r i a n e B u c q u e t P o u s e t t e (M): Fru ordförande! Fullmäktige! Biblioteken i Sverige byggdes upp under industrisamhällets epok, och i mångt och mycket söker de i dag en ny identitet och en ny roll. I ett allt snabbare och rörligare mediasamhälle, som ingen av oss vet hur det kommer att utvecklas de närmaste fem åren, har biblioteken ett komplext uppdrag.

I dag har Stockholms bibliotek sammanlagt nio miljoner besökare. Det kan låta mycket, men Stockholm har färre fysiska biblioteksbesök än riket i genomsnitt. Det ser vi som en utmaning för oss. Därför är det glädjande att man i biblioteksplanen beskriver hur man ska nå fler stockholmare bland annat genom fler biblioteksbussar och längre öppettider. Det är ett komplement som ligger helt i linje med att föra biblioteken närmare stockholmarna.

Jag skulle vilja lyfta fram en person som heter Michael Casey. Han är amerikan och driver en blogg med namnet Library Crunch. Han driver tesen att biblioteket är i behov av en strategi för konstant förändring där främjandet av användarens deltagande är centralt för folkbibliotekens fortsatta överlevnad. Därför är det viktigt att medborgarna kan påverka och bidra till bibliotekets utbud av medier, program och olika evenemang. Det överordnade syftet i mötet med användaren ska vara bibliotekets möjlighet att bidra till läslust och lärande oavsett ålder, bakgrund och intresse.

Stockholmarna äger stadens bibliotek, och det är stockholmarna som finansierar bibliotekens verksamhet. Det är viktigt att man har ett kontinuerligt arbete med besöks- och behovsundersökningar som gör det möjligt att följa förändringar över tid för att snabbt snappa upp de nya trenderna som kommer men också för att göra kvalitativa utvärderingar av verksamhetens resultat.

Det är glädjande att planen även tar upp vikten av litteratur på andra språk än svenska och från andra kulturer än de västerländska för att möta behoven i en alltmer mångkulturell stad.

Ja, det finns mycket att säga om Stockholms verksamhet och dess bibliotek som är en av de viktigaste delarna av kulturpolitiken i Stockholms stad. Jag tror att jag stannar här och avslutar med ett tänkvärt citat, den här gången av Carl T Rowan, en av 1900-talets mest framstående journalister: The library is the temple of learning, and learning has liberated more people than all the wars in history. Det betyder alltså att biblioteket är lärdomens tempel, och lärdom har befriat fler människor än alla krig i historien.

Med dessa ord vill jag yrka bifall till kommunstyrelsens förslag till beslut.

Anförande nr 72

A n n M a r i E n g e l (V): Ordförande, fullmäktige och stockholmare! Stockholmarna älskar sina bibliotek. Det visar inte bara besöks- och utlåningssiffrorna utan också det engagemang som alltid mobiliseras när något bibliotek hotas. Det fanns ett förslag att kraftigt minska utrymmet på Hornsgatan. Det stoppades av protester. Stora grupper samlas fortfarande varje vecka i Nacka för

att protestera mot planen på privatisering. I Hässelby har folk varit utan bibliotek i flera år och invånarna tiger verkligen inte still. Det finns alltså ett stort engagemang, och remissvaren på biblioteksplanen visar också ett stort lokalt engagemang för våra bibliotek. Där finns många bra synpunkter att titta på.

Vi har fantastiska bibliotek i Stockholm. Vi har en väldigt hängiven personal. Det som saknas är dels resurser, dels riktade satsningar på framför allt förorterna. Stockholm har 44 bibliotek och 30 av dem finns i förorterna. I dag får de ofta bära hela ansvaret för stadsdelens kultur, de får ta ansvar för uteblivna fritidsgårdar, för medborgarkontor som inte finns och liknande. De har faktiskt ett stort och tungt ansvar.

I höstas gjorde jag studiebesök på ett antal förortsbibliotek. Jag blev väldigt imponerad av det arbete som görs, men jag blev samtidigt ganska bedrövad över hur svårt de har att få ihop alla kraven med den knappa budget de har. De lokala önskemål som finns beaktas ganska sällan, till exempel i Bredäng. I några fall har man minskat lokalytorna kraftigt trots att man breddat verksamheten. De senaste åren har det dessutom varit många omorganisationer. Det mest ogenomtänkta var väl att all personal skulle vara på tre olika bibliotek varje vecka. Det har man, gudskelov, nu backat på.

Bokinköpen har centraliserats. 60 procent av våra böcker på biblioteken köps in av det kommersiella Adlibris. Det tycker vi är ett problem. Ett överhängande hot som jag tror att vi är överens om gäller e-böckerna, som har så höga kostnader att de äter sig in i budgeten. Där måste staten gå in och hitta en lösning. I annat fall har biblioteken snart inte råd att köpa några böcker alls.

Vi tycker att det är bra att staden antar en biblioteksplan. Det är lite tråkigt att man knyter den till dokumentet Vision 2030 eftersom det ju är ett politiskt dokument. Det finns många fina målsättningar i planen, och vi önskar verkligen att de förverkligas. Det vore ännu bättre om det fanns resurser att göra detta. Manträt att Stockholm växer måste leda till att också kulturbudgeten växer. Annars blir det ännu färre som får ta del av den.

Efter remissomgången har man kompletterat med skrivningar om skolbibliotek och förskolebarn. Det tycker jag är jättebra. Med tanke på den nya lagen från den 1 juli om att alla skolor ska ha skolbibliotek blir det spännande att se hur det kommer att beaktas i Stockholm. Jag har frågat skolborgarrådet, och vi kommer att få en diskussion om det.

Gärna en plan för biblioteken men först en rejäl satsning, skulle vi vilja säga!

Anförande nr 73

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Jag försökte få fram siffran, för det var alldeles häpnadsväckande att höra en vänsterpartist stå och skälla på en folkpartist för biblioteksutgifterna. Jag har aldrig varit med om maken. Jag blev helt paff. Jag kunde tänka mig tusen saker som du skulle ta upp i den här debatten, men att *du* skulle säga att *vi* hade minskat resurserna till biblioteken var häpnadsväckande.

Jag vill uppmana alla som har det minska engagemang i biblioteksfrågorna att se över hur biblioteksbudgetarna utvecklats under de senaste tio åren. Jag tror att min majoritet har lagt på ungefär 60 miljoner, kanske mer, under de här åren. Det skedde en veritabel neddragning, faktiskt en slakt, av biblioteken under den mandatperiod som var före mig. Hur kan man från din sida ha mage och säga att det nu saknas resurser? Det kanske det gör, men den kritiken kan komma från biblioteken, den kan komma från vem som helst, men den kan inte komma från dig som deltog i den enorma neddragning som skedde då. Jag ska ta fram tabellen, du ska få se den.

Anförande nr 74

A n n M a r i E n g e l (V): Det är lätt att göra Madeleine häpen. Hon blir alltid häpen när man påpekar att det saknas resurser i de verksamheter som hon har ansvar för i dag. Nu ska vi inte diskutera vad det var för siffror. Det är säkert så att det ofta har saknats pengar till biblioteken, men 2006, ditt första år, fick man faktiskt säga upp 30 personer på biblioteken. De bibliotek som jag besöker i dag visar att det saknas resurser. Man har färre bibliotekarier, man har mindre verksamhet, man har inte resurser för någon kringliggande kulturverksamhet, vilket man hade tidigare med olika kulturprogram. Det beror på att stadsdelarna inte har fått pengar så att de kan satsa på sådan kulturverksamhet.

Det är onekligen så att det saknas resurser till biblioteken i dag, oberoende av vad det beror på. Det är bara att tala med bibliotekspersonalen. Då menar jag att det är väldigt bra med en fin plan, med väldigt många fina ord, men det är också viktigt att det faktiskt finns resurser så att man kan bedriva den fina verksamheten. Det står ju ingenting om det i planen. Där står bara att biblioteken dessutom av sina budgetar måste avsätta utvecklingspengar.

Anförande nr 75

M o n i k a L i n d h (S): Fru ordförande, ledamöter, åhörare! Det här är en väldigt fin biblioteksplan. Jag vill verkligen ge en eloge till stadsbibliotekarien Inga Lundén och hennes medarbetare som har arbetat så genuint engagerat med denna plan. Det är bra att det finns ett kraftigt förtydligande när det gäller skolbiblioteken och ansvaret för skolbiblioteken. Det kommer att bli intressant att följa hur skolan lever upp till det ansvaret.

I remissvaren pekar man på några saker. Dels pekar man på att det behövs fler bibliotek. Staden växer, och det är bara en fjärdedel av invånarna som använder sig av folkbiblioteket. Det antalet måste öka. Biblioteken är fysiska platser, men de är också aktörer i ett annat medielandskap, och där måste biblioteken ha möjlighet att utveckla den delen. I dag finns inte den möjligheten eftersom e-böckerna, precis som Ann Mari sade, äter sig in i budgeten. Det gör att man inte klarar av att utveckla de medielandskap som man skulle behöva göra.

Det kommer en strategisk plan under våren i kulturnämnden. Där måste vi få se en utbyggnad och förstärkning av biblioteken i ytterstaden. Det finns 30 bibliotek i ytterstaden, och åtta av dem har stängt tre dagar eller mer i veckan. Så kan vi inte ha det om vi ska ha en biblioteksverksamhet som är medborgarnas och finns tillgänglig,

vilket det också skrivs om i planen. Då duger det inte att man stänger biblioteken i ytterstaden för att klara innerstadens bibliotek.

Vi har i vår budget satsat en del kring biblioteken utifrån att vi måste skapa lokala öppna mötesplatser där biblioteken utgör grunden i både bildnings- och kulturverksamhet.

Visionstexten i biblioteksplanen är väldigt fin. Jag vill vända mig till Ariane som tog upp hur biblioteken ständigt måste utvecklas för att vara i tiden och inte ur tiden. När man inte ger tillräckliga resurser för utvecklingsarbete till biblioteken riskerar biblioteken att sakta men säkert röra sig ur tiden. Så kan vi inte ha det.

Stadsbibliotekarien avslutar med en mycket vacker sentens: Den som dristar sig att säga något om framtiden är den som påverkar den. Och den som försöker säga något om framtiden är antingen för tidig eller för sen. Biblioteket måste vara i tiden, och medborgarna i Stockholm måste hitta till biblioteken. Då måste fler komma till, och de måste vara öppna när folk finns tillgängliga.

Med det yrkar jag bifall till kommunstyrelsens förslag.

Anförande nr 76

Helen Törnqvist (C): Biblioteken ska finnas där stockholmarna finns i sin vardag och vara öppna när stockholmarna har tid att besöka dem. Det är stockholmarna som äger stadens bibliotek och finansierar bibliotekens verksamhet. Bibliotekens dialog med stockholmarna, besökare och användare, ska förstärkas så att synpunkter och önskemål tas till vara och leder till en bättre verksamhet.

Vi i Centerpartiet ser med glädje på de skrivningar i biblioteksplanen som handlar om ett mer efterfråganstyrt bibliotek, där biblioteket för kunddialoger för att anpassa sin verksamhet och sitt utbud, där biblioteken ser olika ut över staden i relation till vad kunderna önskar och efterfrågar.

Varje människa är expert på sina egna behov och sitt eget lärande. Stockholmarnas behov ser olika ut. Därför menar Centerpartiet att biblioteksverksamheten hela tiden måste vara lyhörd och öppen för nya arbetsmetoder och tillvägagångssätt för att nå ut med sitt utbud. Biblioteksbuskar, bibliotek närvarande på marknader och festivaler, i köpcentrum och sjukhusentréer är olika sätt att tillgängliggöra den skattebetalarägda litteraturen för dess ägare.

Biblioteken ska givetvis locka till läsning, försöka utöka utlåningen och förbättra utbudet då läsning är en värdefull källa till utvecklandet av läsförmåga, empati och kreativitet. Fria bibliotekslån är en betydelsefull hörnsten i en demokrati. Fri tillgång till information och kunskap, oavsett medieform, är yttrandefrihet och pressfrihet i praktiken.

En prioriterad grupp att arbeta läsfrämjande gentemot är de allra minsta barnens föräldrar och även pedagogerna i staden då de kan ge sina barn och förskolebarnen en god start vad gäller språkutvecklingen och läslusten. Högläsningen är värdefull för språkutvecklingen, och ett liv med läsning och böcker är en viktig ingrediens.

När biblioteken i större utsträckning utvecklar metoder för den gruppen, och lyckas nå resultat, då har vi en framgångsrik biblioteksverksamhet.

Det överordnade syftet i mötet med användaren ska alltid vara bibliotekets möjlighet att bidra till läslust och lärande. När Stockholms bibliotek drivs efterfrågasstyrt med försäljning av deras tjänster och varor och i kunddialog med en hög utlåningsgrad drivs de precis som framgångsrika företag med goda affärsidéer. Det är en utveckling som Stockholmscentern gillar i väntan på att Stockholms bibliotek kan drivas av biblioteksentreprenörer.

Jag yrkar bifall till kommunstyrelsens förslag.

Anförande nr 77

M o n i k a L i n d h (S): Jag ska inte fråga om det uppenbara som du sade i slutet, för det tyckte jag var helt out of the blue. I stället återgår jag till det konkreta. Du säger att biblioteken ska finnas tillgängliga där människor finns och när människor har tid att besöka dem. Då tänker jag så här: Nu har vi 44, eller om det är 41, jag kommer inte riktigt ihåg antalet, bibliotek i staden. 30 av dem ligger i ytterstaden. Där bor jättemycket människor. Åtta av biblioteken i ytterstaden har stängt tre dagar eller mer varje vecka. I de allra flesta fall är de stängda hela helgerna.

Vi har folk som pendlar, åker till och från jobb från förort till förort, med dåliga tvärförbindelser och allt vad det nu kan vara. Därför undrar jag: Tycker inte du att de då ska kunna besöka biblioteket lördag eller söndag, eller kanske en fredagskväll?

Anförande nr 78

H e l e n T ö r n q v i s t (C): Tack för din viktiga fråga! Du talar om tillgängligheten och öppettiderna i stadens bibliotek. Jag har ingen statistik som räcker över hela staden. Däremot kan jag gå i god för att biblioteket i Brommaplan, där jag bor, har ökat sina öppettider. Jag är säker på att man på andra ställen ser över hur man ska öka öppettiderna. Det är ju det som hela biblioteksplanen går ut på, att biblioteken ska finnas tillgängliga där stockholmarna är. Det är en stor utmaning att jobba för det, och jag tar för givet att man kommer att sträva efter det med tanke på att vi nu klubbar biblioteksplanen.

Anförande nr 79

A n n M a r i E n g e l (V): Ja, Helen, jag måste säga att jag är glad över att du verkar ha haft ganska lite inflytande på bibliotekspolitik. Centerpartiet har i budget efter budget i fullmäktige föreslagit privatisering av Stockholms bibliotek. Jag har hört att kulturborgarrådet sagt att det inte är aktuellt, och det är jag väldigt glad för.

Det du kallar den skattebetalarägda litteraturen är ett intressant uttryckt. Ni vill alltså att den ska privatiseras och ägas av någon annan. Jag vill fråga dig hur du hade tänkt att det ska gå till. Är det fortfarande på er agenda? Vad tycker dina allianskamrater om det?

Anförande nr 80

H e l e n T ö r n q v i s t (C): Vi stöder den biblioteksplan som föreligger. Sedan har Centerpartiet i Stockholm ett långsiktigt mål. Vi tror på fria människor och att man konkurrensutsätter och på sikt – precis som man kan göra med skola, vård och omsorg – ökar kvaliteten, ökar bemötandet och ökar öppettiderna. Självklart gör bibliotekens personal och de bibliotek som finns i dag ett bra arbete, och i väntan på det nya tycker jag och Centerpartiet i Stockholm att den här biblioteksplanen är väldigt väl skriven. Det handlar om ett efterfrågansstyrt bibliotek där man har en kunddialog och anpassar sig utifrån stockholmarnas behov och önskemål. Det är precis det vi ska göra med våra skattepengar och den skattebetalarägda litteraturen.

Anförande nr 81

Borgarrådet R u d i n (S): Fru ordförande, fullmäktigeledamöter, åhörare! För mig är frågan om bibliotek och tillgången till bibliotek ytterst en fråga om demokrati och hur pass kultiverat vårt samhälle har blivit. Det är vid varje tidpunkt möjligt att mäta hur stor tillgång en individ som medborgare har till den samlade kunskap som vår civilisation har uppnått, antingen genom att titta på möjligheten att ha tillgång till böcker eller genom att titta på andra kulturslag som tillgång till museer och annat.

Jag tror inte att man kan blanda samman marknadsanalyser och marknadsvärderingar med den typen av demokratiska värderingar. Det blir i ett samhälle som vårt, där allting är prissatt, väldigt farligt om också kulturen, i de delar som handlar om kunskap, skulle få ett pris. Det är skillnad mellan marknadsvärde och medborgarvärde. Medborgarvärdet att få finnas till, också som en del av en civilisations kunnande, är en mycket viktig del.

En av de platser i världen som jag älskar att vistas på är Smithsonian i Washington. Där finns några av världens allra finaste museer och några av de största biblioteken. De är öppna och tillgängliga för forskning och för besökare, helt utan några som helst kostnader. För mig är det höjden av civilisation att kunna uppnå ett samhälle där man tar den aggregerade kunskap som finns och gör den så tillgänglig som möjligt för medborgarna.

I Stockholm har vi många bibliotek, men vi har inte lyckats när det gäller att tillgängliggöra den kunskap som vi har byggt upp. Det bevisas dels av att bara en fjärdedel använder sig av biblioteken, dels av att så många bibliotek i dag har stängt flera dagar i veckan och att de biblioteken oftast ligger i förorten. Akalla, Björkhamnen, Hagsätra, Hjorthagen, Sköndal, Spånga, Telefonplan, Örby, Gamla Stan, Essingen och Serafen är inte öppna alla dagar i veckan.

Det mått utifrån vilket vi kanske kan se det är när människor vill få tillgång till litteraturen och använder den digitala tekniken för att göra det. Det blir ett budgetproblem eftersom vi valt att se dessa bibliotek som ekonomiska komponenter snarare än som demokratiska. Självklart är den digitala utvecklingen och möjligheten för oss att organisera biblioteksverksamheten på ett nytt sätt en tillgång. Jag skulle vilja se mer av den andan i det här programmet, i stället för att det bara är en utvecklingsrestpost bland andra, nämligen digitalisering av studiemedel och

digitalisering av större delen av biblioteken. Framför allt gäller det tillgängliggörandet av de bibliotek som redan finns.

Anförande nr 82

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Det är roligt att det finns ett stort engagemang för biblioteken. Det gläder jag mig mycket åt. Sedan har Tomas Rudin mycket synpunkter på att man inte har lyckats tillgängliggöra biblioteken och att de är stängda. Jag delar det bekymret. Jag tycker att det är väldigt bekymmersamt. Just därför är jag oerhört glad över att vi under vår mandatperiod tillfört biblioteksväsendet 55 miljoner kronor. Jag säger det: Vi har höjt anslagen från 223 miljoner kronor till 277 miljoner – på fem år, nota bene.

Sedan, kära fullmäktige, vill jag så att det syns i protokollet jämföra med vad som hände under förra mandatperioden när Socialdemokraterna, Miljöpartiet och Vänsterpartiet hade makten. Vad hände då? Jo, då sänkte man bibliotekens utgifter från 234 miljoner till 223 miljoner. Jämför det – minus 11 miljoner, plus 55 miljoner. Det gör stor skillnad, och det är en bra grund att stå på. Med det ska vi försöka angripa problemet och få ökade öppettider och öka tillgängligheten.

Anförande nr 83

Borgarrådet R u d i n (S): Tyvärr tillhör jag ett parti som nu har suttit i opposition rätt så länge, så den typen av jämförelser känns lite obsoleta eftersom en av de största utgiftsposterna gäller de digitala e-böckerna, och de kom bara häromåret. Utöver de pengar ni har stoppat in, som jag tycker är en början på en bra kulturpolitik, kan jag säga att det kommer att behövas betydligt mer om vi ska klara av de satsningar som ligger framför oss. I de budgetar som vi har lagt fram under den här mandatperioden lägger vi mer pengar på biblioteken än vad ni gör, och vi kommer att göra det också framöver.

När vi talar om tillgänglighet handlar det om råa fakta. Hur mycket öppettider har man? Går det att låna böcker? Finns det resurser till biblioteken så att man kan ha personal när det är öppet? Och så vidare. På alla de platser som jag räknade upp är biblioteken i dag stängda tre dagar eller mer per vecka. Det är inte mycket att slå sig för bröstet för, Madeleine. Man måste, även om man är nöjd över att ha uppnått vissa resultat, faktiskt även orka blicka framåt och säga att man har ännu större ambitioner. Och jag har större ambitioner än du, Madeleine.

Anförande nr 84

M a t s B e r g l u n d (MP): Fru ordförande! Miljöpartiet är positivt till den biblioteksplan som vi ska anta i dag, precis som många andra. Den är välskriven, skulle jag vilja säga. Den har ambitioner och antar utmaningar som bland annat kommer med nya medier, den nya skolbibliotekslagen och så vidare. Men det finns trots det en del att säga, och det gäller framför allt att hur bra planer vi än har kommer det till slut ändå an på genomförandet, implementeringen, av planerna.

Efter remissomgången har det införts tydligare formuleringar om skola och förskola, men vi måste vara tydliga inte bara i planer utan även i praktiken, hur vi vänder oss

mot våra unga bokläsare och låntagare. Vi måste se till att vi nu också i det konkreta följer den nya skollagen och ser till att alla Stockholms skolor har tillgång till skolbibliotek och att ordet bibliotek då inte enbart definieras som ett antal hyllmeter böcker. Vi måste se till att även den pedagogiska verksamheten följer med, att vi har utbildade skolbibliotekarier för våra skolbarn. Skolbiblioteken ska vara en alldeles central del i barns och ungas utveckling.

När det gäller de nya medierna uttrycks det i planen en oro för kostnaderna. För varje e-bok som lånas måste biblioteken i dag betala runt 20 kronor till förlagen. Det är en helt ohållbar situation som riskerar att bli väldigt kostsam för kommunerna. Här måste Stockholm som landets största kommun agera. Det är bra att kulturborgarrådet skriver debattartiklar, men ni på den sidan bör nog också kontakta era alliansvänner i regeringen så att det blir en lösning på det här problemet. Oavsett vad din partiledare lever i för värld, Madeleine, är läsplattan och den nya tekniken här och måste bejakas.

Det står i planen också att biblioteken ska vara öppna rum dit alla kan komma utan ärende, medlemskap eller pengar. Det är en viktig mening. Biblioteket är den sista frizonen i en alltigenom kommersialiserad stad, och därför måste varje tendens till att nagga den frizonen i kanten motarbetas.

Biblioteken är ett område där den borgerliga majoriteten i Stadshuset säger sig ha satsat pengar genom kulturbudgeten. I praktiken har det slussats över resurser från andra kulturområden till biblioteken. En relativ satsning har det varit, men när hela kulturbudgeten har minskat i relation till den samlade kommunbudgeten har det ätit upp i princip hela satsningen. Pris- och lönekomensation saknas. Det är här vi landar, i implementeringen av de goda planerna. Satsningarna är nästan luft, ambitionerna finns, men finns resurserna? Svaret är nej, kanske inte.

Anförande nr 85

K a j N o r d q u i s t (S): Fullmäktigeordförande, ledamöter, åhörare! Jag representerar Socialdemokraterna och därmed har en massa redan sagts för partiets räkning som jag naturligtvis instämmer i. Jag tyckte det var kul med hyllandet av Smithsonian. Jag har också varit där och konstaterar att, förutom att jag var väldigt road, det är mycket tillgängligt, inte för att man har privata utförare utan tillgängligt för att det även fungerar för funktionsnedsatta.

Jag tycker att vi i Stockholm ska vara mycket stolta, vi har faktiskt världens bästa talboks- och punktskriftsbibliotek, det överlägset bästa i världen. Nu är det inte en kommunal verksamhet, men det ligger i alla fall i Stockholms stad. Sedan blev jag mycket förvånad över den lilla litanian från Centerpartiet om att det skulle vara fråga om kunder. Jag trodde att definitionen av kund var någon som betalade, men här var det ju gratis. Jag fattar ingenting av det där. Jag får inte resonemanget att gå ihop.

Nu ska jag gå ned på lokal nivå. Jag är inte bara politiker här utan också i Hässelby. Det är faktiskt en pågående skandal där. Det är nämligen så att biblioteket i Hässelby Strand lades ned för ganska länge sedan, och vi har i många år diskuterat hur vi ska få till ett nytt i Hässelby gård. Inför valet 2006 var alla lokala partier där överens om att vi skulle fixa något som skulle bli ett samarbete med skolbiblioteket i Hässelby

gård. Det fanns en plan om att man i Försäkringskassans lokaler, som har lagts ned i Hässelby Gård, skulle ordna någon sorts allaktivitetshus, och där skulle det finnas ett bibliotek. Sedan skrinlades det, men det blir i alla fall ett allhus där ute. Det har ganska länge funnits planer på en samordning med ett bibliotek i postens gamla lokaler, men det har inte blivit något av det heller.

Hässelby Gård är inte vilket område som helst. Förra sommaren var det våldsamheter där, det var faktiskt fråga om mord. Det är förstås inte så att det inte blir några mord för att man har ett bibliotek, men det måste hända någonting positivt, någonting som är bra, någonting som gör människor stolta och glada i Hässelby Gård. Det måste bli en annan attityd så att man kommer någonvart. Ett fungerande bibliotek skulle definitivt betyda någonting positivt för Hässelby Gård. Dit skulle ungdomar kunna komma och där kunde man ha möten, inte någon sorts konstig entreprenaddriven verksamhet som man ska betala för för att få använda. Jag fattar inte det där man sade från Centerpartiet. Jag fattar inte hur det skulle kunna rycka upp exempelvis Hässelby Gård. Det har jag mycket svårt att förstå.

Jag tycker att den regerande majoriteten borde rycka upp sig och se till att det blir någonting av planerna med Hässelby Gård. Det finns både ritningar och planer, så vad väntar ni på? Kom igen, vi vill ha ett bibliotek i Hässelby Gård!

Anförande nr 86

H e l e n T ö r n q v i s t (C): Jag förstod att det var en hint till mig, att jag bad en liten bön för kundens räkning och för det efterfrågasstyrda biblioteket.

Jag kan inte förstå detta. Vi låter privata entreprenörer ta hand om våra gamlingar, vi sätter upp kvalitetskrav för vad vi vill att privata entreprenörer ska göra enligt LSS och annan omsorg, vi har haft fritt skolval som möjliggjort en demokratisering av skolan där valet ligger hos kunden, brukaren, eleven. Det är ingenting man betalar för, utan man kallar det för ett kundvalssystem eftersom makten ligger hos brukaren att göra sitt val. Vad i detta är det som gör att kommunen är den bästa utföraren att låna ut en bok? Vad är det bästa med att just kommunen ska låna ut en bok?

Anförande nr 87

K a j N o r d q u i s t (S): Jag förstår språkbruket. Jag har för mig att man provade detta där uppe i Östersund, och det biblioteket gick i konkurs. Jag tycker kanske inte att det hela var så himla lysande.

Jag har full förståelse för resonemang om kunder och sådant där. Det är bra, men jag trodde att en kund var någon som betalade. Poängen är väl att detta ska vara gratis och skattefinansierat. Jag tycker att en hel del marknadsekonomiska ord är bra. Det gäller till exempel ordet investera – att investera i kunskap, i mötesplatser och så att man kan ha bibliotek öppna. Det tycker jag är bra.

Annat handlar om att man ska sabotera det där. Det är fel att säga så till mig. Jag råkade sitta i Hässelby stadsdelsnämnd när ditt gäng privatiserade det som så småningom blev det som skulle bli den stora Caremaskandalen. Jag kan nog inte vara så jätteimponerad av hur mycket bättre det blev på Råcksta när Carema tog över.

Anförande nr 88

Borgarráðet S j ö s t e d t (FP): Tack för frågan om Hässelby Gårds bibliotek, Kaj! Ibland tänker man så här: Politik är bara att bestämma, och så händer det saker! Man tar en budget och man bestämmer, och så blir det på det sättet. Man önskar så att det vore på detta sätt. Men ibland är det inte så.

Vad gäller Hässelby Gård lovar jag dig att det kommer att bli ett bibliotek där. Problemet har varit oändligt. Det är inte viljan, det är inte resurserna och det är ingenting som saknas mer än en lokal. Det låter nästan som om man vore ungdomar som säger: Vi vill ha en lokal! Men det är faktiskt detta som har varit problemet. Staden har till och med varit villig att gå in och investera i andra lokaler, som andra äger, för att vi så gärna har velat ha detta bibliotek. Men får man inte tag på någon som äger en fastighet och som är beredd att hyra ut denna fastighet till en återstår det väl till slut att köpa en fastighet. Det är kanske där det kommer att landa.

Jag lovar dig, Kaj, att det kommer att bli ett bibliotek i Hässelby Gård. Jag lovar också att det inte kommer att vara på entreprenad.

Anförande nr 89

K a j N o r d q u i s t (S): Det där sista är jag rätt övertygad om. Jag tror att Centern är helt ensam i denna uppfattning, och det känns betryggande.

Det är jättebra att du lovar detta. Det enda problemet är att ni har lovat det i sex år nu. Men jag hoppas att det verkligen blir av. I Hässelby Gård har en hel del småföretag skrämts bort av Boulton, så det finns en och annan lokal där som man kan hyra.

Anförande nr 90

P e r O l s s o n (MP): Jag tänkte inte tala om öppettider. Jag tänkte inte tala om budget och pengar. Jag tänkte tala lite om dem som gör jobbet – våra bibliotekarier. Biblioteket, böckerna och databaserna framställs ofta som det mest centrala i biblioteksväsendet. Men det är egentligen bara verktyg som våra bibliotekarier använder när de arbetar i riktning mot det som är bibliotekens högre syften såsom yttrandefrihet, samhillsdeltagande, bildning och åsiktsbildning.

Det är en missuppfattning att bibliotekarier inte längre behövs när människor alltmer själva söker sin information och när biblioteken automatiseras. Det är precis tvärtom! Jag tycker att planen på ett bättre sätt skulle kunna lyfta fram bibliotekariernas roll och funktion. Det är tydligt att biblioteksmedarbetare, som det heter i planen, ska kompetensutvecklas. Men när planen sedan pekar ut de strategiska områdena för utveckling är det kunddialog och samverkan för nya intäkter som verkar vara rubrikerna på fortbildningens agenda. Det tycker jag vore en beklaglig begränsning.

Biblioteksmedarbetare är ett sätt att inte säga bibliotekarie, det vill säga någon som inte har bibliotekarieutbildning. Det är synd, för det är klart att vi behöver ha välutbildad personal i våra bibliotek. Om biblioteken i framtiden ska fylla sin funktion också mot de högre syftena behövs välutbildade bibliotekarier med hög informationskompetens. Om biblioteken ska följa med i någon digital utveckling

handlar det inte bara om att det ska gå att låna böcker via mobilen i fickan. Det handlar om att skapa förutsättningar och stötta för kunskapssamhällets hela utveckling. Inte bara biblioteken ska vara digitala, utan samhället är digitalt och biblioteken ska kunna hjälpa oss att sovra i detta och därmed säkra välfärd och demokrati. Nyckeln till allt detta är bibliotekarien.

I några anföranden här i dag tycker jag att man har hört en del oro över att utlåningen inte är så hög och att besöken på biblioteken är för få. Men det här med besök är en trubbig indikator, speciellt när uppdraget för biblioteken är så stort. Stockholm har också många andra bibliotek än dem som vi i staden själva styr över: universitetsbibliotek, myndigheters bibliotek, ett fantastiskt riksdagsbibliotek och sjukhusens bibliotek. Samverkan med dessa bibliotek saknas i planen, och det är beklagligt. Jag tror att en stor nyckel ligger däri. Stockholmare ska kunna hitta sin information så att de kan delta i samhället på det sätt som passar dem bäst. Då krävs en samverkan oavsett om det är kommunen eller en statlig myndighet som driver biblioteket.

Annars välkomnar jag i hög grad Folkpartiets ambitioner som uttrycks i planen. Jag är glad att det är Folkpartiet bland allianspartierna som har ledartröjan när det gäller biblioteken.

§ 23 Motion om en årlig "Återvinningsdag" i Stockholm (utl. 2011:89)

Anförande nr 91

Stellan Hamrin (V): Fru ordförande och kära ledamöter! Återvinning av avfall är en viktig fråga av många skäl, bland annat därför att vi kan skapa en renare stad, minska giftförekomsten i Stockholm och till och med öka den egna energiproduktionen. Det behöver vi ju göra numera.

Som gammal ledamot av den tidigare renhållningsnämnden är det roligt att kunna konstatera att högeralliansen nu har kommit på bättre tankar. Den tidigare kampen från främst Folkpartiet mot insamling av biologiskt avfall har förbyts i ett arbete för ökad insamling. Det är något som jag tycker att vi alla kan glädja oss åt, så det gör vi gärna.

Jag välkomnar borgarrådets svar, som jag ändå tycker pekar åt rätt håll. Men det är en klar överdrift att stadens mål är tydliga och högt formulerade. Det nya miljöprogrammet saknar kvantitativa mål vad gäller avfall. Det är synd. Ni får gärna sno dem från oss. Vår poäng är att samla hela staden till en årlig återkommande återvinningsdag. Det ger staden möjlighet att redovisa sitt förhoppningsvis stora engagemang, och det kan skapa lite fest och glädje kring en viktig fråga som annars lätt blir lite trist.

Stockholm lyckades en gång lyfta upp vattenfrågan med bestående resultat. Världsvattenpriset är i dag ett gott exempel på detta. Jag hoppas fortfarande att vi kan göra detsamma med avfallsfrågan och återvinningsfrågan. Ett lokalt pris till den skola och den stadsdelsnämnd som lyckas bäst kan exempelvis vara ett sätt att börja på. Vi föreslår också mycket annat. Man kan ordna konstutställningar och frågesport. Man kan kombinera det hela med information om hur man bäst sorterar, vilket inte är så himla lätt med alla typer av förpackningar vi har. Vi testade detta en gång i renhållningsnämnden på ledamöterna med beklagansvärt resultat. Man kan ha tävling mellan skolorna. Man kan ha temporära insamlingar av farligt avfall. Man kan kombinera det med gratis kollektivtrafik under lågtrafik för att stimulera ett ökat deltagande. Allt detta kan man göra för att visa att kommunen tar frågorna på allvar och att varje enskild medborgare kan göra en stor insats.

När Stockholm Vatten byggde ut sin verksamhet för att berätta om sitt arbete och om vad varje medborgare kunde göra skedde det i stort samförstånd mellan alla partier. Jag kan tycka att samma inställning borde kunna finnas också vad gäller återvinning av avfall i dagens läge. Jag tycker att en bra början på detta hade kunnat vara att bifalla motionen, när vi ändå arbetar åt samma håll. Det är synd att majoriteten inte kunde sträcka sig så långt.

Stöd till motionen!

Anförande nr 92

Datevig Mardirossian Lönn (M): Kära fullmäktigeledamöter, åhörare och andra som lyssnar – kanske på webben! I motionen tas upp att vi ska ha

en årlig återvinningsdag i Stockholm. Jag kan glädjande nog berätta att vi redan har det på alla återvinningscentraler. Det är lite olika jippon som händer då. Man uppmärksammar detta, vilket är jättekul. Det har kommit in många nya idéer under dessa återvinningsdagar. Det är jättekul som sagt, och folk är verkligen engagerade!

Stellan har kommit med många nya idéer som jag är helt övertygad om att renhållningsförvaltningen tar till sig och funderar på om man kan ha med på nästa återvinningsdag. Om man har egna idéer går det jättebra att komma med dem också. Det finns en plats på hemsidan där man kan föra in sådant.

I Stockholm ska vi fortsätta att ha höga mål för återvinning. Vi har tidigare fattat beslut om hur vi genom ny teknik kanske kan förbättra arbetet på området. Man kan kanske väga sina sopor individuellt och ha en differentierad avfallstaxa för det. Det uppmuntrar till mer återvinning och sortering. Jag vill även säga att stadens huvudsakliga ansvar är hushållsavfallet, men vi gör självfallet mycket även för att underlätta för producenterna av förpackningsindustrin.

Med detta yrkar jag bifall till kommunstyrelsens förslag.

Anförande nr 93

Stellan Hamrin (V): Jag tycker att man kan konstatera att våra ambitioner skiljer sig åt på ett ganska uppenbart sätt. Vi tycker inte att det räcker med att fylla i ett formulär på stadens hemsida, utan vi vill nå lite mer konkreta och lite roligare resultat. Jag vill än en gång peka på att vårt vattenarbete startade med inte bara en dag för vatten utan med en hel vecka för vatten. Det nådde man resultat med. Vi vill att man ska sätta i gång en liknande aktion vad gäller avfall och återvinning. Man kan åtminstone starta med en dag då vi har en gemensam aktion och verkligen lyfter upp frågorna.

Anförande nr 94

Daveig Mardrossian Lönn (M): Vi har denna återvinningsdag på alla återvinningscentraler. Jag tycker också att det är roligt när folk tar egna initiativ. Detta har vi sett. Det sker en återvinningsdag vid Hornstull där man har lite egna aktiviteter. Det går ju också bra, och det visar vilket engagemang som finns bland stockholmarna i dessa frågor. Det tycker jag är jättepositivt.

Anförande nr 95

Mikael Magnusson (S): Ordförande, ledamöter! Den motion som Stellan har skrivit är i all sin enkelhet viktig. Återvinningsfrågorna är en viktig del av stadens miljöarbete. Resursförbrukningsfrågorna behöver komma mer i fokus. Det handlar inte bara om miljöskäl, utan det beror också på att kampen om resurser och råvaror hårdnar ute i världen i takt med att ett antal större länder och områden industrialiseras.

Vi vill att Stockholm ska vara en stad som ligger i fronten på många områden, om inte alla områden. När det gäller miljöområdet är det avgörande att just återvinningsresurserna finns i centrum. Ett sätt att väcka dessa frågor är att fundera

på bättre återvinning och skapa engagemang för och underlätta ytterligare återvinning. Motionen ger ett antal bra exempel på hur de återvinningsdagar som finns skulle kunna utvecklas ytterligare så att de blir mer slagkraftiga. Det befintliga koncept som finns skulle på detta sätt kunna bli ännu bättre.

Detta är en bra motion där en viktig fråga tas upp. Jag hänvisar till Socialdemokraternas särskilda uttalande i borgarrådsberedningen.

Anförande nr 96

K a t a r i n a L u h r (MP): Fru ordförande! Vi tycker att detta är ett jättebra projekt för att sätta Stockholms avfall i fokus på ett roligt sätt. Avfall i Stockholm är ju annars inte ett så himla roligt kapitel. Det är inte så roligt när man ska lämna skräp vid de nedskräpade återvinningsstationerna. Det är inte så roligt när man försöker göra sig av med sitt sorterade matavfall eller sina uttjänta lågenergilampor. Det är inte så roligt för förarna av biogasbilar som inte kan få tillräckligt med biogas från det insamlade matavfallet. Det är inte heller så roligt när man som företagare försöker lämna sitt sorterade avfall vid fel återvinningscentral. Inte heller är det så speciellt roligt när den enda återvinningsstationen i Stockholms innerstad, den som ligger i Vanadisberget, har stängt.

Jag och Miljöpartiet har tidigare sagt att det är viktigt att föra ut information till medborgarna i Stockholm. Vi tycker att det här var ett roligt sätt att få information för många. Det kan också öka entusiasmen för att ge sig in i återvinningssituationen, som inte är så himla rolig i Stockholm.

Vi yrkar bifall till motionen.

Anförande nr 97

H e l e n T ö r n q v i s t (C): Ordförande, fullmäktigevänner och brukare! Centerpartiet tror att en kommunal återvinningsdag, beslutad av fullmäktige, gör varken från eller till. Stockholmsarna återvinner mycket, men givetvis inte tillräckligt. Det måste vara upp till de olika nämnderna och enheterna att ta initiativ till återvinningsdagar eller andra sorters temadagar. Men att återvinna är inte något kommunalt jippo. Ett exempel är hur en förskola kan jobba med ett miljöåtagande. En dag får varje barn ansvara för sitt skräp. Gruppen promenerar till återvinningsstationen, och barnen får lägga soporna i rätt behållare. Nu återvinner de papper, och räknar ut hur många papper som går åt för att rädda ett träd.

För min del tycker jag att varje lördag i Bromma är som en återvinningsdag. Människor går i små lämmeltåg till återvinningsstationen, som ofta har blivit tömd inför helgen på fredagen. Släpkärrorna hyrs ut på macken, och det är fullt på parkeringen till Linta återvinningscentral där människor slänger sopor i form av elavfall, ris och numera även kompost som jord, gamla krukväxter och balkongavfall. Stål slängs i containern för metall och säljs vidare till ett företag söder om staden som i sin tur säljer stålet vidare till Baltikum. Sopor har blivit resurser.

Nu har man också på Linta återvinningscentral inlett ett samarbete med ett företag som tar emot möbler som säljs för återbruk. Det här sker utan återvinningsdagar. På

Brommaplan arrangerar antingen Ängby IF eller Kristofferskolan loppmarknad på gamla ägodelar, vilket ger föreningen en slant och stärker civilsamhället i form av nya bekantskaper, ansvar och initiativ.

Återvinningsfrågan är betydelsefull, och det är en fråga om vardagsfrihet. Det ska vara lätt och lönsamt att vara miljövän i vardagen. Med glädje konstaterar Centerpartiet att avfallstaxan i år kommer att bli viktbaserad för villor och tvåfamiljshushåll 2012, vilket medför ett incitament att återvinna förpackningar. Då måste staden täcka upp med en god miljöinfrastruktur i sin samverkan med förpacknings- och tidningsinsamlingens aktiebolag och stå för god tillgänglighet på rena, fräscha och nytömda återvinningsstationer. FTI AB måste fundera på hur man informerar stockholmarna i högre grad om hur man kan felanmäla återvinningsstationerna även när det är stängt, kanske med sms. Man kanske kan få ett glatt sms tillbaka: Tack för att du gör en miljötjänst!

Med spänning ser vi fram mot den utredning som ska göras om hur matavfallsfrågan ska kunna lösas efter det första kvartalet 2012. Och då, när Centerpartiet har varit med och verkställt matavfallsinsamling, kan vi på allvar börja prata resursåtervinning.

Jag yrkar bifall till kommunstyrelsens förslag.

Anförande nr 98

Stellan Hamrin (V): Stockholms stad ligger långt efter andra städer i Sverige vad gäller återvinning och avfallshantering, vilket är djupt beklagligt. Vi ligger skapligt till i många andra fall, men i de här frågorna ligger vi långt efter. Jag minns hur det var i nämnden för tio år sedan när vi diskuterade Västerås. Folkpartiet tyckte på den tiden att det som föregick där med insamling av biologiskt avfall var hemskt.

Man förstår att vi ligger så här långt efter när man lyssnar på Centerpartiet, som alldeles uppenbart inte tycker att det här är ett gemensamt ansvar för kommunen. Du säger det rent ut. Det bör i stället varje nämnd och varje återvinningscentral ta hand om. Det funkade naturligtvis inte på det viset. Om vi ska nå någonstans måste vi göra det gemensamt. Det är intressant att notera skillnaden mot vad Ulla Hamilton tidigare har sagt. Hon har ändå varit positiv till att samarbete om detta, också när det gäller att överföra insamling av förpackningar till stadens regi. Det skulle ha förbättrat både miljön och energislöseriet på ett påtagligt sätt.

Anförande nr 99

Helen Törnqvist (C): Tack för repliken! Stockholm kan bli bättre vad gäller återvinning, och det ska vi bli. Avfallshanteringen är ett gemensamt ansvar; det står i lagen. Med viktbaserad avfallstaxa, med en utredning som kommer att införa sorterat matavfall och när nu Kommunförbundet Stockholms län har ett gemensamt arbete med FTI AB för att se över återvinningsstationerna har man ett brett artilleri för vad vi ska göra för att stockholmarna i stor utsträckning ska känna att det är lätt och lönsamt, tryggt och trevligt att återvinna i sin vardag. Centerpartiet

och Alliansen är övertygade om att det är en vardagsfråga som är jätteviktig och att stockholmarna kommer att bli ännu bättre på detta.

§ 24 Motion om fler grönområden för en bättre folkhälsa (utl. 2011:93)

Anförande nr 100

M a r i a H a n n ä s (V): Det är så sällan jag är motionär, så jag är inte riktigt van vid att ha ordet först så här. Motion behöver vi alla, däremot!

Fru ordförande och fullmäktige! Den fysiska planeringen av gröna områden, parker och grönområden är otroligt viktig. Det är då det bestäms hur ett område ska danas. I dag har byggherrar ett mycket stort inflytande över det byggda. Staden måste själv starkt bevaka hur andra områden planeras – utöver det byggda såklart. Det gäller till exempel parker. Vi kan i dag se flera exempel på att staden inte tillräckligt tar vara på grönområden och gör park. I exemplet Norra Stationsområdet och Hagastaden blir det alldeles för lite parkmark – den som kanske kallas Timglasparken. De som inte orkar ta sig till Hagaparken, i detta fall, behöver en större park. Det ska vara en park för alla där alla får plats. Det finns fler exempel på hur den borgerliga majoriteten minskar park- och grönytan. Många sådana exempel finns i kvarteret Sänket i Blecktornsparken och i bebyggelsen i Högalidsparken.

För en bättre folkhälsa, som motionen handlar om, krävs en mycket mer radikal planering. Befintliga grönområden måste behållas och skyddas så att de finns till för framtida generationer och tillgodoser behovet av nära natur. Det gäller särskilt för de äldre och för barn och ungdom och inte minst för en del av de funktionsnedsatta personer som inte själva kan ta sig så långt.

Motionen föranleddes av en rapport från Folkhälsoinstitutet som kom till regeringen år 2010. I rapporten konstaterades att den moderna människan sitter mer stilla. Det förekommer mer övervikt och kroniska sjukdomar, och följden blir en för tidig död. Därför tycker vi att en grönområdesanalys alltid behöver göras i alla ärenden med planering för gång- och cykelvägar och säkra skolvägar för barnen. Upprustning av skolgårdar och lekplatser är ett annat sätt.

Vi menar att de stora sammanhängande skogsområden som finns i stadens närhet måste omvandlas till naturreservat. Det gäller till exempel Solbergaskogen, Fagersjöskogen och Råstens friområde, för att nämna ett viktigt område som är aktuellt i dagarna.

Med detta yrkar jag bifall till Vänsterpartiets reservation i kommunstyrelsen.

Anförande nr 101

S t i n a B e n g t s s o n (C): Hej! Jag har bara en liten fråga. Vi är helt överens om att vi vill bevara grönområden. Vad vi inte är överens om är att bygga på höjden. Det vill vi göra för att bevara grönområden. Ni vill bygga mer och fler bostäder. Men hur vill ni då göra? Om ni inte vill bygga på höjden och om ni vill bevara grönområden – hur vill ni göra?

Anförande nr 102

M a r i a H a n n ä s (V): Vi bygger på höjden ibland; det kanske du vet om. Däremot tycker vi att det är viktigt att man bestämmer sig för var man vill bygga. Om ett litet grönområde är väldigt kollektivtrafikhärbli och inte särskilt mycket använt kan vi tänka oss att bygga där. Det måste i så fall ligga nära tunnelbanan. Det beror precis på hur det ser ut.

När det gäller andra hus, som är höga, tycker vi att man kan bygga sådana också. Det beror på hur platsen ser ut. Vi har sett ut var vi kan bygga 20 000 lägenheter i Stockholm. Vi har platser för det. Det är inget problem över huvud taget.

Anförande nr 103

Å k e A s k e n s t e n (MP): Ordförande, fullmäktige! Jag yrkar bifall till Miljöpartiets reservation i kommunstyrelsen. Det är en mycket lovvärd ambition att få fram fler grönområden för en bättre folkhälsa. Det är ändå en etablerad sanning att det finns ett positivt samband där – eller för den delen flera samband.

Folk mår bättre om de har tillgång till grönska, framför allt om grönskan finns i närheten. Där har vi nu ett växande problem. Det blir längre och längre till grönskan. Det finns till och med forskning som visar att folk som ligger på sjukhus i sin sjuksäng och som har ett träd utanför fönstret blir friskare snabbare än dem som inte har det. En modern stad, som vi vill att Stockholm ska vara, måste planeras så att den är genomtänkt och så att man får god tillgång till grönytor. Så borde det vara.

Men nu till verkligheten, och den är dess värre inte riktigt lika trevlig. Verkligheten är att grönytor minskar i rask takt i Stockholm. Det beror på att allianspartierna är så generösa mot byggherrarna. De får egentligen vad de pekar på. Vi har sett massor med exempel på detta. Det spelar ingen roll om det är grönytor eller inte – de får det. Samtidigt urskuldar man sig med någonting som kallas för grönkompensation, det vill säga att man ska få någonting annat än den grönyta som tas i anspråk. Tyvärr är sanningen den att det sällan blir en motsvarande grönyta som kompensation. Det blir andra saker. Att underhålla eller rusta upp lekplatser är inte att kompensera grönyta. Det är i stället att kompensera bristande underhåll.

Det ställs blygsamma krav – om man ens kan kalla det för krav – på byggherrarna när det gäller energianvändning och tillgänglighet. Det är samma sak där. Byggherrarna får göra vad de vill, och någon kontroll värd namnet finns inte. Intresset hos allianspartierna för grönområden verkar vara fokuserat på framför allt en sak: försäljning utan att man vet vad konsekvenserna blir.

Anförande nr 104

B i l l y Ö s t h (M): Fru ordförande och fullmäktige! I motionen tas viktiga frågor upp. Det är naturligtvis viktigt att vi säkerställer tillgången till parker och grönområden. Det gör vi också genom den politik som Alliansen genomför. Det är viktigt med trygga och tillgängliga miljöer för barn, cyklister och funktionshindrade. Om man läser vad remissinstanserna säger genomförs redan nu mycket av det som motionären skriver i sin motion. Det ingår som förutsättningar när detaljplaner och

exploateringsunderlag tas fram. Nämnder och bolag ska följa de styrdokument som fullmäktige har antagit.

Åke pratade om att se träd när man ligger på sjukhus. Det är precis vad vi genomför nu. Vi ska plantera 15 000 nya träd under mandatperioden. Vi har inrättat trädråd som ska skydda värdefulla träd. Cykelnätet har inte så mycket med grönområden som med folkhälsan att göra. Cykelnätet utvecklas genom cykelmiljarden. I närheten av där Maria bodde tidigare finns bullerplanket på Nynäsvägen, som ska ta bort bullret.

Även Maria säger att man ibland kan tänka sig att bygga på grönområden. Det måste man kanske göra ibland. Men vi försöker att i möjligaste mån ersätta de grönområden som eventuellt tas i anspråk när man ska bygga, till exempel nära tunnelbanestationer och liknande, som Maria säger.

Bifall kommunstyrelsen!

Anförande nr 105

E m i l i a B j u g g r e n (S): Jag tycker att det framför allt är tre saker som är lite häpnadsväckande när man läser svaret på motionen. Det första som jag tycker är fascinerande är att det blir så tydligt att vi har en så stor brist på folkhälsoarbete i kommunen. Den enda förvaltning som mig veterligen har en enhet som verkligen arbetar med detta ingår inte i dem som man har skickat remissen till. Den borgerliga majoriteten valde att förkasta den folkhälsostrategi som togs fram innan de tog över makten här i huset. Det finns ingen folkhälsostrategi som är övergripande, och det är tråkigt i ett sådant här arbete att man inte har ett strategiskt arbete som gäller hela staden.

Den andra punkt jag vill ta upp är tydlighet. Man skulle behöva ha ett betydligt bättre planeringssamarbete med kranskommunerna. Just grönområden och bristen på bostäder är någonting som vi måste lösa ihop med kommunerna runt omkring oss.

Den punkt jag tyckte var mest fascinerande är ändå punkt 5 i motionen, där man anser att detta med skolgårdar och lekparker anses uppfyllt, och att vi redan gör detta. I Statens Folkhälsoinstituts rapport om just vikten av rörelse för barn kan man läsa att det finns starka vetenskapliga bevis för att skolan är en arena som är effektiv för att öka fysisk aktivitet hos barn. Alltså är förskolor och skolgårdar mycket viktiga platser för att främja barns fysiska aktivitet, utomhusvistelse och lek.

Utomhuslek på rasten kan förutom detta gynna social interaktion och mental hälsa och har potential att förbättra studieresultat i teoretiska ämnen. Förskolebarn är betydligt mer fysiskt aktiva på gårdar med relativt stor yta och som har uttalade naturinslag som träd, buskar och ojämn, oregelbunden och kuperad terräng. Detta går på tvärs med den utveckling vi ser nu där fler och fler skolor inte har någon eller väldigt liten skolgård. De är inhysta i gamla kontorslokaler och dylikt.

Det behövs ett folkhälsoarbete i den här staden, och det behövs ordentliga skolgårdar för våra barn.

Anförande nr 106

E r i k S l o t t n e r (KD): Fru ordförande! Jag tycker att man ska inleda med att säga att man inte ska förneka att det finns en viss intressekonflikt mellan nya bostäder och bevarandet och skapandet av grönområden. Samtidigt tycker jag att det ibland blir en väldigt kategorisk debatt, där man stirrar sig blind på antalet kvadratmeter park- och grönområden mer än dess funktion. Ett exempel är Årstafältet. Där blir detta tydligt. Vi kommer där att minska omfånget av grönområden, men vi kommer ändå att öka tillgängligheten till området. Vi kommer att satsa pengar på en upprustning, och vi kommer att göra det tryggare och trevligare att vistas på området.

Ett annat exempel, som Maria Hannäs lyfte upp, är Högalidsparken. Där kan vi nu med bebyggelse längs gaturummet skapa en ökad trygghet i parken, även om antalet kvadratmeter grönyta minskar något. I Hagastaden, som Maria Hannäs också tog upp, tillför vi ny park. Det är klart att det måste spela roll om man har Hagaparken bakom knuten. Det är väl i alla fall ett litet argument för att parkutrymmet kanske inte är lika stort i det nya område man bygger. Det är ganska självklart. Men här tillför vi mycket ny parkmark i ett helt nytt bostadsområde, vilket är positivt.

Ett annat exempel är Slussen, där vi anlägger ny park. Det kommer att bli det närmaste parkområdet för 110 000 Södermalmsbor. Vi säger att målet är att ingen ska ha mer än 300 meter till närmaste park. Vi ska plantera ett nytt träd per lägenhet, och vi ska nu under året också uppdatera parkprogrammet och ta fram en ny grönstrategi. Det pågår alltså mycket arbete för att bevara Stockholm som en grön stad. Visst uppstår det konflikter ibland. Men stirra inte så mycket på kvadratmeter utan också på parkernas funktion! Där tycker jag att vi lyckas bra i Stockholm.

Anförande nr 107

E m i l i a B j u g g r e n (S): Jag håller med dig. Jag tryckte mycket på parkernas funktion. Det låter som att det är viktigt även för er, det här med parker och träd. Jag antar att det beror på att ni förstår vikten av att man har tillgång till natur och rörelse.

Jag undrar därför: Om det är så viktigt och vi är överens om det – hur kommer det sig då att man låter skolor inhysas där det inte finns skolgårdar och där man inte ger barnen dessa möjligheter till rörelse? Om Kristdemokraterna tycker att det är så viktigt med parker och med parkernas funktion – varför kräver ni då inte från er sida att vi skapar förutsättningar även för barn för rörelse under skoldagen?

Anförande nr 108

E r i k S l o t t n e r (KD): Det kom besked senast i dag, eller om det var i går, om att inga kommunala skolor ska byggas utan att det blir rejäla skolgårdar. Sedan sades det någonting om fristående skolor och att vi inte har makten där. Det är helt sant. Det är inte heller vi som ger tillstånd till fristående skolor. Det gör Skolverket, eller om det är Skolinspektionen. Men kommunala skolor ska ha rejäla skolgårdar. Det har skolborgarrådet lovat.

Anförande nr 109

M a r i a H a n n ä s (V): Fru ordförande! Jag tänkte fortsätta lite grann där jag slutade när jag pratade med Stina. Hon frågade var vi skulle bygga och varför inte vi ville bygga på höjden. En del partier, och många partier, har fattat beslut om att bygga på höjden. Det har varit samfälliga beslut, bland annat i Alvik och Liljeholmen och vid Essingeleden. Där är det riktigt höga hus. Det är märkligt att Centerpartiet vill bygga i park- och naturområden som Hökarängen eftersom man säger att man är ett grönt parti. Det tycker vi är konstigt.

Vår politik går ut på att vi ska bygga på dålig mark. Grön mark kan vara dålig mark som inte är särskild väl använd och som ligger nära en tunnelbanestation. Då kan vi tänka oss att bygga där. Annars bygger vi på mark som redan är hårdgjord på något sätt eller på redan använd mark. Det finns mycket sådan mark kvar i Stockholm.

Vi vill inte minska parkområden och gröna områden, och det är bland annat detta som motionen handlar om. Vi tycker att den här majoriteten har gjort det. Emilia tog upp det här med skolgårdarna, som jag också tar upp i motionen. Där har vi massor med exempel. Engelbrektsskolan är ett sådant förskräckligt exempel som nu är på tapeten eftersom det är så mycket buller och nästan livsfarligt att bo där när man håller på att bygga om skolan. Man river ju och bryter berget som finns där. Andra skolor har skolgårdar som har byggts igen, bland annat i Farsta.

Vi tycker fortfarande inte att man ska bygga överallt. Vi tycker inte att det behövs någon tryggare Högalidspark. Parker är i sig trygga, och det behöver inte byggas bostäder där. Det behöver inte heller byggas en så liten park i Hagastaden. I det första förslaget var den större. Där har parken minskats drastiskt, och det kommer att bo många människor på Norra Stationsområdet. Däremot tycker vi att det är bra att den majoritet som finns har föreslagit att det ska bli 15 000 träd.

När det gäller privata och kommunala skolor och skolgårdar blir det ett stort slitage på parkerna när privata skolor inte tvingas ha skolgårdar. Syftet och skälet till att öka parkytan blir ju då ännu större. Tullgårdsskolan, till exempel, använder ju den park som ligger ovanför skolan. Den blir många gånger ganska förstörd. Det finns många sådana exempel. Vi i Vänsterpartiet har skrivit motioner och tagit upp frågan under årens lopp många gånger. Det är viktigt att alla skolor har en riktig skolgård. Det borde vara ett krav, för det mår barnen bra av. Det handlar också om hälsa.

Anförande nr 110

Å k e A s k e n s t e n (MP): Ordförande, ledamöter! Det där med att ingen ska ha längre än 300 meter till närmaste park är en god målsättning. Men det gäller att man också planerar för detta, speciellt nu när det ska byggas 5 000 lägenheter per år. Det är en väldig ökning i procent jämfört med hur det var tidigare. Det ställer höga krav på väldigt mycket, inte minst på planeringen när det gäller grönytorna.

Men när det nu ska byggas så mycket tycker jag också att vi ska tänka på att det finns grönska också på annat sätt. Vi bör satsa mycket mer på grönska på taken och på fasadgrönska, det som förr kanske oftare kallades för murgröna. Det är bra för miljön, det minskar kostnaderna för kylning och det minskar energibehovet. Där ligger vi långt efter vår omvärld här i Stockholm.

Det gäller att man tänker om ifall man nu verkligen vill spara grönområden. Man måste leta mycket mer intensivt efter hårdgjorda ytor. Det kan vara till exempel parkeringsplatser, där det mycket väl kan byggas. Vi måste ju ändå minska biltrafiken; det är vi väl överens om.

Anförande nr 111

S t e l l a n H a m r i n (V): I stenstaden, som är en fin del av Stockholm, är varje enskild plats som är öppen av stor betydelse. Det gäller även skolgårdar med enstaka träd, som vi har diskuterat alldeles nyss. Vi har ett intressant fall som pågår just nu, nämligen Engelbrektsskolans skolgård. Den har man nu förstört. Där ska byggas hus, och där ska byggas idrottshallar under jord och en hel del annat.

Detta gör man trots att alla boende runt omkring skolgården i fem sex års tid ihärdigt och oerhört sakligt och med långa inlagor till alla berörda myndigheter har motarbetat det hela. De sade: Det byggande som sker när man spränger bort den bergknalle som finns där kommer att skapa helt olidliga förhållanden för oss som bor runt omkring. Detta tog bland andra Vänsterpartiet fasta på. Vi har motsatt oss detta byggande hela tiden. Högeralliansen gjorde det inte. Man har hävdatt att vi visst kan göra om detta område trots att alla de enskilda människor som bor runt omkring och som man säger sig ta hänsyn till inte alls tycker att man ska göra det.

Just nu pågår sedan ett par veckor oerhört omfattande rivnings-, borrhings- och byggarbeten. Jag vet inte om ni har varit där uppe. Det här är ett instängt område mellan höga stenhus. Det behövs ingen särskilt livlig fantasi för att förstå vad som händer när man borrar i de här bergknallarna. Den fantasin hade inte ni, och det hade inte heller stadens nämnder och bolag. Man har satt i gång utan miljökonsekvensbeskrivning, utan hänsyn till dem som bor där och utan hänsyn till luftmiljön. När detta hade pågått en vecka eller två klagade de boende ytterligare ett stort antal gånger. Det visade sig att miljöförvaltningen inte ens hade haft tillfälle att pröva detta. Staden och de som bygger hade inte ens kollat med miljöförvaltningen om detta var okej. Det var inte okej, kan jag tala om. Det visade sig att bullervärdena uppgick till precis de nivåer som de boende i fem års tid har sagt att de skulle uppgå till. Dessa nivåer är långt över de tillåtna gränserna.

För bara ett par dagar sedan tvingades miljöförvaltningen gå in och konstatera att detta är ett olagligt byggande. Man har med omedelbar verkan begärt att det ska skaffas evakueringslägenheter till dem som bor där. Man stoppar alltså inte bygget och ser till att det blir en okej luftmiljö och en okej miljö för dem som bor på området. Man tvingar bort dem från deras lägenheter för att de ska kunna få en acceptabel miljö att vistas i. Gaserna och partiklarna är farliga för människor. Det är därför miljöförvaltningen har ingripit.

Jag tycker att detta lite grann visar vilken hänsyn ni tar till sådana här frågor. Här har ni en chans att göra något. Stoppa arbetet omedelbart!

§ 26 Motion om bevarande av den gamla brandstationen i Midsommarkransen och att fylla den med kultur (utl. 2011:105)

Anförande nr 112

M a t s B e r g l u n d (MP): Ordförande! Stockholm växer fort nu. Vi planerar för en expansion om 10 000–15 000 personer årligen. Vi pratar om hur många lägenheter vi ska bygga under mandatperioden fram till 2020-talet. Det är viktigt att vi bygger infrastruktur kring detta. Det krävs cykelbanor, kollektivtrafik, lekplatser, skolor, förskolor och vårdcentraler. Men det krävs också kultur. När staden växer måste kulturen växa med. Vi måste bygga in nya kulturinstitutioner, scener, biografier, samlingslokaler och så vidare. Det handlar Ylvas och min motion om.

Bevara Midsommarkransens brandstation! Använd den, och fyll den – gärna med kultur! Brandstationen ligger i ett område som har relativt mycket kultur. Men det är också ett område som är på tillväxt och ett område där det finns en stor efterfrågan på kultur. Motionen tillkom efter en ganska lång och jobbig följetong med Aspuddsbadet. Det revs trots att det fanns ett stort uppbåd av folk som var villiga att engagera sig och driva badet vidare som ett badhus kombinerat med kultur. Delvis samma människor har uttryckt sin vilja att nu när badhuset är borta i stället ta över och driva Kransens brandstation. Ett sådant här engagemang är något som vi politiker bör bejaka – inte motarbeta. Det finns behov, och det finns engagemang. Låt oss möta det!

Men motionen handlar inte bara om detta. Det här handlar också om en kulturmärkt fastighet. Den är grönklassad, och den ingår i LM-staden som ett riksintresse för kulturmiljövården. Detta är ett område som har kulturmiljövården och som bör bevaras. Brandstationen används i dag. Framför allt är det gymnastiksalen som används för idrottslektioner. Det finns behov i området för förskolor, fritidsverksamhet, samlingslokaler och så vidare. Brandstationen bör kunna användas även till sådant.

I borgarrådets utlåtande anføres att hon förutsätter att man säkerställer kulturutbudet och att man tar till vara de kulturhistoriska värden som finns i området. Man undrar ju hur det ska gå till om man river de kulturhistoriskt värdefulla byggnaderna. Jag undrar om de kommer att rivas eller om de kommer att bli kvar.

Det vi vill ha, och det som de boende i området har uttryckt att de vill ha, är ett uttalat löfte från ansvarigt borgarråd att man inte kommer att riva brandstationen utan i stället bevara den och använda den för kreativa verksamheter i någon form. Detta var också någonting som Björn Ljung från Folkpartiet framförde vid en debatt på Tellus i höstas. Det verkade då som att det fanns en samsyn om att bevara brandstationen och kanske fylla den med kultur. Det är vad vår motion går ut på.

Jag yrkar bifall till Miljöpartiets reservation i kommunstyrelsen.

Anförande nr 113

M a r i a H a n n ä s (V): Fru ordförande, fullmäktige, medborgare och lyssnare! Vi tycker att detta är en bra motion. Vi i Vänsterpartiet vill dock inte låsa oss fast vid exakt innehåll och vad man ska göra med brandstationen. Men vi tycker att det är viktigt att man slår fast att man bevarar den.

Stadsbyggnadsnämnden fattade för ungefär en månad sedan ett beslut om att starta ett programarbete för Midsommarkransen. Det är bra. Där ska särskilt Brandstegen 1, som kvarteret heter, ingå. Brandstationen ingår, som nämndes tidigare, i riksintresset LM-staden och har ett stort kulturvärde. Därför anser vi att processen nu måste få verka, men med ett huvudsyfte: att absolut inte riva brandstationen. Jag var med i idrottsnämnden under några år när vi ägnade ganska mycket tid åt Aspuddsbadet. Vänsterpartiet kämpade hela tiden emot att man skulle behöva flytta ifrån badet och att det skulle förändras och rivas. Vi hade många bra förslag på hur man skulle kunna göra med gymnasieskolor för att rusta upp Aspuddsbadet på den tiden. Nu är badet borta, men det är viktigt att inte brandstationen i nästan samma område går samma hemska öde till mötes.

Den 6 mars kommer det första stora mötet om programarbetet i Midsommarkransen att äga rum. Jag vill berätta det för dem som lyssnar: Håll ögonen på datumet den 6 mars, då det alltså är ett möte i den form av samråd som kommer att ske! Regina eller någon annan kanske kommer att berätta mer om detta här; jag vet inte om ni har begärt ordet. Det är i alla fall viktigt att det kommer mycket folk på mötet den 6 mars.

Jag yrkar bifall till Vänsterpartiets reservation.

Anförande nr 114

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Fullmäktige och motionärer! Precis som sägs i motionen ligger Midsommarkransens brandstation i ett intressant område där det händer mycket. Därför har det, precis som Maria Hannäs sade, inletts ett planarbete inom stadsbyggnadsnämnden där man ger brandstationen särskild fokus när det gäller vad man ska göra där.

Brandstationen är inte hotad. Det finns inga planer på att riva brandstationen. Däremot är vi alldeles för tidigt i planskedet för att kunna säga exakt, precis som Vänsterpartiet så klokt säger, vilken verksamhet som ska vara i den. Det kan behöva vara skolor, förskolor, kultur – vad vet jag? Vi måste låta planarbetet ha sin gång, och i detta planarbete ligger inte planer på att riva brandstationen eller någonting sådant. Vi ska i stället hitta en vettig användning för den.

Som kulturborgarråd måste jag ur kultursynpunkt säga – och detta vet säkert också Mats Berglund – att ni måste vara försiktiga med att rutinmässigt säga att det här ska vara en byggnad för kultur. Man kan inte bara säga: In med kulturen! Någonstans ska någon betala för alla dessa lokaler, och det blir i slutändan kulturlivet som får betala. Detta vill jag skicka med: Gärna in med kultur här, men då måste vi komma på hur det ska finansieras! Det är alldeles för tidigt att låsa sig vid detta.

Anförande nr 115

M a t s B e r g l u n d (MP): Jag får börja med att tacka för det svar som jag fick nu. Det var en tydlig deklaration av att brandstationen inte kommer att rivas, i alla fall. Det var väldigt trevligt att höra – äntligen! Jag ställde en fråga till Joakim Larsson i höstas. Då fick jag aldrig något riktigt svar, men nu har jag fått det. Det är bra.

Jag har påpekat både i remissrundan i kulturnämnden och nu i mitt anförande att det inte är helt nödvändigt att det ska vara kulturverksamhet i brandstationen. Vi vill att fastigheten och huset ska bevaras, och kultur kan vara en viktig del här. Som jag sade växer Stockholm, och kulturlivet måste växa med. Då måste också kulturbudgeten växa med, och det är på något sätt där vi ska finansiera det hela. Men exakt vilken typ av kultur det ska vara eller hur det ska finansieras kan inte heller jag säga.

Möjligen skulle jag vilja ha ett svar på ungefär vilken tidsplan som gäller. När kan vi veta när planprocesserna blir klara? Vi skrev motionen sommaren 2010, och jag ställde frågan till Joakim Larsson i september i år. Tiden går.

Anförande nr 116

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Jag tycker att vi verkar vara ganska överens förutom när det gäller synen på kulturlokaler och hur farligt det är att ha alltför många lokaler inom kulturnämnden.

Planprocesserna brukar ta ungefär ett halvår – det vet Maria Hannäs och andra här i salen bättre än vad jag gör. Men jag tror att man inom ungefär ett halvår kan veta det här.

Anförande nr 117

Borgarrådet R u d i n (S): Fru ordförande, fullmäktigeledamöter och åhörare! Jag var tvungen att gå upp i talarstolen därför att jag blev förvånad när jag hörde att kulturborgarrådet ställde i utfästelse att brandstationen skulle kunna vara kvar. Jag vill bara få bekräftat att du verkligen sade det och höra om du verkligen har möjlighet att lova det.

Det finns ju skisser på hur man har tänkt sig att området skulle kunna komma att utvecklas. Det är det som har väckt opinionen. Man har visat att tomten är en av de markanvisningsbara tomter som finns för att uppföra en helt annan typ av bebyggelse. Den diskussion som pågår med den lokala opinionen, som nämndes här, har uppkommit bland annat därför att man är orolig för att det finns planer för att exploatera marken med långa liggande bostadshus i stället för den tomt som finns där i dag.

Vi vill också att det ska finnas en brandstation där, men vi trodde nog att det var lite mer fara å färde än vad du ger vid handen i dag. Om du bekräftar att brandstationen får vara kvar så känner jag mig jättelugn och glad.

Anförande nr 118

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Det har funnits massor med ritningar över den där tomten. Jag har sett ganska många av dem själv. Men för tillfället finns det inga planer på att brandstationen ska byggas. Ingången i detta planarbete är att brandstationen ska vara kvar.

Anförande nr 119

S t i n a B e n g t s s o n (C): Fru ordförande, fullmäktige och åhörare! Det är många som redan har sagt att brandstationen i Midsommarkransen ligger i ett mycket attraktivt område. En viktig anledning till områdets attraktionskraft är just det stora kulturutbud som redan finns i området och i närheten. Telefonplan ligger bara tio minuters promenadväg bort. Ännu närmare ligger Tellusbiografen, som drivs av kulturföreningen Tellus. Inte så särskilt långt bort ligger Vinterviken. Där händer det också en hel del.

Midsommarkransen ligger relativt centralt i Stockholm. Det tar drygt tio minuter med tunnelbana till city. Där finns både jobb och ett rikt kulturutbud, inte minst Stadsteatern, som ju diskuterades i den här salen så sent som i dag. Kort och gott är Midsommarkransen ett område som människor vill bo i. Just därför är behovet av nya bostäder stort. Jag och Centerpartiet tycker att bostäder är det klart prioriterade behovet i området. Vi ser hellre ett utökat utbud av bostäder så att fler människor lättare får tillgång till all den kultur som finns i närheten.

Bifall kommunstyrelsen!

Anförande nr 120

M a l t e S i g e m a l m (S): Ordförande, fullmäktige! Nu fick vi någorlunda svar från borgarrådet om vad som ska ske med brandstationen. Det har varit en stor oro, och man har inte fått besked. Men nu kan man väl nästan skaka hand med borgarrådet om att brandstationen inte kommer att rivas. Du nickar inte, men du kan väl göra ett litet medgivande om att det var så det sades? Nu kom det – tack! Det var ju vad du sade från talarstolen.

Jag tror att det finns mycket annat man kan använda brandstationen till. Det behöver inte just vara kulturverksamhet. Det finns också ett stort behov av att nyttja de lokaler som brandstationen har till olika typer av verksamheter. Det kan vara ungdomsverksamhet med musik, skolor som vill expandera ytterligare och använda sig av den idrottsanläggning som finns där med mera. Listan kan nog göras lång.

Jag tänker inte förlänga debatten utan bara säga att det var glädjande att höra borgarrådet säga att brandstationen nu inte kommer att rivas. Det är väl också ett ganska bra besked till den 6 mars, när mötet äger rum. Då kan man framföra att det är lovat här i rådssalen att brandstationen icke kommer att rivas.

Jag yrkar bifall till Socialdemokraternas reservation i kommunstyrelsen.

Anförande nr 121

M o n i k a L i n d h (S): Jag ska sälla mig till jubelkören, herr ordförande och ledamöter. Det var ett glädjande besked att brandstationen inte ska rivas. Det innebär att det mycket kreativa, men just nu mycket oroade, engagemang som finns ute bland alla dem som bor vid och är intresserade av brandstationen och dess möjligheter kan fortsätta utifrån en trygg förvissning om att stationen inte ska rivas.

Därmed får man väl ändå anse att det inte behöver tas någon hänsyn till Centerns lilla inhopps här i talarstolen. Det behöver inte tas som en oroande liten flagga. Det vore bra om de medborgare som kommer den 6 mars också får detta tydliga besked.

Anförande nr 122

S t i n a B e n g t s s o n (C): Var i mitt inlägg sade jag att brandstationen skulle rivas?

Anförande nr 123

M o n i k a L i n d h (S): Du sade att du i detta läge prioriterade bostäder i området.

(**S t i n a B e n g t s s o n** (C): Jag sade alltså inte att brandstationen skulle rivas.)

Du sade att du prioriterade bostäder. I och med att du också bifaller kommunstyrelsens förslag tyder det på att du lämnar öppet för en eventuell rivning av brandstationen.

Anförande nr 124

A n n M a r i E n g e l (V): Det låter som om vi är ganska överens här – utom Centerpartiet, då. Också jag skulle gärna vilja ha ett klarläggande från dig om var du ska bygga de där bostäderna om du inte ska riva brandstationen. Det säger sig självt om du säger att du prioriterar bostäder på denna plats. Klarlägg gärna det!

Jag vill mest skicka med att jag tycker att detta är en fråga där den lokala demokratin är viktig. Det råder viss brist på det i Stockholm, men här finns ett utmärkt tillfälle att låta invånarna vara med och bestämma i planprocessen från början. Nu ska det vara ett möte, och då får vi hoppas att man också lyssnar på vad människor säger. Det finns en hel del exempel på bristande dialog och att lokala önskemål inte tillgodoses. Folk känner sig ganska överkörda i förorterna.

Vi tycker inte heller att man ska binda sig för vilken verksamhet det ska vara. Man ska inte binda upp alla resurser i lokalen, men vi måste ändå observera att det är stor skillnad på tillgången till kulturlokaler i innerstad och förort. Om det är någonstans det behövs nya lokaler så är det i förorten. Jag vet inte exakt hur relationen i Midsommarkransen är. Det får man väl titta på. Men jag tycker att det viktigaste är att lyssna på invånarna. Lyssna in, gör en reell dialog för en gångs skull och låt invånarna vara med och bestämma hur huset ska användas! Glädjande nog ska det tydligen inte rivas utan användas till invånarnas bästa.

Anförande nr 125

Borgarrådet K e v i u s (M): Jag tänkte lugna ned alla oroliga människor. Jag tänkte lugna er med att berätta att stadsbyggnadsnämnden har fattat beslut om ett programarbete. Ett program är något man gör för att ha en helhetsbild före en detaljplaneprocess. Ett program har ett samrådsskede och ett utställningsskede. Givetvis ska vi göra detta i stadsbyggnadsnämnden. Jag vet att många partier, inte bara Alliansen utan även på andra sidan, var med på den skrivning som vi lade fram i stadsbyggnadsnämnden om att involvera de boende. Programområdet kommer antagligen att omfatta Midsommarkransen och Aspudden. Det handlar om att nå dem som bor där, men också dem som vill flytta dit och dem som arbetar där.

Problemet är att vi ibland bjuder in till programsamråd i ett väldigt tidigt skede, och så kommer det inte så många människor. Jag vädjar till alla er som lyssnar och alla som sitter här i lokalen att fundera på hur vi får fler människor att komma i tidiga skeden, det vill säga till programsamråd. Det kommer att vara ett möte den 6 mars, men det kommer också att finnas fler tillfällen där man får träffa tjänstemän, politiker och dem som vill utveckla området. Men det gäller att vi alla lockar dit människor som får tycka till om närområdet. Och vi ska inte riva brandstationen.

§ 27 Motion om en inventering av våra idrottsanläggningar och att se över eventuella upprustningsbehov samt nybyggnadsbehov av idrottsanläggningar (utl. 2011:124)

Anförande nr 126

M e h d i O g u z s o y (V): Herr ordförande, fullmäktige! Min motion handlar om att tillgodose stockholmarnas behov av idrottsanläggningar. Vi understryker vikten av att våra befintliga anläggningar förvaltas och underhålls på ett optimalt sätt. Samtidigt vill vi att tillkomsten av nya anläggningar påskyndas för att främja hälsa och sätta stockholmarna i rörelse. Kommunen har ett viktigt ansvar att ta gentemot invånarna för såväl bred idrott som elit och folkhälsa. Varje krona som satsas för att främja hälsa och sätta människor i rörelse genererar positiva effekter för den enskilde och för samhället i stort.

Ordförande! Hur ser realiteten ut i dag för de stockholmare som vill idrotta och motionera? Hur ser det ut med barns möjlighet att i sitt närområde utöva idrottsaktivitet? Föga förvånande kan vi konstatera att sedan Alliansen tog över ansvaret för idrottspolitik har det år för år blivit mycket sämre för stockholmarna. Det har varit nedskärningar de senaste fem åren som högeralliansen har styrt staden, ordförande. Ambitionsnivån att förvalta och bygga nya anläggningar har sänkts avsevärt. Tillkomsten av nya anläggningar har nästan avstannat i en tid då behovet av nya idrottsplatser ökar tack vare befolkningstillväxten.

Ordförande! En enig nämnd beslutade om Skarpnäcks sim- och idrottshall för nästan tio år sedan efter en motion som Maria Hannäs hade väckt i fullmäktige. Samtliga partier ställde sig positiva till detta. Är det inte märkligt att nu, tio år senare, när behovet är större än någonsin har högeralliansen kommit fram till att det inte finns något behov av en simhall i Skarpnäck?

Det råder i dag stora skillnader mellan den moderatledda Alliansens retorik och idrottspolitik och det som sker i praktiken, ordförande. Det är allvarligt att medborgarna ges dubbla budskap i ett demokratiskt samhälle. Om man läser Moderaternas idrottsprogram och den verksamhetsplan som den lägger fram i idrottsnämnden kan man i princip skriva under på att det är bra. Men i praktiken ser det helt annorlunda ut.

Det som högeralliansen har gjort inom idrottspolitiken är att till varje pris vilja privatisera driften av sim- och idrottshallar trots att det är mycket sämre ekonomiskt än om man driver det i egen regi. Dessutom har man nu fattat beslut om att Högdalens sim- och idrottshall ska drivas privat. Det har fått som konsekvens att skattebetalarna under kontraktstiden kommer att gå miste om minst 10 miljoner kronor. Det är 10 miljoner kronor som skulle kunna göra skillnad för folkhälsan och för barn och ungdomar som i dag inte har möjlighet att till exempel vara föreningsanslutna eller att besöka sim- och idrottshallar.

Nämnden har under moderat styre förvandlats till remissinstans nu för tiden. Vi har nästan inga ärenden längre på nämndmötena. Man har beslutat flytta lokalerna. Trots stora protester från personalen ska flytten till Älvsjö ske. Trots alternativt

kompromissförslag från personal som förordar en annan plats var man kallsinnig. Personalen fick inte igenom sitt förslag.

Ordförande, fullmäktige! Stockholmarna förtjänar en bättre idrottspolitik. Bifall till Vänsterpartiets reservation i kommunstyrelsen!

Anförande nr 127

B i l l y Ö s t h (M): Idrotten är viktig, och idrottens investeringar är viktiga. Därför är det viktigt att vi satsar mycket pengar på idrottsinvesteringar. Det är precis vad vi har gjort sedan 1999, då vi har satsat 5 miljarder kronor på idrottsinvesteringar. Då får man höra Mehdi säga att vi gör massiva nedskärningar. Vilken planet befinner du dig på egentligen? I vilken del av universum är du?

Det har gjorts massor med investeringar hela tiden. Det du kräver om inventering och liknande är precis det som görs hela tiden. Sitter inte du i idrottsnämnden så att du vet om vad som pågår hela tiden? På vart och vartannat sammanträde diskuterar man ju inventering och sådant. Vi gör underhållsplaner, och vi har byggt ett 15-tal multifunktionsanläggningar – senast 2009 i Bagis, i ditt närområde. Vi kommer att göra flera idrottsanläggningar och liknande.

Då kommer den vanliga visan om Skarpnäcks simhall. Du låter som en raspig vinylskiva med jättestora hack som har uppstått efter ett tonårspartaj på 70-talet. Vi investerar ett antal hundra miljoner kronor i simhallarnas upprustning. Det blir minst 200 miljoner i Farsta – jag tror att det blir ännu mer, och över 500 miljoner totalt sett.

Det är klart att jag kan kräva att vi ska bygga en simhall i Kärrtorp, där jag bor, en på Skarpnäcksfältet, där du bor, en i Bagis, en i Björkhagen och en i Hammarbyhöjden. Visst kan vi det! Men det är pajaserikonster. Det är inte seriös politik, Mehdi. Vi har gjort jättemycket i Skarpnäck. Vi har fått Sprallenhallen till oss i somras för ett antal miljoner. Vi bygger två konstgräsplaner på Kärrtorps IP för 32 miljoner kronor. En omklädningsbyggnad kostar 1 miljon, och den har vi byggt. Det blir ett klubbhus vid Skarpnäcks nya skola och en ny konstgräsplan vid Bergholmsskolan för 11 miljoner. Enligt planerna ska Nytorpsbadet upprustas för 16 miljoner kronor. De första delarna av det jag sade här ligger inom den nuvarande mandatperioden. Nytorpsbadet ligger delvis senare.

Det görs mycket, Mehdi! Du lever i en annan värld.

Anförande nr 128

M e h d i O g u z s o y (V): Ordförande, fullmäktige! Billy hävdar att man minsann har satsat 5 miljarder. Jag hoppas att jag hörde fel, i likhet med andra här. I så fall är det Billy som låter som en trasig vinylskivspelare.

Billy Östh! Jag låter inte som någon trasig vinylskivspelare. Jag låter som en viljeröst åt människor som har blivit lurade av er när ni lovade att bygga en sim- och idrottshall och sedan plötsligt backade ur när det inte fanns pengar. Du slår dig för

bröstet och undrar var jag finns på nämndmöten och så vidare. Vid det senaste mötet, Billy, beslutade man om att höja avgifterna för stadens anläggningar med mellan 30 och 60 miljoner de närmaste åren. Så mycket kommer avgiftshöjningarna att generera i intäkter för staden. Det är på grund av att ni inte satsar som man höjer avgifterna. Det är så man finansierar sin verksamhet i dag.

Anförande nr 129

B i l l y Ö s t h (M): Mehdi! Det är inte realistiskt att i dagens läge, när vi gör så pass mycket satsningar på upprustning av simhallar, lägga ned ett helt års idrottsinvesteringar i en simhall på Skarpnäcksfältet. Det är inte där som bristen är, utan det råder brist på vanliga idrottsanläggningar. Därför flyttade vi nu Sprallenhallen till Skarpnäcksfältet i somras, vilket uppskattades väldigt mycket.

Jag har inte räknat fel. Sedan 1999, när jag kom med i fullmäktige och idrottsnämnden, har det satsats – om man räknar plus och plus under de här åren – ungefär 5 miljarder kronor.

Anförande nr 130

E m i l i a B j u g g r e n (S): Jag måste säga att jag tycker att den konstiga kommentaren om hur Mehdi Oguzsoy låter måste tas som någon sorts brist på politik. Så måste det vara eftersom Billy ägnar sig åt sådant i stället.

Jag reagerade över att du sade att det inte är seriös politik att kräva att hallen i Skarpnäck byggs. Då undrar jag vad som är seriös demokrati för dig – om det inte är seriöst att driva att ett beslut som vi alla har ställt oss bakom verkställs.

Anförande nr 131

B i l l y Ö s t h (M): Det jag säger är att det inte är realistiskt att bygga en simhall på Skarpnäcksfältet nu när vi satsar så enormt mycket pengar på upprustning av närliggande bad. Vi har andra saker som är mer närliggande. Det råder ingen brist på simhallar i Stockholm. Det råder brist på vanliga idrottshallar. Det är därför vi satsar mer på det än att bygga ytterligare en simhall.

Anförande nr 132

E m i l i a B j u g g r e n (S): Ordförande! Jag tycker att det ser ut att vara lite av er borgerliga paradgren här att lova saker som ni inte tänker bygga. Så sent som i höstas avslog ni att vi skulle avsätta resurser till att bygga idrottshallen i Hjulsta trots att det dåvarande borgarrådet så sent som 2008 lovade att den skulle byggas.

Hör och häpna! Ni kanske förstår min fascination när jag på Järvadagen fick se de 100 punkterna för ett bättre Järva. Där står: Stockholms stad växer och behöver fler idrottshallar. Stadens hallkapacitet kommer att byggas ut under de närmaste åren, vilket även gäller Järva. Bland annat har nya hallar i Hjulsta och Tensta diskuterats. Detta är spännande! Det handlar alltså om den hall i Hjulsta som ni avslog i höstas. Det är tydligen samma sak med hallen i Skarpnäck, som ni också har lovat stockholmarna men som nu inte ska byggas.

Jag tror framför allt att vi alla vet att det behövs betydligt fler idrottshallar. De hallar som vi har eller som eventuellt byggs ska finnas till för att stockholmarna ska kunna använda dem och motionera i. I dag börjar jag bli lite orolig för hur det kommer att gå med detta. Senast var jag till exempel i Brännkyrka och träffade en av de föreningar som håller till där. De berättade glatt om sitt engagemang i hallen och hur de har tänkt rusta upp köket, utrymmen för att kunna ha som mötesrum och så vidare. Genast ser den borgerliga majoriteten en chans att tjäna pengar på dessa utrymmen trots allt engagemang som föreningarna lägger ned utan att få betalt för det. Föreningarna själva rustar upp sina lokaler för att kunna nyttja dem, och då ser majoriteten en chans att tjäna en massa pengar på dem och ser en chans att höja hyran.

Om det är den politik man för ger det inte så mycket. Om det blir allt svårare för Stockholms idrottsföreningar att nyttja sina hallar motverkar det syftet att se till att skapa fler hallar. Det krävs att vi måste bygga mycket fler hallar i ett växande Stockholm om vi vill att stockholmarna ska motionera. Och syftet måste vara att hallarna kan nyttjas av idrottsföreningarna.

Anförande nr 133

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Kära fullmäktige! Idrottsdebatter i den här salen är intressanta, för de handlar alltid om Skarpnäck. Det är jättekonstigt. Om man kommer från någon annan del av staden tror man att det bara är Skarpnäck som det är intressant att diskutera.

Jag tänkte diskutera något annat, nämligen hur stor världen är. Det är en riktigt filosofisk fråga. Är världen stor som det här rummet? Är den stor som det här kvarteret? Är den stor som den här staden, som Sverige, som Europa eller som världen?

För mig är världen faktiskt större än det här rummet. Man kan notera att vi har genomgått den värsta ekonomiska krisen under många, många år. I ett land i Europa är demokratin nästan hotad. I Sverige har vi klarat oss igenom det. Stockholms stad har klarat sig igenom detta. Jag tycker att det är helt obegripligt att tro att detta inte kommer att påverka stadens ekonomi utan bara låtsas som att det regnar och att pengarna ska ramla ned. Vi har haft en investeringsbudget i idrottspolitiken de senaste fem åren som har överskridit allt som ni någonsin har kunnat drömma om. Den var uppe på 300 miljoner kronor om året. Vi har investeringar i våra idrottshallar under de kommande åren som kanske kommer att komma upp till miljarder.

Ta det på allvar i stället för att anklaga oss för att vi måste göra om investeringsbudgetarna då och då utifrån hur världen förändras!

Anförande nr 134

E m i l i a B j u g g r e n (S): Jag förstår att du inte vill prata om hallarna i vare sig Skarpnäck eller Hjulsta utan att du hellre pratar om världen och vad det nu var. Faktum är att ni inte har byggt de här hallarna som ni har lovat. Det kommer ni inte ifrån.

Anförande nr 135

Stefan Nilsson (MP): Vi i Miljöpartiet tycker att det är en bra idé att göra en sådan här inventering av upprustningsbehovet av anläggningarna för idrott i Stockholm. Vi tycker också att detta att utreda möjligheterna att anlägga fler multifunktionsanläggningar för i första hand spontant idrottande också är viktigt.

Däremot är vi lite tvekande när det gäller badanläggningen på Skarpnäcksfältet, helt enkelt av kostnadsskäl. Det finns, som många har konstaterat, ett stort behov av idrottsanläggningar i Stockholm – framför allt idrottshallar för basket, handboll, innebandy, volleyboll och gymnastik. Det gäller även en fråga som har varit uppe här några gånger – en hall för bandy. I denna konkurrens får en badanläggning på Skarpnäcksfältet hamna en bra bit ned, och den får i så fall vara ett långsiktigt projekt.

Vi tycker att intentionerna i motionen är bra. Vi stöder inte minst det här med spontantidrott och att man gör en sådan här lokalisering av möjligheter och försöker prioritera resurser efter det. Spontanidrott i parker, som vi har talat om tidigare i dag i en debatt, är den viktigaste motionsformen. Då är det oerhört viktigt att slå vakt om dessa ytor i ett växande Stockholm. Det handlar också om att anlägga nya multifunktionsanläggningar.

Vi yrkar bifall till två av förslagen i motionen och därmed också till Miljöpartiets förslag till beslut.

Anförande nr 136

Borgarrådet Kevinus (M): Det är inte lätt att vara idrottsborgarråd, men det är fantastiskt roligt. Jag grubblar mycket på hur vi kan få fler att idrotta. Jag tycker att motionen har en del bra saker. Det pågår som sagt mycket av inventering men också av upprustningar. Ni kunde säkert läsa artikeln i Dagens Nyheter i helgen om vilket stort behov det finns av att rusta upp våra simanläggningar. Vi satsar oerhört mycket pengar på att just rusta upp, mest för att våra idrottsanläggningar är välbesökta och populära.

Att vara politiker handlar också om att göra prioriteringar, att göra avvägningar och om att den som skriker högst inte alltid får sin röst hörd. Man ska veta att alla partier enligt Stockholms stads budget för 2012 har exakt samma summa i investeringar. Jag råder alla att slå upp och läsa i Stockholms stads budget. Där kan man se att oppositionen har exakt samma summa i sin investeringsbudget. Det är en ganska viktig parameter.

Den investeringsplan som jag har här för 2012 har investeringar på 318 miljoner kronor. Jag har varit stadsdelsnämndsordförande och jobbat med äldreomsorg, med barnomsorg, med frågor som rör funktionsnedsatta och med sociala frågor. Jag kan säga att 318 miljoner kronor är jättemycket pengar. Anledningen till att jag nämner detta är att vi alla här i salen har ett ansvar. Vi har ett ansvar för vart våra skattepengar ska gå. Vi har ett ansvar för att vi kan satsa på äldreomsorgen, på barnomsorgen, på de funktionsnedsatta, på dem som behöver social välfärd och givetvis också på idrottsanläggningar. Det är 318 miljoner kronor av skattebetalarnas pengar som går investeringar i idrottsanläggningar.

Kära stockholmare! Det är mycket pengar, och det gäller att de går till alla idrotter och inte bara till dem som skriker högst.

Anförande nr 137

M e h d i O g u z s o y (V): Regina! Du säger att alla vill att fler ska idrotta. Det är alldeles korrekt. Men om du höjer avgifterna för föreningar, till exempel, med mellan 30 och 60 miljoner under de närmaste åren – vad tror du att det får för konsekvenser? Kommer det fortfarande att vara så att många kan betala högre priser för att vara med i föreningar? Det är så föreningarna måste finansiera sina verksamheter. Om vi höjer avgifterna för anläggningarna måste föreningarna i sin tur höja avgifterna. Vilka detta drabbar kan du fantisera om själv.

Du talar om upprustningar. Det är jättebra. Men varför ska du låta någon annan skörda frukterna av de anläggningar vi rustar upp? Du vill ju konkurrensutsätta driften på en mycket dålig ekonomisk basis. Varför?

Anförande nr 138

Borgarrådet K e v i u s (M): Jag blir chockad över dina anklagelser. Först och främst har vi nolltaxa i Stockholms stad. Det innebär att alla barn och unga får använda våra anläggningar. Föreningar som har verksamhet för barn och unga får använda våra anläggningar helt gratis. Det är inte alla kommuner som har denna chans och möjlighet. Det vi har gjort är att vi har höjt avgiften för vuxna, det vill säga företaget som har ett korplag som nyttjar kommunens idrottsanläggningar efter nolltaxetiden, efter klockan 21 eller före klockan 4.

Det stämmer alltså att vi har höjt avgiften – för vuxna. Vi vill helt enkelt prioritera barn och unga. Vi har också höjt avgiften för de skolor utan en gymnastikhall som bedriver verksamhet och som bara tar för givet att man subventionerat ska kunna använda kommunens gymnastikhallar.

Vad gäller konkurrensutsättning tycker vi två helt olika. Vi har gjort en riktigt bra upphandling.

Anförande nr 139

E m i l i a B j u g g r e n (S): Kevius! Du brukar alltid påpeka så hårt att vi är opraktiska eller far med osanningar. De som har fått ökad avgift för hallarna är även seniora föreningar. Det är alltså inte bara företag med mycket pengar, utan det är även lag, framför allt på tjejsidan, med medlemmar från 16 år och uppåt som får höjda avgifter för sina seniortider. Det gäller till exempel det handbollslag som spelar i Brännkyrkahallen.

När det gäller investeringsbudgeten vet du också att det inte gäller år 1. Om vi skulle ta över i dag hinner vi inte påbörja några kostsamma investeringar nu, utan de ska planeras först. Det gör att investeringskostnaden ökar året efter eller möjligen ännu senare.

Jag undrar hur du ser på exemplet med Brännkyrkahallen, där det är föreningarna själva som har rustat upp förrådsrummen för att kunna använda dem. Ni har nu beslutat att ta betalt för utrymmena utan att kompensera för den upprustning som inte ni eller kommunen har gjort utan som föreningarna har gjort ideellt med sina egna medel.

Anförande nr 140

Borgarrådet K e v i u s (M): Jag får ta och kolla upp det som du nämner om Brännkyrkahallen, för det har jag inte i huvudet just nu.

Jag vill vara tydlig mot stockholmarna och säga att för barn och unga är det gratis att nyttja lokaler. Du har rätt i att elitverksamhet och seniorverksamhet kommer att få betala. Men nu handlar det om prioriteringar, och vi tycker att barn och unga ska prioriteras. Jag vill också nämna att vi som sagt lägger 318 miljoner kronor på upprustning av och investeringar i stadens idrottsanläggningar.

Det är så himla lätt att vara i opposition och säga: Om vi skulle ha makten skulle vi ha gjort mycket mer! Stockholmarna röstade inte fram er.

Anförande nr 141

M a r i a H a n n ä s (V): Ordförande! Det pratas mycket om prioriteringar här. För mig och för Vänsterpartiet är det en otroligt viktig fråga, inte minst när det gäller idrotten. Vi tycker att man också ska prioritera att ha en sim- och idrottshall i Skarpnäck. Det finns ingen simhall på den linjen. Vi var alla överens om den saken. Ni kan ju skratta, men det är ett beslut som vi har fattat, precis som någon sade här tidigare.

För mig är det obegripligt, Billy, att du som lokalpolitiker inte stöttar detta förslag. Det handlar om prioriteringar i ett område, Bagarmossen-Skarpnäck, där barn och ungdomar inte har det så himla bra. Vi pratar om att vi ska stötta barn och ungdomar. Vi ska tänka på att en del områden kan gå ned sig lite grann ibland. Därför kan det vara viktigt att barn och ungdomar har någonting att göra. Därför tror vi att en simhall vore bra. Det var det som var andemeningen i motionen från första början. Det här görs inte bara för skojs skull, så att säga. Man ska slippa ta bilen till Farstabadet. Man ska från närområdena kunna ta tunnelbanan på denna linje för att åka till badet. De som bor i det här området har lika stor rätt som människor som bor vid alla andra linjer, där det finns simhallar.

Vi tycker att detta ska ha hög prioritet. Det handlar inte om att man som lokalpolitiker bara tycker att det ska vara en simhall i Björkhagen, en i Hammarbyhöjden och en här och där. Jag vill inte kalla dig för pajas, Billy, men det du säger blir också pajaserikonster, som du antydde att Mehdi hade. Jag tycker att detta är en otroligt viktig fråga. Vi kommer att fortsätta slåss för den. Vi lägger alltid pengar i Vänsterpartiets budget för en sim- och idrottshall i Skarpnäck.

Anförande nr 142

M e h d i O g u z s o y (V): Ordförande, fullmäktige! I mitt förra anförande sade jag att vi vill satsa på både elitverksamhet och bredd i idrott. Madeleine Sjöstedt gick upp och raljerade över att all vår idrottspolitik kommer att handla om Skarpnäck. Så är inte fallet. Sedan slog hon sig för bröstet och sade att det minsann finns allvarigare problem att brottas med. Hon talade om hur allvarlig den ekonomiska situationen har varit i världen och även i den här staden.

Man ska samtidigt komma ihåg, herr ordförande, att under denna ekonomiska orostid har Madeleine Sjöstedt varit med om att besluta att man ska bygga en arena i tremiljardersklassen. Det kan man jämföra med simhallen i Skarpnäck, som beräknas kosta 300 miljoner.

Ordförande! Dessa tre miljarder som man väljer att plöja ned i en ny arena kommer att kosta skattebetalarna miljoner under de närmaste decennierna. Men det är tydligen inga problem. Samtidigt har Madeleine Sjöstedt gått med på att sänka skatterna i ekonomiska orostider. Det är visst inte heller några bekymmer. Jag tycker att det är pinsamt att komma hit till talarstolen och raljera över att vi föreslår en sim- och badanläggning bland annat i Skarpnäck.

Ordförande, fullmäktige! Regina Kevius sade att ni prioriterar barn och ungdomar. De avgiftshöjningar som man har beslutat om i idrottsnämnden var avsedda för vuxenidrott och privata skolor som vill nyttja kommunens idrottsanläggningar, sade hon. Som alla i den här församlingen vet kan inte barn- och ungdomsidrott skiljas från senioridrott. Jag tror att de flesta har någon som de känner som är aktiv och som har varit med i någon förening. Då vet man att de avgifter som man betalar till en förening inte är några öronmärkta kostnader som går till något specifikt. De går till föreningen, och föreningen bedriver på så sätt sina verksamheter. Alla vet att de flesta idrottsföreningar i dag brottas med ekonomiska problem. Att i det läget höja avgifterna för dem får enorma konsekvenser. Det slår i första hand ut arbetarklassbarn när de inte har råd att betala föreningar som i sin tur höjer avgifterna för att finansiera sin verksamhet. Att säga någonting annat är helt galet.

Anförande nr 143

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Kära fullmäktige och kära Mehdi! Jag betackar mig verkligen för recensioner av huruvida jag är pinsam eller inte. Jag har min fulla rätt att uttrycka min åsikt i denna talarstol.

Den åsikten är att 300 miljoner i en ny simhall i Skarpnäck är fullkomligt bisarrt. 300 miljoner är 60 konstgräsplaner i staden, jag vet inte hur många Kulananläggningar och hur många anläggningar där funktionshindrade barn och ungdomar kan få röra på sig. Det är en jätteinvestering i en stad som varje år investerar 300 miljoner i idrottsanläggningar och som har en bulk av simhallar som kommer upp som ska renoveras de kommande åren.

Bara den som fullkomligt struntar i pengar kan bara slänga bort detta och säga att 300 miljoner eller en halv miljard, som kanske är vad en simhall kostar, är någonting som man bara skickar i väg och bestämmer om. Det är inte så. Världen förändras. Man måste göra prioriteringar.

Vi var överens om Stockholmsarenan. Hur kunde det komma sig? Tanken är att vi ska ta in detta på dem som går dit och på att sälja tomträtter. Jag bara undrar: Finns det någonting som Vänsterpartiet säger nej till? Vad prioriterar ni bort? Det är jag intresserad av.

Anförande nr 144

M e h d i O g u z s o y (V): Ordförande, fullmäktige! Återigen: Detta att satsa 3 miljarder på en idrottsanläggning som kommer att gå med förlust de närmaste decennierna är tydligen inga problem för högeralliansen. Visst ställde vi oss i princip bakom detta. Som jag sade i mitt anförande vill vi satsa både på elit- och breddidrott. Det är okej att satsa 3 miljarder; det är inga ekonomiska risktaganden för högeralliansen. Men att satsa 300 på en sim- och idrottsanläggning i Skarpnäck är ekonomiskt risktagande.

Jag tror att borgarrådet nämnde någonting om upprustningsbehov av simhallarna som beräknas kosta kommunerna närmare 40 miljarder. Det finns kalkyler som visar att det i vissa lägen kanske är bättre att bygga helt nytt än att laga de gamla anläggningar som är i drift.

Anförande nr 145

B i l l y Ö s t h (M): Ordförande, fullmäktige! Sorry, Madde, att vi diskuterar Skarpnäck! Men det kan ju bero på att en av oppositionens ledamöter i idrottsnämnden bor i Skarpnäck. Det kan ha en viss korrelation att det är så.

Det är glädjande att se och höra även av opinionsundersökningarna att Stockholms näst största parti visar en viss rakryggighet här och inser att man kanske inte ska bygga en simhall i Skarpnäck utan kanske vänta några år. Det är glädjande. Det finns ingen simhall längs linje 17. Nej, men vi kanske inte kan bygga simhallar längs varje tunnelbane- eller busslinje. Man kanske får åka en liten bit. Jag har inga som helst problem med att vi inte bygger någon simhall i Skarpnäck.

Jag är lokalpolitiker, Maria. Men jag är ingen dålig bypolitiker som enbart driver att allting ska byggas hos mig, där jag bor. Vi bygger ändå för 55 miljoner kronor den här mandatperioden – dock inte simhallar. Men vi bygger tre konstgräsplaner och en del annat. Jag tycker att vi kan vara rätt så nöjda.

Mehdi! Du talar om 3 miljarder för Stockholmsarenan. Men som Madde sade ska det inte kosta skattebetalarna någonting. En simhall i Skarpnäck skulle kosta skattebetalarna 300 miljoner kronor. Om du är rädd om barnfamiljernas ekonomi borde du, eller dina representanter i riksdagen, ha röstat ja till jobbskatteavdraget tidigare.

Anförande nr 146

M e h d i O g u z s o y (V): Billy Östh! Efter majoritetsskiftet i den här församlingen fortsatte ni att utreda byggandet av en sim- och idrottshall. Ni letade efter ett så kallat privat–offentligt partnerskap och att man skulle uppföra en badanläggning. När detta rann ut i sanden och inte blev av kom ni plötsligt fram till

att det inte fanns något behov av att bygga en idrottshall. Din egen stadsdelsnämnd, Billy, säger i sitt remissyttrande att det finns behov av en simhall i Skarpnäck. Jag vet inte hur du ställer dig till det.

Du talar om 3 miljarder. Du trollar fram 3 miljarder men har svårt att trola fram 300 miljoner. I mina ögon uppför du dig som en amatörmässig trollgubbe.

Anförande nr 147

B i l l y Ö s t h (M): Nu har jag sagt det här två gånger, och Madeleine har sagt det en gång: De tre miljarderna till Stockholmsarenan ska inte drabba skattebetalarna. De ska tas in genom försäljning av bostäder och sådana saker. Men en simhall i Skarpnäck kostar skattebetalarna – dig och mig och många andra – 300 miljoner kronor. Det är det som är skillnaden.

Vi tyckte att man kunde utreda detta. Men någon gång kanske man måste få säga nej också. När vi insåg att 300 miljoner till en simhall i Skarpnäck icke är realistiskt ställde vi oss på bromsen och sade: Nej, vi kan inte göra det här! När det gäller den stadsdelsnämnd som jag själv inte sitter i längre sade våra tjänstemän att de konstaterade att det inte finns någon simhall i Skarpnäck. Det kan jag också konstatera. Jag vet att det inte finns någon simhall där.

Anförande nr 148

M a r i a H a n n ä s (V): Det är så bra med dig, Billy! Du säger våra namn så vi får begära replik och springa upp hela tiden här. Jag begärde ordet därför att du sade det där om bypolitiker. Jag tycker inte alls att det handlar om den saken. Det handlar inte om att göra detta för egen vinning på något sätt, utan man gör det helt enkelt för att man vet hur behovet ser ut.

Det går att bygga billigare än för 300 miljoner, som du pratar om. Vi har haft kontakter med personer på idrottsförvaltningen i frågan när vi har diskuterat vår budget. Åtminstone det första året var summan exakt i paritet med vad man ansåg att det skulle kunna kosta. Det behövs inga lyxiga och flotta ställen, utan man kan bygga på ett mycket bra sätt. Det behöver inte bli så dyrt.

Sedan har kostnaderna säkert skjutit i höjden för varje år som har gått, men vi lägger i alla fall i vår budget en summa för detta. Den kanske inte är exakt tillräcklig, men åtminstone tillräcklig i ett initialt skede. Man har lagt pengar för att göra en projektförstudie för detta tidigare och använt det. Jag tycker att det handlar om att det är behovet som ska styra. Vi vet att vi förmodligen ska bygga på Bergholmsskolan. De idrottshallar som finns där kanske inte kan vara kvar i det läget; det vet vi ingenting om i dagsläget.

Anförande nr 149

B i l l y Ö s t h (M): Bypolitiker eller inte – det är klart att man ska driva lokala frågor. Men man kan inte vara så förblindad att när man ser att kostnaderna skjuter i höjden så exceptionellt som de har gjort för simhallar, både när det gäller renovering och att bygga nya, att man inte kan konstatera: Nej, nu är det stopp och belägg! Nu

kan vi inte bygga en simhall på Skarpnäcksfältet! Vi gör andra saker på Skarpnäcksfältet, i Bagarmossen och i Kärrtorp. Men en simhall har vi inte råd med nu, tyvärr.

Anförande nr 150

E m i l i a B j u g g r e n (S): Kevius har inte varit så konsekvent i de ekonomiska ansvarstagandena. Mig veterligt finns inte någon så stor arena i hela norra Europa som betalar sig själv. Om man använder annat kapital som staden äger som man säljer av för att finansiera detta kan man lika gärna sälja av kapital för att finansiera en annan investering.

Framför allt tycker jag att det är fascinerande med vad man tycker att det är värt att slösa pengar på eller inte. Ni beslutade precis att det är värt att slösa bort en intäkt på 10 miljoner för att privatisera en drift av en verksamhet. De tio miljonerna är ändå tio miljoner – är inte de också värda någonting i form av skattebetalarnas medel?

Det handlar inte bara om hallen. Det handlar också om en inventering av vilka fler hallar som behövs. Ni verkade ju också tycka att det behövs en hall i Hjulsta, till exempel. Men nu har ni beslutat att inte heller bygga den. Det sker gång på gång.

Anförande nr 151

B i l l y Ö s t h (M): Som vi har sagt tidigare: Vi bygger så att det knakar! Bygget av arenan kostar knappt 3 miljarder kronor. Det finns beskrivet på ett bra sätt hur vi ska få in dessa pengar. Det ska inte kosta skattebetalarna några pengar. Vi litar på de duktiga tjänstemän som har skrivit fram detta.

När det gäller en simhall på Skarpnäcksfältet blir det inga intäkter. Det blir bara kostnader. Det är det som är den stora skillnaden.

Anförande nr 152

K a r l B e r n (FP): Ordförande, fullmäktige och Mehdi! Det gäller det här med pengar. Politik är att prioritera. Det handlar om 300 miljoner för simhallen. Det skriks överallt att man vill ha olika hallar, simhallar och idrottsanläggningar av olika slag. Pengarna räcker inte till för alla dessa behov. Därför måste man prioritera. Nu har man utrett detta i Skarpnäck och kommit fram till att det inte är ekonomiskt realistiskt. Därför har man beslutat detta.

Jag såg i Vänsterpartiets budgetförslag att ni skulle kunna bygga både simhall och idrottshall för 140 miljoner. Det är ju jättebra. Kan ni plocka fram den entreprenören och höra om han är intresserad av att bygga det här så är han välkommen att göra det. Då får han göra det på eget bevåg. Det skulle vara intressant. Och kom ihåg – det ska vara med kvitto!

Jag vill återkomma till en annan sak som du gav dig på. Det gäller detta att idrottsförvaltningen ska flytta ut till Älvsjö. Du kanske känner till någonting som heter Söderortsvisionen, där vi har ett underskott på ungefär 50 000 arbetsplatser i Söderort. Vi måste försöka få fler arbetsplatser att flytta ut till södra Stockholm. Där

är Älvsjö naturligtvis som en pärla i Söderort. Idrottsförvaltningen måste föregå med gott exempel. Vi tar hand om dem, och de kommer att få det jättebra där ute. Det lovar jag dem.

Du pratar om att det skulle bli så hemskt om en idrottshall eller en simhall, till exempel Högdalshallen, skulle komma i privata händer. Då vill jag göra dig uppmärksam på att i Älvsjö – jag refererar igen till det ställe jag kommer ifrån – köpte Älvsjö AIK en bollhall och en simhall för ett antal år sedan. De driver den med framgång. Alla är glada och nöjda, och man tar betalt i självkostandspris. Det har fungerat i många år. Man ska inte måla fan på väggen.

När det gäller Högdalsbadet har vi försökt förklara många gånger här, allihop som har varit uppe, att det inte är en kostnad på 10 miljoner. Det är en inkomst på 15 miljoner. Jag vet inte om vi ska ta det långsammare. Eller vad beror det på att du inte förstår vad vi menar? Det är ett plus på 15 miljoner.

Vi i Folkpartiet vet att behovet är större än våra pengar. Därför förordar vi att man ska undersöka till det yttersta i Stockholms stad, likt andra kommuner runt om i landet, fler OPS-lösningar. Det handlar alltså om offentlig–privat samverkan där man ställer krav på ett företag som tänker bygga bostäder att de även bekostar och bygger idrottsanläggningar. Nu säger en del jurister att detta är olagligt. Men det är det inte. Det är viljan som ska fram. Vi måste börja titta på möjligheter och inte på problem.

Anförande nr 153

M e h d i O g u z s o y (V): Ordförande! Det var intressant att höra Karl Bern som idrottspolitisk kunnig där han angriper oss och säger att vi inte fattar någonting vad gäller ekonomin. Men han förstår sig tydligen mycket väl på hur idrotten i Stockholm ska bedrivas. Han verkar också förstå att vi kommer att göra vinst när vi i själva verket kommer att förlora minst 10 miljoner kronor. Jag bortser från allt annat kring upphandlingen. Bara ekonomiskt kommer vi att förlora minst 10 miljoner kronor.

Jag kan också upplysa dig om att det var tack vare Folkpartiet, misstänker jag enligt vissa rykten, som man stoppade samma upphandling 2007 just på grund av att det ekonomiskt var icke försvarbart. Men nu har ni tydligen bytt fot, och det är jättesynd.

Anförande nr 154

K a r l B e r n (FP): Du sade att det här är konstigt när jag uttalar mig ekonomiskt och så vidare angående idrottsfrågor. Det kan ju bero på att jag är egen företagare. Jag lever i verkligheten. Jag kan faktiskt räkna. Om jag inte hade kunnat det hade jag inte varit företagare längre. Så är det.

Det underskott på 10 miljoner som du talar om är ett plus på 15 miljoner. Nu har vi upprepat det här tio gånger här i kväll, tror jag. Jag vet inte om vi kan ta det långsammare, eller hur vi ska göra.

Anförande nr 155

E m i l i a B j u g g r e n (S): Motionen handlar inte om upphandlingen av Högdalen. Det är väldigt tröttsamt att höra alla föreläsningar om hur vi räknar och inte räknar. Faktum är att ni har tillåtit att det läggs en referensbudget som är momsjusterad, vilket innebär att man skickar med nästan 1 miljon i intäkter per år. I stället för att redovisa att vi på tio år skulle ha kunnat ha intäkter på nästan 30 miljoner redovisar man intäkter på 19 miljoner i egen regi.

Säg i stället som det är – att ni tycker att det är värt förlorade intäkter för att kunna privatisera verksamheten! Ni nöjer er med mindre intäkter därför att målet är värt mer än medlen. Säg det! Säg inte att det är vi som inte kan räkna och en massa annat strunt! Det är ju inte sant. Vi tycker däremot inte att det i det här fallet är värt att lägga 10 eller 6 miljoner de kommande tio åren för att kunna privatisera verksamheten.

Anförande nr 156

K a r l B e r n (FP): Än en gång – och nu ska vi tala långsamt igen – säger jag att det är ett *plus* på 15 miljoner. Nu säger jag det ingen mer gång. Nu kommenterar jag det inte längre. Vi får väl skicka detta skriftligt sedan.

Anförande nr 157

S t e f a n N i l s s o n (MP): Till att börja med vill jag än en gång säga att vi instämmer till två tredjedelar i motionen från Vänsterpartiet. Men en sak har förvånat i alla fall mig i debatten, och det är kritiken mot Stockholmsarenan från Vänsterpartiet. Vi fattade beslutet för drygt två år sedan i fullmäktige. Om jag inte missminner mig stod hela fullmäktige bakom detta beslut. Men jag ställer gärna frågan: Stödde Vänsterpartiet beslutet om att bygga Stockholmsarenan?

En fråga som vi har berört flyktigt är behovet av bandyhall i Stockholm. Bandy har blivit en jättestor tv-sport. Den ökar hela tiden med mer tv-sändningar och fler aktiva. Det ser också bra ut i Stockholm. Men här i Stockholm finns ett stort problem. Medan det byggs bandyhall i stort sett i alla bandymetropoler runt om i Sverige har det varit tyst här i Stockholm. Ni moderater hade ett vallöfte om att bygga en bandyhall i Stockholm i det senaste valet.

Jag har därför en fråga till Regina Kevius: När får vi ett ärende här i fullmäktige om bygge av en bandyhall?

Anförande nr 158

M e h d i O g u z s o y (V): Jag har inte kritiserat. Jag sade i mitt första anförande att vi är för både elitidrott och breddidrott. I det andra anförandet sade jag också att vi har gått med på detta. Vi hade en reservation mot arenan. Men det handlade inte om pengar utan om hur detaljplanen såg ut. Det var det vi anmärkte på och reserverade oss mot.

Jag tycker att det här är synd, Stefan. Vi var eniga i idrottsnämnden – Miljöpartiet, Vänsterpartiet och Socialdemokraterna – när vi yttrade oss i remissyttranden över

motionen om att man skulle bygga en sim- och idrottshall i Skarpnäck. Också Miljöpartiet ställde sig bakom detta också. Det är synd att också ni har ”nyktrat till” som så många på högersidan.

Anförande nr 159

S t e f a n N i l s s o n (MP): Det är klart att det skulle vara bra med en simhall i Skarpnäck. Vi är inte emot en simhall där. Vi säger faktiskt ingenting i vårt förslag till beslut om en simhall i Skarpnäck. Däremot sade jag här tidigare att vi är lite skeptiska till möjligheterna att inrymma en sådan hall med tanke på alla de hallar som det finns behov av och som är viktigare under de närmaste åren. I praktiken innebär det att det ligger väldigt långt fram i tiden om man skulle bygga en sådan hall.

Anförande nr 160

Borgarrådet K e v i u s (M): Hej Stefan! Stefan Nilsson vill att Stockholms stad ska bli en bandymetropol med motiveringen att det är så många andra städer som är det. Jag kan berätta för stockholmarna och för er alla som sitter här att vi håller på att utreda möjligheten till en regional bandyhall. Jag ska också berätta för, lite i hemlighet så där, att jag kommer att träffa politiker från Norrtälje och från Värmdö. Jag vet att det pågår diskussioner med Bandyförbundet. Det pågår dialog. Men innan man tar ett ärende till kommunfullmäktige måste man lyssna, lyssna och lyssna. Och man måste kolla, kolla och kolla.

Stefan Nilsson! Jag välkomnar dig. Kom jättegärna med finansieringslösningar! Att bygga en bandyhall kostar skattepengar. I bästa fall är det någon annan som betalar, det vill säga inte skattebetalarna. Hur ser du på det?

Anförande nr 161

S t e f a n N i l s s o n (MP): I den motion som jag lade fram för tre fyra år sedan var ett av yrkandena att man skulle se över finansieringen. Vi har inte låst oss vid att det måste vara en viss typ av finansiering eller en offentlig finansiering, utan det viktiga är att det blir en hall och att det kommer att funka bra.

Vi är alltså öppna för diskussioner kring det, men vad jag är lite orolig för är att det här tar så många år, med tanke på hur långsamt det går. Det var därför jag frågade. Ni har ett vallöfte om det här. Kommer vi att få ett ärende till fullmäktige innan mandatperioden är slut över huvud taget? Det skulle jag verkligen vilja att vi fick. Om Regina Kevius vill bjuda in till samtal om sätt att hitta finansiering så gärna för oss, men det viktiga är att vi faktiskt driver på den här processen så att vi får en bandyhall i Stockholm.

Anförande nr 162

M e h d i O g u z s o y (V): Tidigare under kvällen blev jag beskylld av ansvarigt borgarråd för att fara med osanning, det vill säga att jag ljög när jag pratade om privatiseringens konsekvenser för Högdalens sim- och idrottshall.

Jag vet inte vem som far med osanning. Borgarrådet talade nyss här i talarstolen om att samtliga partier hade identiska summor i investeringsbudgeten. Men jag kan upplysa ansvarigt borgarråd om att vi faktiskt har 160 miljoner mer i investeringsbudget än vad ni har, och det här gör vi tack vare vår skattesats som möjliggör den här satsningen.

Det som är lite tragiskt är att ni lovar guld och gröna skogar med mindre pengar för stockholmarna, men i verkligheten går den ekvationen inte ihop. Jag tycker att det är synd. Jag tycker att man ska vara rakryggad mot medborgarna och säga att om vi sänker skatten med 10 öre så kommer ni att betala högre avgifter här och ni kommer att få sämre service där och så vidare. Då blir det ett sjyst demokratiskt spel med sjysta spelregler.

Som sagt, Högdalen har man nu privatiserat driften av. Vi kommer fortfarande, underskattat räknat, att förlora minst 10 miljoner på det under den tid som det här företaget kommer att driva det. Jag undrar hur den förlusten ska finansieras. Jag vill gärna veta det. År 2007 kom man fram till att detta skulle innebära en ekonomisk förlust, och därför avbröt ni. Att man kommer till en annan ekonomisk slutsats fem år senare är jättekonstigt. Då upphandlade man enligt lagen om offentlig upphandling. Nu gör man en tjänstemannakonstruktion. Man gör det till exempel mycket svårare att överpröva det här beslutet. Det påminner lite grann om avknoppningen som visade sig vara olaglig. Från högeralliansens sida hittar man alla möjliga knep för att till varje pris privatisera, oavsett om det är ekonomiskt gynnsamt för medborgarna eller inte. Man prioriterar helt enkelt privata företag framför barn och ungdomar som är prioriterade för samtliga partier. I praktiken prioriterar ni att privata företag ska tjäna pengar framför att satsa pengar på barn och ungdomar.

Jag vet inte om ansvarigt borgarråd vet hur mycket renoveringen och upprustningen av Farsta sim- och idrottshall kommer att kosta. Jag vill gärna att hon berättar det för mig, för det är en ansemlig summa. I artikeln som borgarrådet refererar till säger man också att det ibland kanske är bättre att bygga helt nytt än att rusta upp det gamla.

Anförande nr 163

K a r l B e r n (FP): Kära vänner! Vi har allihop här kunnat konstatera att behoven och önskemålen är betydligt större än kassan. Om vi inte kan finansiera alla de här hallarna och simhallarna med offentliga medel så måste vi försöka vända på varendasten och se om vi kan lösa det på något annat sätt. Det är därför vi i Folkpartiet har lanserat att vi måste undersöka i vår kommun möjligheterna med sådana här OPS-lösningar, det vill säga offentlig-privat samverkan. Man kan alltså ställa villkor, och så gör man ute i landet, det är tusentals. De hallar som byggs ute i landet är det inte kommunerna som betalar, utan det gör man genom OPS-lösningar. Man ger alltså en markanvisning under förutsättning att det företag som bygger bostäderna är med och bekostar de här anläggningarna.

Nu säger en del i stadsbyggnadsnämnden och exploateringsnämnden att det här är olagligt. Nej, det är inte olagligt, men det är ovanligt i Stockholm. Jag skulle vilja veta från er i Miljöpartiet, Socialdemokraterna och Vänstern hur ni ställer er till detta. Är ni positiva till OPS-lösningar? Vi i Folkpartiet har föreslagit en OPS-

lösning där vi skulle kunna få två hallar på Sjöängen i Älvsjö, men vi har inte fått något svar från oppositionen. Det skulle vara intressant att höra hur ni ställer er till detta. Är ni positiva eller inte, för det här kan ju vara ett sätt att komma framåt. Vi måste vända på alla stenar och se om vi kan lösa det här på något annat sätt.

Anförande nr 164

M e h d i O g u z s o y (V): Karl Bern! Ni litade ju på att någon privat entreprenör skulle bygga sim- och idrottshallen i Skarpnäck. Men det rann ut i sanden. Det var ingen som var intresserad.

För något år sedan fattade vi ett beslut här om ett hallbygge i Bromma, Stora mossen, där vi reserverade oss därför att det skulle kosta skattebetalarna mycket mer än om man skulle bygga och driva i egen regi. Därför reserverade vi oss mot det.

Sedan undrar jag om Karl Bern vet hur mycket det kostar att rusta upp Farsta sim- och idrottshall. Jag kan upplysa om att det kostar minst 200 miljoner att jämföra med en helt ny hall som beräknas kosta ca 300 miljoner. Det är det värt när behovet dessutom är stort i området.

Anförande nr 165

K a r l B e r n (FP): Det var inte något svar på frågan om hur ni ser på OPS-lösningar. Är ni positiva? Här gäller det ju att få fram pengar från till exempel byggbolagen som har en massa pengar. Vi i Folkpartiet tycker att de kan vara med och ta ett samhällsansvar också. Hur ställer ni er till det? Ja eller nej?

Anförande nr 166

Borgarrådet R u d i n (S): Ordförande, fullmäktige, åhörare! Det gällde OPS. OPS kan man diskutera som ekonomisk företeelse, hur det fungerar för kommuner runt om i landet och jämföra med Stockholm. Då är det så att vi ska helst inte använda oss av OPS-system. OPS använder man i kommuner när man inte har tillgång till kapital och inte själv har möjlighet att kunna hitta kapital på annat sätt än att gå ut på den privata marknaden.

Det billigaste sättet att låna kapital till investeringar är att använda sitt eget kapital, och vi har väldigt mycket kapital i Stockholms kommun. Vi har alltså inget behov av att gå ut och låna någonstans. Om Stockholms kommun som sådan skulle behöva låna kapital på marknaden för att finansiera en investering är det så att kommunen lånar betydligt billigare än vad privata entreprenörer gör, eftersom vi är AA. Vi får alltså mycket lägre ränta än vad andra får.

Därför blir varje OPS-lösning dyrare än om vi själva lånar, och därför är det mycket bättre att vi gör långsiktiga investeringsberäkningar baserat på eget kapital i stället för med någon humbug som någon annan vill göra.

Anförande nr 167

K a r l B e r n (FP): Då har vi fått ett svar från Socialdemokraterna i alla fall.

För det första är det här inte humbug. För det andra vet jag att till exempel ett privat entreprenörsföretag kan bygga en hall för mellan 18 och 20 miljoner medan det om staden själv ska bygga kostar mellan 60 och 100 miljoner. Då är frågan var dessa pengar tar vägen. Vi kan bygga många hallar med de pengarna. Hur kan det komma sig att de privata entreprenörerna gör det billigare? Jag ställer den frågan till er alla.

Detta är faktiskt ett sätt. Vi hör här att vi har brist på kapital för upprustning och utbyggnad av idrottsanläggningar, och då måste vi försöka få fram dem, för jag håller med om att behovet finns.

Anförande nr 168

S t e f a n N i l s s o n (MP): Jag är skyldig Karl Bern ett svar på frågan. Jag tycker att det är bra att vi i fullmäktige när vi ställer raka frågor över partigränserna inte duckar. I det här fallet finns det dessutom inget skäl att ducka.

Från Miljöpartiets sida är vi positiva till att diskutera olika former av lösningar där privata företag går in. OPS-lösningar avvisar vi inte som en möjlighet i en del fall, men man får titta på de enskilda fallen hur förutsättningarna ser ut just där. Det finns också andra möjliga modeller för privata företag att delta i sådana investeringar och stå för hela eller en del av kostnaden.

Det är intressant att se vad man kan hitta för lösningar.

Anförande nr 169

K a r l B e r n (FP): Ett stort tack, Stefan, för ett klart, rakt och positivt svar! Du ser också möjligheterna – tack för det!

§ 28 Motion om namnsättning av del av Norra Bantorget till "Brantingparken"
(utl. 2011:125)

Anförande nr 170

Borgarrådet R u d i n (S): Ordförande, fullmäktige, åhörare! Det är inte ofta man har möjlighet att upprätthålla en ordning där jag skulle kunna tala bara på inledningsanföranden i närmare bestämt en timme, eftersom alla ärenden efter varandra en lång stund är mina egna motioner. Jag ska dock försöka ransonera mina inlägg, men de handlar om olika saker, så vi får se.

Den första frågan är en namnfråga som rör en praktisk sak. Det är nämligen så att på Norra Bantorget finns det i dag efter upprustningen flera olika ytor som används till olika saker. Det jag skriver om är den yta som finns framför Brantingmonumentet, ett av Stockholms största bronsmonument. Framför detta monument iordningställdes en plats i samband med renoveringen av Norra Bantorget där man, förutom att gruslägga den och göra den till en hårdgjord yta, satte upp murar och gjorde i ordning både infarter och utfarter. Det har alltså blivit en helt ny platsbildning som inte fanns där tidigare och som skiljer sig från parken i övrigt.

Platsen har nu börjat användas till olika typer av verksamheter, precis som det var tänkt. Där ordnas boule på somrarna, och ibland ordnas det också offentliga arrangemang. Vid de offentliga arrangemangen som har blivit väldigt populära både sommartid, kring den 1 maj och vid andra tillfällen söker man tillstånd, och då är det så att den här platsen har inget namn. Den är en del av det som allmänt sett kallas Norra Bantorget. När man ska söka polistillstånd och ordna med transporter och sådant till en plats är det ganska opraktiskt att en plats som är tydligt avgränsad i staden inte heter någonting utan att man då säger att det här är en del av Norra Bantorget. Ni vet ju hur stort Norra Bantorget är.

Upprinnelsen till den här namnmotionen var just att vi måste lösa detta, och jag föreslår därför i motionen att man kunde använda något namn, antingen Hjalmar Brantingparken eller Hjalmar Brantings plats. Namnberedningen skriver att det är olämpligt att använda något av de namnen eftersom Brantingsgatan redan finns. Det har också återupprepats i borgarrådets föredragning.

Jag tycker att det är en lite konstig argumentation. Vi har ju andra platser i Stockholm som har samma namn fast på olika ställen. Vi har Storgatan och Stortorget och så vidare. Det är lätt att skilja på en gata och en plats, menar jag. Det andra är att den här platsen redan i folkmun kallas för Brantingplatsen, så det är en plats som redan har fått ett namn genom att den används så som det var tänkt.

När man läser de olika remissyttrandena konstaterar man att de flesta instanser är positiva till att det här skulle kunna få heta Hjalmar Brantings plats. Det nämns till exempel av både stadsdelsförvaltningen och stadsbyggnadsnämnden. Däremot avvisas namnet Brantingparken, men i den sammanställning av remissvar som görs skriver man att till exempel stadsdelsnämnden har avvisat Brantingparken, men man redovisar inte i sammanställningen att de också har sagt att det vore lämpligt att platsen fick namnet Hjalmar Brantings plats.

Jag hävdar fortfarande att det vore bra om den här platsen fick ett namn, och jag tycker att det vore lämpligt att den fick det namn som används i folkmun, nämligen Hjalmar Brantings plats. Med det yrkar jag bifall till motionen.

Anförande nr 171

Borgarrådet K e v i u s (M): Kära stockholmare! Namn, namn, namn – framöver kommer de här namnärendena främst att behandlas i stadsbyggnadsnämnden. Däremot tackar jag för motionen.

Brantingsgatan finns redan på Gärdet. Vi tycker att det räcker. Att koppla det här till att man lättare skulle få tillstånd för boule bara för att det heter Brantingsparken är ett resonemang som jag inte förstår.

Jag kan tipsa om att förutsättningarna för att hantera ett sådant här namnförslag kan ske framöver i en dialog med namnberedningen.

Jag kan också tipsa Tomas Rudin, även om man inte ska göra reklam i talarstolen, men vi har googlat fram att just nu säljs faktiskt en statyett av Branting i brons på Stadsauktioner. Det är fyra dagar kvar, och man kan buda på detta på nätet. Statyetten är gjord av Carl Eldh.

Anförande nr 172

P a t r i k S i l v e r u d d (FP): Jag inser att alla just nu är mest intresserade av vad den där statyetten kostar, men vi kanske kan ha en budgivning efter debatten.

Som back-bencher i majoriteten kan man när man ser sådana motioner tycka att ibland skulle det vara lite kul att få vara i opposition. Den här motionen, och för all del även nästa om skyltprogram, är för mig typexempel på varför det är lite tristare att vara back-bencher. Man får inte göra riktigt lika roliga saker och kanske inte världsomvälvande saker. Man räddar inte världen genom att byta namn på en plats, men det kan mycket väl vara värt att driva en sådan fråga, antingen för att man själv tycker att det är roligt eller för att någon annan faktiskt lyfter fram frågan.

Därmed inte sagt, mina vänner, att motionen är bra i sig. Norra Bantorget är väldigt etablerat. Att byta namn på en del av det tror jag, precis som kommunstyrelsen säger, ändå kan leda till osäkerhet om platsens namn. Eller på ren svenska: Sorry, kul med namnförslag, men detta var lite dumt.

Sammanblandningen mellan Brantingsgatan och Brantingsparken är inget problem därför att det är så olika namn. Det är klart att en park är någonting annat än Brantingsgatan. Men så lyfter man upp exemplet Stortorget och Storgatan. Jag har faktiskt varit på väg att hamna på fel ställe just därför att man i taxin bara reagerade på ordet "Stor". Jag tror därför inte att vi behöver fler platser med liknande namn i staden.

Själv bor jag på Västgötagatan. Varje gång jag sätter mig i en taxi får jag förklara flera gånger att jag inte ska till Östgötagatan. Det är nämligen den gata de känner till.

Om man nu mot förmodan skulle döpa det här till något med Hjalmar Branting, så döpa det åtminstone inte till Hjalmar Brantings plats. Karl Staafs park var länge bara ett ställe där man rastade hundar. Anna Lindhs plats är fortfarande ett fult sår intill Åsö Grundskola som jag hoppas att man så småningom gör om till en mer värdig plats för ett minnesmärke.

Med detta, fru ordförande, önskar jag yrka bifall till kommunstyrelsens förslag.

§ 29 Motion om framtagande av ett skyltprogram för ökad kunskap om Stockholms fantastiska gatunamn och deras historia (utl. 2011:126)

Anförande nr 173

Borgarrådet R u d i n (S): Det här förslaget kommer inte heller att gå igenom, och apropå föregående talare vill jag säga att det inte alls är så roligt att lägga fram förslag som man vet inte kommer att gå igenom. Men det är i alla fall roligt, som Patrik Silverudd säger, att kunna vara med i debatten och lyfta fram saker man tycker är angelägna.

När det gäller fantastiska gatunamn och sådant är det en historia vi ska vara stolta över i Stockholm. Platser benämningar är viktiga. Framför allt har gatorna, kvarteren och de olika miljöerna vi har skapat i den här staden en historia invävd i sina namn. Vi ska vara mycket försiktiga med hur vi sköter det här i framtiden.

Den här motionen kom till eftersom det faktiskt är så att vi har tagit fram ett skyltprogram. Jag är lite förvånad över att det inte skrivs någonting om det i de remissvar som har kommit på motionen, för Stadsmuseet har nämligen gjort det här på försök. Man har satt upp sådana här skyltar på olika ställen i staden. De har låtit konstnärer både utforma och författa plaketter eller vad man ska kalla dem, där man skriver om gatunamnen. De är mycket populära. De är punkter i stadsrummet där människor stannar upp, läser och reflekterar över vad en gata eller en plats har för historia. Det är ofta som turistbussar stannar vid de här skyltarna och även spontana besök vid skyltarna är vanliga när folk vandrar i staden. Man stannar upp, kanske tar med sig släkt och vänner och berättar om ett kvarter i grannskapet där man plötsligt berikas med en del av stadens historia genom att vi har bjussat på beskrivningen på en skylt.

Jag blev glad när jag läste i yttrandet att borgarrådet förstod poängen bakom detta och att alla instanser tycker att det här är en trevlig idé. Men när det sedan kommer till om det ska genomföras eller inte blir jag inte lika glad. Alla säger att det är en jättetrevlig idé, men de tänker inte genomföra den. De tänker i stället stoppa in den i våra iPhones och göra en teknisk lösning av det hela.

Det är väl bra att man samlar informationen i databaser som gör att vi får tillgång till den. Det har jag ingenting emot. Det underlättar säkert för alla möjliga som ska göra elevarbeten i skolan och medborgare som vill göra små forskningsprojekt om vilken gata man befinner sig på och så där. Men det är inte det som är poängen. Min poäng är att detta med att vistas i rummet, att uppleva rummet, att rummet berikas. Som medborgare får vi vara en aktiv part i en historisk framväxt i staden och kunna bli upplyst om sådant som vi kanske inte vet eller söker efter; plötsligt får man bara reda på att i kvarteret där jag bor så har den och den gjort något som haft stor betydelse för staden. Jag tycker att det är en stor poäng.

Nu är det tack och lov så att trots att majoriteten säger att det här en bra idé men att man ändå inte vill genomföra den så håller Stadsmuseet fortfarande på med frågan. De har börjat göra skyltar på det här sättet, och det är väldigt uppskattat. Jag hoppas att jag inte ska läsa majoritetens svar på det sättet att de också har för avsikt att

stoppa in Stadsmuseets pågående arbete i en Iphone, för jag hoppas att de får fortsätta att sätta upp sådana skyltar, eftersom de är så väldigt trevliga att titta på.

Jag yrkar bifall till min motion.

Anförande nr 174

Borgarrådet K e v i u s (M): Det finns en hel del bra saker i den här motionen. Jag kan lugna Tomas Rudin med att säga att det pågår ett arbete. Dels vet jag att kulturnämnden i samråd med Samfundet S:t Erik tittar på det här. Dels tycker jag att Tomas Rudin inte ska prata så negativt om tekniska hjälpmedel. Allt som oftast googlar man eller letar på nätet efter till exempel vad en viss gata har för ursprung. Det finns böcker. Ni har säkert alla någon bok i bokhyllan med gatunamnens historia.

Det är klart att vi bejakar historiebесkrivningar, men det behöver inte alltid ske i form av skyltar. Jag tycker personligen inte att stadsbyggnadsnämndens fokus ska ligga på detta, men det finns andra aktörer som är intresserade av att just tillverka skyltar.

Däremot ska vi värna historien, och vi ska kunna informera stockholmarna om historien bakom gatunamn. Vi kommer att avslå en motion av Tomas Rudin som handlar om att uppkalla en plats efter Sven Tumba. Men sedan har vi gett namnberedningen ett uppdrag och då kanske det står sedan att tack vare Tomas Rudin blev den här gatan uppkallad efter Sven Tumba.

Så kan det absolut bli, men det kanske står på internet. Jag hoppas att du, Tomas, inte kommer att vara emot det då.

§ 30 Motion om lokaler för föreningarna – checksystem (utl. 2011:131)

Anförande nr 175

Borgarrådet R u d i n (S): Ordförande, fullmäktigeledamöter och åhörare! Det här är en helt annan fråga, nämligen frågan om samlingslokaler och föreningars möjligheter att kunna utnyttja dem. Det är något som jag är oerhört angelägen om, därför att det har blivit sämre i Stockholm. Om man följer föreningslivets utveckling under den tid jag har haft möjlighet att vara föreningsaktiv har det blivit påtagligt annorlunda att vara föreningsaktiv i staden.

När jag växte upp på 70-talet hade vi tillgång till något som hette föreningsråd över hela staden. Det fanns samlingslokaler i alla stadsdelar, och man hade möjlighet att nyttja dem, oavsett om man var en schackklubb, ett körsällskap, en politisk ungdomsförening eller vad som helst. De här har nu lagts ned över hela staden. De flesta föreningsråden är antingen nedlagda eller konkursmässiga. Antalet samlingslokaler har dragits ned till ett minimum. I dag finns det bara tio kvar som har kommuns uppdrag att finnas till hands för föreningar. I många stadsdelar har det i stället blivit så att kyrkan har gått in och öppnat sina lokaler för föreningar, men även det är olika i olika stadsdelar. Det har företrädesvis bara skett i de församlingar där man har tagit politiska beslut om att öppna lokalerna för föreningar.

De olika bidragssystem som vi har infört i staden över tiden har också samverkat till den här utvecklingen, eftersom det blir svårare och svårare för föreningar att betala för sig. Bidraget har ju styrts över i huvudsak till barn- och ungdomsverksamhet. Det gör att föreningar som sysslar med verksamhet för helt normala medborgare i medelåldern har allt svårare att hitta lokaler.

Då har det ofta framförts i olika sammanhang, även så i det här svaret, att man har möjlighet att kunna nyttja stadens skolor och andra typer av lokaler för att kunna bedriva sin föreningsverksamhet. Men även stadens sätt att tänka är numera ekonomiskt, och det för med sig att det oftast är förknippat med kostnader att hyra även stadens lokaler. Då lägger man på avgifter för vaktmästare som ska öppna och stänga. Det kan vara en hyra som är på förhand bestämd, och inte så sällan är de där hyrorna ganska höga.

Framför allt är hyrorna olika över staden och dessutom olika beroende på vilken typ av lokal det är man nyttjar. Jag vet många föreningar som har drabbats av att de har haft verksamhet i kommunens lokaler men sedan blivit påförda kostnader som gör att verksamheterna drabbas eller helt och hållet har lagts ned. I skolan, där jag bor, fanns det långt tidigare en årlig tradition av att föreningarna ordnade en basar en gång om året. Den fick upphöra eftersom man tog ut en sådan hyra för den dagen att föreningarna bedömde att de inte hade råd att hyra skolan för den här basaren. Själva idén med basaren var ju att det skulle vara trevligt och billigt och inte en historia där man skulle dra in pengar till hyran.

I samma skola fanns det för övrigt regelbundet en konstutställning samband med valrörelser. Även den verksamheten har de fått sluta med eftersom konstnärerna som

ställde ut inte hade någon avsikt att ta betalt för att ställa ut sin konst. Men kommunen ville ha hyra.

Poängen med den här motionen är egentligen inte att införa något helt nytt betalningssystem, utan poängen med den är att utifrån att vi har så många konton där man ska använda olika typer av hyresintäkter för att sedan betala ut hyresbidrag till exempel till föreningar så bör vi kunna göra det enklare för föreningarna. Vi har föreslagit att man helt enkelt skulle införa ett slags föreningschecksystem, vilket vi för övrigt också har knutit till vårt budgetförslag i kommunen, som innebär att alla föreningar som har en fungerande struktur och verksamhet ska ha rätt att nytta kommunens eller andras lokaler till en viss rimlig kostnad. Detta skulle kunna bestämmas med ett check- eller kupongsystem som gör det möjligt för föreningar att helt enkelt betala för sig om man nyttjar stadens lokaler eller annans lokaler. På det sättet skulle föreningen kunna nyttja Folkets hus-lokaler, medborgarhuslokaler, hemgårdar, skolor och så vidare utan att vid varje sådant tillfälle vara tvungen att vända sig till stadsdelsnämnden för att söka hyresbidrag, vilket är en väldigt onödig och jobbig administration.

Anförande nr 176

K a r i n R å g s j ö (V): Tack, Tomas Rudin, för alla dina motioner som har rullat in. Det här var en mer intressant motion, tycker vi.

Vi i den här salen är väl alla med i föreningar. Sverige och Stockholm som vi bor i är väldigt föreningstätt. Vi är väldigt många som är med i olika typer av föreningar, och vad man kan säga är väl att man har märkt över staden att det är lite svårare att få tag på lokaler. Ofta har inte föreningarna själva någon lokal dit de kan återkomma, det vill säga, de hyr i stället en lokal. De flesta föreningar är ganska fattiga, och då gäller det att ragga lokaler. Det ser väldigt olika ut över staden, och det här handlar också om en demokrati- och jämställdhetsfråga. När man ser att det är svårare och svårare att få tag på lokaler är det kanske dags att försöka vara lite nyskapande tillsammans, eftersom vi som sagt vill ha en föreningstät stad där föreningar ska kunna överleva.

Den här motionen pekar på att man kanske behöver titta på lokaler för kvinnor och män. Kvinnor kanske vill ha egna lokaler och män vill ha andra lokaler. Vi kanske ska beakta genusperspektivet lite mer. Hela motionen syftar till att få igång lite tankeverksamhet kring hur vi ska få fram fler lokaler, hur det ska bli lättare för föreningarna att få tag på lokaler lätt, smidigt och ganska billigt.

Nu är det så att vissa lokaler ska få in så mycket pengar som möjligt, och då blir det också en marknad när det gäller lokaler. Är man en fattig förening blir det då svårare att kunna hyra in sig eller om man exempelvis ska hyra ut för fester och så vidare. Därför vill vi att kulturnämnden ges i uppdrag att utreda den här frågan. Vi tycker att det är väldigt viktigt att man tittar på frågan. Det här skulle kunna vara en relativt opolitisk motion egentligen, eftersom vi alla vill – ni säger att ni vill – ha ett demokratiskt Stockholm med möjligheter för föreningarna att träffas och ha möten och att det ska vara billigt och likställt över staden.

Jag yrkar bifall till Vänsterpartiets reservation.

Anförande nr 177

A w a d H e r s i (MP): Ordförande! Vi tycker också att den här motionen är viktig och just därför tycker vi att man ska ge i uppdrag åt kulturnämnden att utreda hur Stockholms stad ska kunna lösa lokalförsörjningen när det gäller stadens föreningar och titta på kostnadsbilden och se vilka möjligheter som finns framåt.

Möjligheten att lösa sitt lokalbehov ser olika ut för olika föreningar beroende på om det är idrottsföreningar, kulturföreningar, musikföreningar eller vänskapsföreningar. Men vi vet också att just hur man kan lösa sina lokalfrågor är otroligt viktigt, och det finns tendenser att om en förening kan lösa sina lokalfrågor finns det möjlighet till utveckling och att man kan ha en vital verksamhet.

Vi tycker att föreningar är viktiga som kulturbärare just när det gäller etniska föreningar. Det sker väldigt mycket kultur i dag där våra kulturinstitutioner inte når, och just därför är det viktigt att man beaktar den här frågan mer.

Vi tycker också att föreningar gör ett gott opinionsarbete som främjar stadens idéer och utveckling. Av det skälet är det bra att ha flera mötesplatser. Väldigt många människor, framför allt de nya människorna i Stockholm, börjar sitt engagemang i samhället genom att bli aktiva i en förening. Det är ett annat skäl att satsa mer på lokalförsörjningen.

Med detta yrkar jag bifall till Miljöpartiets reservation i borgarrådsberedningen.

Anförande nr 178

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Detta fullmäktige verkar ha ett genomgående tema – lokaler. Det ska byggas. Det ska finnas ställen att vara på. Det pratas mycket mindre om vem som ska betala.

Den här motionen handlar såvitt jag kan tolka det om att införa nolltaxa för vuxna. Det är det Tomas Rudin vill såvitt jag förstår det, och det är något nytt. Det har vi inte haft i den här staden på många, många år, för vi har varit så väldigt måna om att skydda våra barn- och ungdomsföreningar. De ska kunna ha fria lokaler där man kan hyra in sig gratis.

Jag hoppas att det alltid kommer att vara ett tryck på lokaler för föreningar i den här staden, för jag hoppas att vi alltid kommer att ha ett stort och bra föreningsliv. Vi har också under senare år ökat antalet samlingslokaler från 18 till 20 stycken. Jag tror att trycket kommer att fortsätta vara stort, men det är klart att om man har ett visst antal lokaler och man vill satsa på barn och unga så är det kanske så att de vuxna även i framtiden måste betala en liten pott för sin hyra av en lokal.

Att utfärda något slags checkar som Tomas Rudin föreslår kan vara en alldeles lysande idé, men tyvärr är det ingen som riktigt förstår hur detta ska gå till. Risken finns att det bara leder till väldigt mycket ökad byråkrati, och är det något som vi inte behöver på det här området så är det just ökad byråkrati. Vi behöver ha mindre av sådant och mycket större förenklningar.

Därmed är Tomas Rudins motion besvarad.

Anförande nr 179

K a r i n R å g s j ö (V): Madeleine, vi vill gärna utreda den här frågan. Det har vi sagt. Vi tycker att det blir en lite konstig diskussion. Det finns ett väldigt tryck på lokaler. Det är väldigt svårt att få tag på lokaler. Vissa föreningarnas hela budget går åt till att betala lokaler. Man kanske kan titta på det. Det handlar inte om något nollförslag.

Vi har exempelvis upptäckt att PRO i Tranebergs servicehus har väldigt svårt att ordna sin bingo just på grund av det här. Det är den typen av konsekvenser som uppstår när en stad tappar eller minskar ned på sina lokaler. Det här handlar inte om att bouleklubben på Övre Östermalm ska kunna ha gratis lokaler, utan vi ska se över möjligheten att få fram fler lokaler för hela staden och göra det relativt likställt. Det är själva idén. Att det ska vara noll kronor står i alla fall inte vi för, utan man får väl titta på det. Det ska ju heller inte vara så dyrt att det omöjliggör för föreningar att hyra lokaler.

Anförande nr 180

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Jag läser bara vad som står i den här motionen. Den handlar om ett checksystem där man ska rekvirera från någon som säger att man ska få lämna in det här för att hyra en lokal. Det är vad motionen handlar, och det är det jag har försökt ta ställning till.

Anförande nr 181

Borgarrådet R u d i n (S): Ordförande, fullmäktige, åhörare! I den sista repliken här sammanfattade Madeleine Sjöstedt väldigt enkelt hur systemet var tänkt, nämligen precis som du sade: Man lämnar ut checker till föreningar som gör att de ett visst antal gånger per år har möjlighet att rekvirera en lokal till ett visst belopp.

Alla som har varit föreningskassörer vet hur ett sådant system skulle kunna fungera. Det vet för övrigt även alla som har skött en hushållskassa. Har man en kupong som berättigar till ett visst värde så kan man använda den. Om man har möjlighet att låna en lokal för 500 kronor ett visst antal gånger per år är det en subvention som man får från kommunen för att nyttja. Hittar man en lokal som kostar 500 kronor, ja, då blir den gratis. Hittar man en lokal som kostar mer får man lägga till pengar.

Det system som vi har i dag är däremot helt obegripligt. En föreningskassör i dag har oerhört svårt att veta vart på kommunen man ska vända sig för att få bidrag för att kunna hyra en lokal. De lokaler som kommunen har tar man så mycket betalt för så man inte kan efterfråga dem. Det är ett rörigt system, Madeleine.

Anförande nr 182

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Det är möjligt att Tomas Rudins system är genialiskt uttänkt. Tyvärr var det ingen som riktigt förstod det.

Vad det här handlar om är att det kommer att sitta någon människa som måste bedöma detta, och sedan ska det vara någon som tillhandahåller dessa lokaler. Detta

riskerar att förorsaka ett väldigt svinn, och det tycker jag inte att vi har råd med just vad det gäller lokaler, för där gäller det att hålla oerhört tajt i pengarna.

Anförande nr 183

J a c k i e N y l a n d e r (V): Ordförande, fullmäktige! När det gäller lokaler och lokala verksamheter i Stockholms stad känner jag till dem rätt så bra, för jag sitter med i sådana verksamheter, bland annat Hartwigska huset som jag vet att Joakim Larsson känner till och som även Bengt Carlsson stödjer tillsammans många andra politiker.

I Sverige finns det mellan 400 och 420 olika grupper när det gäller tolvstegsprogrammet – AA, NA och så vidare. De finns i hela Sverige. 55 av dessa grupper går på Hartwigska huset, och det är ungefär 300 000 människor om året som kommer och besöker föreningshuset. Det sliter väldigt mycket på personalen och på anläggningen. Huset är från 1700-talet; väldigt gammalt.

Jag skulle gärna vilja att man tittade lite närmare på detta. Det är Stadsholmen som håvar in storkovan här. Det är jättedyrt för den här föreningen, och de går verkligen på knäna. Jag tycker att det ska vara ett checksystem för de här grupperna så att de ska kunna gå där. Det är det jag vill diskutera och komma fram till.

Anförande nr 184

I n g e g e r d A k s e l s s o n L e D o u a r o n (MP): En upprepning från Miljöpartiets sida. För det första, Tomas, vill jag säga tack för en väldigt angelägen motion. För det andra ser vi att den behöver utredas. Vi ser att de beskrivningar som finns här väldigt mycket är personliga upplevelser, och de är riktiga, men är det inte viktigt att vi tar och tittar på hur det ser ut för föreningarna? För en del föreningar är det naturligtvis inte några problem. De tjänar mycket pengar. För andra föreningar är det jättestora problem att få tag i lokaler.

Alla i hela salen vet och är överens om att ett föreningsliv som är aktivt är oerhört viktigt för vår demokrati!

Anförande nr 185

Borgarrådet M o g e r t (S): Jag tycker att det var intressant att borgarrådet Sjöstedt var så oroad just över detta checksystem som skulle bli så otroligt byråkratiskt. Jag tänkte därför att jag skulle påpeka att skolan faktiskt har ett checksystem och förskolan och hemtjänsten och sfi och färdtjänsten och familjerådgivningen, för att nämna några.

Om det nu blir så här fruktansvärt byråkratiskt och ger ett jättestort svinn kanske ni borde överväga att se över de verksamheterna, för det verkar ju jättemärkligt att acceptera ett sådant system med svinn i dessa viktiga verksamheter när man fullständigt tar avstånd från det för en så enkel sak som samlingslokaler.

Skämt åsido – jag är inte säker på att detta är den enda vägen för att stärka vårt föreningsliv, men jag tycker definitivt att det är värt att fundera på. Vi vet ju att

nolltaxan som bara är för barn och ungdom – och som är bra, jag tycker att det delvis är en klok väg – också ställer till en del problem. Vi vet att det finns samlingslokaler där man tycker att det är besvärligt att ha barn och ungdomar, för man får för dåligt betalt. Det ställs mot annan verksamhet på ett besvärligt sätt.

Jag tycker att den här motionen är värd att se över och fundera på. Man ska inte avfärda den med vaga och svaga argument.

Anförande nr 186

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Helt plötsligt är Tomas Rudins lösning jättepoppis i den här salongen, men jag vill bara påpeka att inte ens Socialdemokraterna yrkar bifall till den här motionen. Inte ens hans eget parti tycker alltså att det här är en tillräckligt bra motion för att de ska säga ja till den. Jag vill bara understryka detta för sakens skull.

Vad den här motionen handlar om är att införa nolltaxa för vuxna. Det är en ganska stor sak. Något som vi i fullmäktige och i staden alltid har varit överens om är att prioritera barn- och ungdomsorganisationer. Att göra något annat tycker jag kräver stor eftertanke, att säga att barn och unga inte längre ska ha en särställning när det gäller att hyra lokaler och i vår förenings-, idrotts- och kulturpolitik. Så långt är jag inte beredd att gå.

Anförande nr 187

Borgarrådet M o g e r t (S): Får jag då vara så oförsämd att jag än en gång rättar borgarrådet: Motionen handlar explicit *inte* om att införa nolltaxa för vuxenföreningar – explicit *inte*. Den handlar om att hitta ett sätt att stärka möjligheterna för vuxenföreningar *utan* att införa nolltaxa. Det är precis det som är själva tanken med den.

Vi är som sagt var inte säkra på att det här är vägen, men vi tycker att det är värt att fundera på och något som man måste diskutera.

Anförande nr 188

M a r t i n M i c h e l (MP): Ordförande, åhörare! Min erfarenhet av att hyra lokaler någonstans i staden är att det ofta faller på förhållandevis enkla saker som vem som ska låsa efter oss när vi haft vårt möte i skolan, på dagis eller var det nu kan vara. Vi är överens om att det finns ett stort behov av att till en någorlunda låg penning kunna hyra en lokal någonstans ute i stadsdelarna. Många föreningar frågar efter det här. Många enskilda frågar också efter att kunna hyra en dagislokal eller liknande för att ha en fest eller en sammankomst, men det faller hela tiden på det praktiska problemet: Vem ska låsa efter att mötet, festen eller sammankomsten är avslutad och det är städat och så vidare?

Samtidigt säger vi alla här att det är viktigt att vi kan utnyttja stadens lokaler på ett bättre sätt än vi gör i dag. Många av dem står uppvärmda och tomma på kvällarna. Det finns behov av gymnastik i den närliggande skolans gympasal på kvällarna. Det

är ofta fullbokat i de lokalerna, men det finns tider kvar för de människor som bor i stadsdelen, till dagis, medborgarlokal och så vidare.

Jag tycker att det är jättebra att frågan ska utredas, men man måste kunna lösa de praktiska problemen som att någon måste kunna låsa, nycklar och så vidare. Om man har ett checksystem eller löser det på något annat sätt är jättebra, men det viktiga är att lokalerna används och att man hittar ett system för det här.

Anförande nr 189

Borgarrådet R u d i n (S): Jag vill bara tacka borgarrådet Sjöstedt för upplysningen om att mitt parti inte har ställt sig bakom den här motionen. Jag trodde att de hade gjort det, och jag blev faktiskt riktigt gramse på dem. Heja Vänsterpartiet som har ställt sig bakom den här – det kändes riktigt bra! Eller har ni inte heller gjort det? Jag är alltså ensam om den här idén! Jag är ledsen att jag har upptagit er tid med detta, men jag tycker fortfarande att det är ett bra system, och det verkar som om flera i den här debatten nu har förstått att det var ett bra system.

Madeleine Sjöstedt! Jag tycker fortfarande att det här är viktigt. Jag är ordförande i Farsta föreningsråd, och det är en helt annan aspekt av detta, nämligen att det är oerhört svårt att bedriva samlingslokalsverksamhet i den här staden. Vi jobbar med att subventionera föreningars möjligheter att hyra lokaler. Vi gör som kommunen säger: Vi försöker dra in extra intäkter genom att hyra ut till kommersiella aktörer. Vi jobbar med att se till att företag och näringsliv kommer in och betalar för att hyra lokaler av oss. Vi jobbar med att med de pengar vi får in subventionera föreningar till 50 procent så att de kan hyra och låna lokaler av oss till 50 procent av hyran.

Det här är något som vi gör över blockgränsen, och vi har samarbete till och med flera av Moderaterna här nere i bänkarna, vilket jag är väldigt glad för, till exempel med Roland med flera. Jag är mycket glad för det.

Jag blev avbruten av ordföranden som inte tyckte att jag höll mig till saken, men nu ska jag komma till vad som är poängen med checksystemet. Som jag sade inledningsvis är ett av bekymren med att bedriva verksamhet att tillhandahålla samlingslokaler till föreningar att föreningar inte har några betalningsmedel. Är det så att man driver en samlingslokal, typ ett Folkets hus eller ett föreningsråd, och har behov av att möta föreningar på deras villkor så att de också kan efterfråga de här tjänsterna så måste man se till att föreningarna har någonting att betala med.

I dag har inte föreningarna det, för kommunen ger det inga aktivitetsstöd till föreningar längre. De enda föreningar som kan betala för sig är de som har ett eget kapital och egna intäkter. Men vi vill också att schackklubbar, konstnärer och andra ska ha möjlighet att nyttja de här lokalerna. Och för det måste det byggas ett system som gör att föreningarna också ser sig som – det hemska ordet – *kunder* på den här samlingslokalsmarknaden. Därför är det här checksystemet också fördelaktigt för dem som tillhandahåller samlingslokaler – förutom kommunen också privata aktörer som ett föreningsråd i Farsta.

Jag yrkar bifall till min motion.

Anförande nr 190

K a r i n R å g s j ö (V): Jag vill inte heller bli avbruten när jag pratar. Det tycker jag också är jobbigt, precis som Tomas.

Vad vi säger, Madeleine Sjöstedt, i vårt svar på Tomas Rudins motion är precis vad Miljöpartiet har sagt: Vi vill att man utreder frågan, för det är väldigt svårt för vissa föreningar att ha möjlighet att hyra lokaler om man inte har tillgång till en ganska god budget. Det har inte alla föreningar.

Det här handlar om att man ska se över och utreda systemet. Det är alltid bra att göra det i vissa sammanhang, titta på hur vi ska likställa det här över staden och göra det möjligt för konstklubben i Hökarängen att sitta och prata om konst någonstans i Hökarängen för en sjyst peng. Det är precis vad vi vill göra.

Anförande nr 191

Borgarrådet S j ö s t e d t (FP): Det kanske är vad Karin Rågsjö vill, men det är inte vad Tomas Rudin vill. Tomas Rudin vill ha det gratis; det är det som står i hans motion. Jag är ledsen, men när kommunfullmäktiges ledamöter vinnlägger sig om att skriva en motion så tar jag det som står i motionen på allvar. Tomas Rudin vill att man gratis ska få ha tillgång till lokaler, och det innebär en nolltaxa även för vuxna föreningar.

Det är vi emot, därför att detta är ett väldigt stort steg att ta. Jag tycker att det är otroligt intressant att Miljöpartiet, Socialdemokraterna och Vänsterpartiet i dag är beredda att säga att de vill att man gör ett avsteg från detta, att vi inte längre bara ska ha nolltaxa för barn och unga, utan att det ska gälla många, många fler. Jag tror att det är ett sätt att urholka hela systemet som jag tror är riktigt illa.

Däremot kan vi diskutera möteslokaler och samlingslokaler. Det är viktigt. Men nolltaxan för barn och ungdomar är jätteviktig att särskilja från annat.

Anförande nr 192

K a r i n R å g s j ö (V): Vi har nog tänkt behålla den också, men vi vill se över systemet och göra det möjligt för föreningar i hela den här staden att kunna hyra lokaler för en billig peng. That's it!

Anförande nr 193

A w a d H e r s i (MP): Ordförande, fullmäktige! Vi har tyckt och tycker att den här frågan är otroligt viktig. Jag tänkte säga varför det är viktigt att utreda den här frågan. Jag ska nämna ett antal mötesplatser i Stockholm som alla har problem med att få ekonomin att gå ihop: Rinkeby Folkets hus, Spånga Folkan, Husby Träff med flera. Jag tror också att det gäller Alvik, och det finns många andra. Av det skälet tycker vi att den här frågan är otroligt viktig för hela föreningslivet i Stockholm, och just därför yrkar vi på att man utreder frågan.

Anförande nr 194

Borgarráðet R u d i n (S): Jag blev avbruten i mitt förra inlägg, så jag tänkte att jag kunde ta det nu i stället. När det gäller det här med att bli avbruten tänkte jag begära ordningsfråga, men nu tar jag det i det här inlägget i stället: Den här frågan är dubbel. Den handlar både om det som ordföranden missförstod i förra inlägget när hon inte ansåg att det handlade om checksystemet, om dem som tillhandahåller lokaler, och det handlar om de föreningar som efterfrågar lokaler. I dag finns det aktörer som tillhandahåller lokaler. Det finns Folkets hus-föreningar, det finns hemgårdar och det finns samlingslokaler i form av föreningsråd och annat som kämpar med sin ekonomi. Kommunens bidrag sänks vartefter, och det är oerhört svårt att verka på denna marknad som i princip är i avtagande, eftersom föreningarna har mindre och mindre pengar.

Det andra är att föreningarna i dag inte har några anvisade möjligheter från kommunen att söka pengar för bidrag. Det finns inte längre några sådana lokalbidrag att ta till som fanns tidigare på 70-talet. Ekvationen går därför inte ihop om du inte har väldigt höga intäkter från något annat håll.

Det går inte att sammanblanda, som Madeleine Sjöstedt gör, med nolltaxesystem, för nolltaxesystem är för föreningar som sysslar med barn- och ungdomsverksamhet, att man fritt kan boka hur mycket man vill för den verksamhet man bedriver och kommunen betalar det. Det har jag inte föreslagit, utan det detta handlar om är att föreningar som har en bra struktur och en bra verksamhet ska ha tillgång till ett visst antal möjligheter per år att boka en lokal till ett visst belopp, såsom ett kupongsystem eller checksystem är uppbyggt. Det innebär något helt annat, men det innebär framför allt att man har möjlighet att kunna gå till exempel till Farstas föreningsråd och säga: Jag har 500 kronor här som jag har fått från kommunen och skulle vilja ha en lokal. Vad kan ni erbjuda för det? Då kan vi erbjuda lokaler som passar för det ändamålet upp till ett visst pris. Kanske måste föreningen lägga till lite ytterligare, men det blir betydligt mycket enklare för kassören att boka upp för verksamheter som det inte går att ta in pengar på i dag, till exempel bridgeverksamhet, schackverksamhet eller om man vill sitta och ha samtal i mindre grupper, vilket en del föreningar ägnar sig åt utan att man har stora sammankomster och annat.

Det är tungt att vara föreningsaktiv i dag, och det är ett demokratiproblem. Den här motionen var mycket tänkt att lösa det problemet, både för dem som tillhandahåller lokaler och för de föreningar som i dag behöver nyttja dem. Jag hoppas att vi kan återkomma till frågan när alla har tänkt till lite grann, och då kanske vi till och med har återtagit majoriteten i den här staden. Då kan vi införa ett sådant checksystem. Jag ska bara övertyga mina partikamrater på bänken först.

Anförande nr 195

A n n M a r i E n g e l (V): Jag ska inte alls förlänga debatten genom att tala om hur viktigt det är för alla föreningar med lokaler. Jag tänkte bara tala om att det faktiskt är så att om man tycker att det här är en viktig fråga för demokratin och man vill undersöka det här så finns det en möjlighet att rösta på det i kväll utan att binda sig för ett checksystem. Både S, V och MP har nämligen en mening som lyder att vi

föreslår att kulturförvaltningen ges i uppdrag att utreda frågan om föreningars tillgång till stadens lokaler.

Det är det förslaget som föreligger från en samlad opposition, och om det är så att majoriteten tycker att det skulle vara bra att utreda den frågan, därför att det faktiskt finns ett reellt problem för väldigt många föreningar här i staden, så är ni välkomna att rösta på det.